

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 77 / Mayıs 1988 / 3.-DM

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ İTTİFAK

PKK ile YNK arasında ittifak protokolü imzalandı

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN ile YNK Genel Sekreteri C. TALABANİ ittifak protokolünü imzalarken

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile YNK Genel Sekreteri Celal TALABANİ, 1 Mayıs 1988 tarihinde yaptıkları ortak bir açıklama ile her iki hareketin bir ittifak protokolü üzerinde anlaştıklarını ve bunu imzaladıklarını belirttiler.

Nisan ayı ortalarında, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN başkanlığındaki PKK heyeti ile YNK Genel Sekreteri Celal TALABANİ başkanlığındaki YNK heyeti arasında görüşmeler yapıldı. Bu görüşmeler süresince dünya, bölge gelişmeleri değerlendirildi; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sorunları ve çözüm yolları tartışıldı. Mevcut gelişmelerin değerlendirilmesi ardından her iki güç kendi aralarındaki ilişkileri değerlendirdiler.

Kürdistan'da giderek daha fazla ihtiyaç hissettiren ve şartları da olgunlaşan ittifaka gitmeyi, bütün bu değerlendirmelerin sonucu olarak iki hareketin temsilcileri karar altına aldı. Heyetler arasında yapılan görüşme, bir ittifak protokolünün PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ve YNK Genel Sekreteri Celal TALABANİ tarafından imzalanması ile sonuçlandı.

PKK ile YNK arasında imzalanan ittifak protokolü, Kürdistan bağımsızlık mücadelesi tarihinde ileri bir adımı teşkil etmektedir. Düşmanın halkımızın birliğini parçalama çabalarına rağmen, gerçekleşen bu ileri adım her iki parçada birliği daha da güçlendirecek bir adımdır. Nitekim her iki hareketin genel sekreterleri kamuoyuna yaptıkları açıklamada bu ittifakın diğer kişi, grup ve partilere de açık olduğunu ifade ettiler. Ayrıca Kürdistan halkının kurtuluşundan yana olan bütün kişi, grup ve partileri aralarındaki çelişkileri uzlaşmaz noktaya vardırmamaya, görüşme ve ilişki yöntemi ile bunları çözümlemeye çağırdılar. PKK ve YNK Genel Sekreterleri yaptıkları açıklamada, her iki parçada da gelişen tasfiyeci, bölücü eğilim, akım ve anlayışlara karşı mücadele edeceklerini de belirttiler.

PKK ile YNK arasında imzalanan ittifak protokolü, halkımızın kurtuluş tarihinde ileri bir adım olmakla birlikte, birliği güçlendiren ve geliştiren bir girişim olduğundan dolayı da takdirle karşılanması gereken bir belgedir. Bu belgenin, halkımızın kurtuluş mücadelesinde gerekli karşılığı bulacağı ve yapması gereken etkiyi yapacağı inancındayız.

Kürdistan'da Devrimci İttifak Anlayışımız

Bugün gerek Kürdistan'ın ulusal ve toplumsal koşullarında ortaya çıkan gelişmeler, gerekse de komşu ulusların arasında mevcut olan çelişki ve ilişkilerin vardığı düzey, devrimci bir ittifak için şartların hızla olgunlaşmasına yol açtığı gibi, bunu gerekli de kılmaktadır. Bu gelişmeler, içinde yer aldığımız bölgenin yapısında meydana gelen ve giderek de yoğunlaşan ilişki ve çelişkilere yakından bağlı olduğu kadar, aynı zamanda uluslararası gelişmelerin de derin etkisi altında ortaya çıkmaktadır. İç ve dış koşulların bugün geldiği aşama Kürdistan'da devrimci ittifakların varlığını kaçınılmaz bir hale getirmektedir. Böylesi ittifaklara adım atmak, aynı zamanda tarihin bu dönemini gerektiği biçimde karşılama anlamına da gelmektedir.

Bir ülkede devrimci gelişme için elzem olan ittifakların oluşması her şeyden önce o ülkedeki halkın ulusal, sosyal ve ekonomik koşullarının belli bir olgunluk düzeyine varmasına bağlıdır. Koşullar devrimci dönüşüm için gereken olgunluğa ulaşmadıkça, devrimci irade ve bu temeldeki her türlü faaliyete ne kadar yüklenilirse yüklenilsin, köklü ve aktif devrimci dönüşümlerin sağlanamayacağı tarihin bir yasasıdır. Günümüzde ise, bu gerçeklik daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Tarihin bu yasasını gözönünde bulundurmadan, bunu hesaba katmadan yürümeye çalışmak, sonu iyi olmayan bir yolda yürüme ile özdeştir. Biz adımlarımızı atarken, yine bu konudaki düşüncelerimizi ortaya koyarken, bu gerçekliği gözönünde bulunduruyoruz. Değerlendirmelerimiz de bu gerçeklikle sıkı sıkıya bağlıdır.

Kürdistan'da yüzyıllardan beri süregelen yabancı egemenliğin yol açtığı kapalılık; ve bu kapalılık içerisinde ülkemizin sürekli savaş alanlarına dönüştürülmesi ile birlikte geliştirilen katliamlar, Kürt halkının kendi özgür iradesi ile ulusal ve sosyal gelişme yoluna girmesini engellemiştir. Halkımızın kendi iç dinamikleri ile gelişmesi engellendiği gibi, hakim ulusların toplumsal düzeni içerisine

Devamı 4. sayfada

Halk Savaşımız Gelişiyor

Bahar Atılımı yaygın bir şekilde gelişen eylemlilik ve ulusal kurtuluş savaşımızın yeni zaferleriyle sonuçlanırken, yaza halkımız daha gelişmiş eylem gücü, daha da büyüyen bir ordu kuvvetiyle giriyor. Faşist sömürgecilerin bahar atılımını engelleme ve mücadelemizin yaygınlaşmasının önüne geçme biçimindeki amaçları bir kez daha boşa çıkarıldı. Ulusal kurtuluş savaşımızı kitle desteğinden yoksun bırakma ve kitleselleşmesini önleme yönündeki amaçları da boşa çıkarıldı.

Kürdistan'da kış mevsiminin uzun sürmesine ve birçok alanda karın daha son günlere kadar olmasına rağmen, ARGK gerillaları bu elverişsiz koşullarda da eylem geliştirmeyi ve ulusal kurtuluş savaşımızı daha da güçlendirmeyi başarmışlardır.

Botan, Mardin ve Serhed eyaletlerinde yaygınlaşan eylemlerimiz, sömürgeci düşmana ağır bir kayıbı yaşattı. Ulusal kurtuluş eylemliliğimiz, az bir kayıpla, düşmana tarihinin en ağır yenilgilerini tattırdı.

Nisan sonu ve Mayıs ayı içerisinde gerçekleşen bir dizi eylemde, savaşımızın ulaştığı boyutun hangi düzeylere ualştığı çok açık bir şekilde görülmektedir. Son bir aylık bilanço bile halk savaşımızın içinde bulunduğu aşamanın büyüklüğünü çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Böylesi bir savaşgücüne erişen halkımız direniş savaşını daha da geliştirmeyi başaracaktır.

Yoğunlaşan ulusal kurtuluş savaşımız karşısında sömürgeci yö-

Devamı 2. sayfada

DİYARBAKIR VE AYDIN CEZAEVLERİNDE YENİ DİRENİŞ DALGASI

İnsanlık onurunun çiğnetilmediği ve en yükseklerde tutulduğu zindanlarda faşist sömürgecilerin yeni saldırılarına karşı, PKK'li savaş esirleri yeni bir direniş dalgası başlattılar. Peş peşe gelen direniş dalgaları, faşist sömürgecilerin zindanlarda yaratmak istedikleri teslimiyete ağır bir darbe vurmakla kalmamış, "Mazlumlara verilen söze her ne pahasına olursa olsun bağlı kalınacağını" ortaya koymuştur.

Diyarbakır'da Zafer

Diyarbakır cezaevinin sivile devredilmesi bahanesi ile faşist sömürgeciler, Şubat direnişi ile kazanılmış hakları yeniden almaya başladılar. Tutuklu temsilcileri adına açıklama yapan Sinan Caynak, Şubat kazanımlarına yönelecek her saldırıyı karşılamakta kararlı olduklarını ortaya koydu.

Bayan tutuklulara yönelik ola-

Devamı 2. sayfada

Şubat direnişini ve kazanımlarını Mustafa KARASU, M. Can YÜCE, Mehmet ŞENER, Fuat KAV, Yılmaz UZUN ve Hasan ATMACA değerlendiriyor:

Şanlı Şubat 1988 Diyarbakır Zindan Direnişini Kavrayalım

Diyarbakır zindan kavgası, ülkemiz tarihinde yeni, onurlu bir sayfa daha açtı. Direnişle, kavgayla ete-kemiğe bürünmüş; direnişle, kavgayla birlikte anılan ve adeta onunla özdeşleşen Diyarbakır zindanları, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların kanlarıyla, canlarıyla kızıllaşan direniş zincirinin şehitlerine, geleceğine ve çizgisine layık bir halka daha eklendi: Şanlı Şubat '88 direnişi.

Diyarbakır çok şeye tanık oldu, en uç çizgileriyle birlikte, yanyana, içiçe, koyun koyuna yaşadı. En uç noktadaki vahşet ile en soylu başkaldırıyı; en aşağılık teslimiyet ile en kutsal isyanı ve direnişi; en iğrenç ihanet ile inancın, davanın ulusal ve sınıfsal değerlerin korunup görkemlice yüceltilmesini yanyana yaşadı Diyarbakır zindanları. Bu; çatışmanın, kavganın, direnişin şiddetini, kesinliğini, derinliğini, acımasızlığını vurgular aynı zamanda. Kızıl güllerimizin; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların ve daha onlarca şehidin cesaretle, inançla, engin bir özveriyle yükselterek taşıdıkları direniş bayrağı, özgürlük ve bağımsızlık sancağı zindan burçlarına dikildi. Şubat '88 direnişimiz aynı çizginin, aynı kavganın görkemli bir devamı, zindan burçlarında dalgalanan direniş bayrağının daha da yücelerde dalgalandırılmasıdır.

Ve Şubat '88 direnişimizi bu ka-

Devamı 16. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

"Sürekli hücum ruhuyla yaşayan devrimcinin ciddi örgütsel ve eylemsel görevleri vardır. Ve bunun olanakları mevcutken böylesine devrimci nasıl yerinde durabilir? Propagandadan tutalım bizzat eylemin içinde yer almaya kadar fırtına gibi eser. Zaten bir militanın karakterini belirleyen tarihin o anki görevleri ve dayatmalarıdır. Tarih bu dönemde bizden neyi istiyor? Bu konuda belirlenmiş görevlerin yerine getirilmesinin hayatiyeti ortadadır. O halde, pratiğin üzerine yürüyüp yürümemeyi bir mesele yapmak, bunu tekrar gerekmediği halde tartışmak çok yanlıştır. İyi görev adamı, güçlü ve ayrıntılı plan ve yöntemlerle, biri on yapar; bir silahı, küçük bir imkanı, bir ilişkiyi, bir dostluğu nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilerek, bunları muazzam ölçülerde hem de fazla zorlanmadan geliştirebilir..."

YAZISI ORTA SAYFADA

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı Başarıyla Gerçekleşti

13-15 Aralık 1988 tarihinde toplanan Botan ve Serhed (Kars, Ağrı) Eyaletleri PKK I. Konferansı, çalışmalarını tamamlayarak başarıyla sonuçlandırdı. Kongre yetkilileriyle çalışmalarını yürüten Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, Partimizin, eyaletlerimiz sathındaki en üst karar organı olarak gerçekleşti. Mücadele pratiğimizin yeni bir zirvesini oluşturan Konferansımız, uzun süren hazırlık çalışmalarından sonra resmi oturumlar halinde toplandı.

Devamı 3. sayfada

Halk Savaşımız Gelişiyor

Baştarafı 1. sayfada

neticiler ve basın acizliklerini yeniden itiraf etmeye başladılar. Mücadelemizin ciddi bir güç haline geldiğini ve devletin bununla öyle kolay bir şekilde başa çıkamayacağı ve hatta engel olmayacağı basının sayfalarında sık sık işlenmeye başlandı. Bütün bunlar, halkımızın ARGK eliyle yürüttüğü savaşın ortaya çıkardığı gerçeklerdir. Nusaybin çatışması, ARGK'nin gücünü ortaya koyması açısından önemli bir aşama ve dönemeci oluşturmaktadır.

Bahara böylesine yoğun bir güç birikimi ile giren ARGK, son bir ay içerisinde onlarca eylem geliştirdi; sömürgeci ordudan onlarca askeri, özel timi ve köy korucusu ile ajanları cezalandırdı.

Dersim alanında gerçekleştirilen bir dizi eylemde, 4 faşist öğretmen cezalandırıldı ve asimilasyon kurumu olan 2 okul ise yakıldı. Sömürgeci ordu ile meydana gelen diğer bir çatışmada ise aralarında subayların da bulunduğu 6 düşman askeri öldü veya yaralandı.

22 Nisan'da Şemdinli'de Museka bölüğüne karşı bir baskın düzenleyen ARGK 21 Mart Gerilla Birliği 3 astsubayı, 1 başçavuşu ve 2 askeri öldürdü, 9 eri de yaraladı. Eylemde B7, Afarof gibi roket atar ve orta otomatik silahlar da kullanan gerilla birliği, düşmana aman vermeden peşpeşe darbeler vurdu. Gerilla birliğinin seri atışları karşısında paniğe kapılan ve karşı koyma gücünü kendisinde bulamayan düşman birliği ölü ve yaralılarını 3 helikopterle taşıdı. Eylem yörede büyük bir etki yarattı, halkın coşkusunu daha da arttırdı.

Mayıs ayı başlarında Şırnak yakınında ARGK birliği ile sömürgeci ordunun bir operasyon birliği arasında çıkan çatışmada 16 asker öldürüldü. Çatışmada oldukça kabarık olan yaralı sayısı hesaplanamamıştır. Ölü ve yaralılarını Cizre hastenesine taşıyan sömürgeciler, çatışmayı ve sonuçlarını halktan gizlemeye çalıştılarsa da başarılı olamadılar.

Yine aynı dönemde, Şırnak'a bağlı Deştelalo ve Derşev köyleri arasında bulunan pusu noktasında bekleyen özel timlerden 6'sı, ARGK birliği tarafından kurşuna dizildi.

14 Mayıs'ta Doğubeyazıt'da ARGK birliği tarafından bir pullama eylemi gerçekleştirildi. Eylem sırasında polis devriyesine de pusu kuran ARGK birliği, devriye gezen polislerle çatışmaya girdi. Çatışma sonucunda 2 polis öldürüldü, diğerleri yaralandı.

Şırnak'ta gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, 4 tane ajan-ihbarcı öğretmen cezalandırıldı.

Şırnak'ın Sipiyan köyünde gerçekleştirilen diğer bir eylemde 20 çete cezalandırıldı. ARGK birliğinin bütün uyarılarına rağmen, koruculuktan vazgeçmeyen ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı ağır suçlar işleyen çetelere karşı gerçekleştirilen eylemde, suçlu bulunan 20 çete kurşuna dizilerek cezaları infaz edildi. Yine Şırnak'ın Navyan köyünde de 14 çete cezalandırıldı.

Uludere'nin Kror köyünde ARGK birliği ile sömürgeci ordu gücü arasında çıkan ve uzun bir müddet devam eden çatışmada 30 asker öldürüldü. Ayrıca çatışmada, birçok askerde yaralandı. Gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise 6 çete cezalandırıldı.

22 Mayıs'ta Çukurca'nın Üzümlü ve Köprülü köyleri arasında meydana gelen bir çatışmada, sömürgeci ordudan ölü veya yaralı olarak kayıp olduğu bildiriliyor. Çukurca'da gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, 4 korucunun ayağına ibret olması için nal çakıldığı bildiriliyor.

Van'da halk milisleri tarafından gerçekleştirilen bir patlamada 30 ton patlayıcı madde havaya uçuruldu.

Kars-Iğdır arasında bulunan bir polis karakoluna karşı düzeñlenen saldırıda, 2 polisin öldüğü açıklandıysa da, ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğu bildirilmektedir. ARGK gerillaları eylemde roketatar ve orta otomatik silahlar da kullandılar.

Midyat-Kerboran'da ARGK birliği ile sömürgeci ordu birlikleri arasında günboyu devam eden çatışmada 14 asker öldürüldü, bir çoğu da yaralandı. Çatışmada ARGK birliği kayıp vermedi.

Mayıs ayı başlarında, Mardin-Derik'te SHP ilçe başkanının evi tarandı ve düşmanca faaliyetler içerisinde olan bu şahıs uyarıldı.

Mardin-Gercüş'te çetelere karşı gerçekleştirilen eylem sonucu bir çok çete ölü ve yaralı olarak, etkisizleştirildi.

Kızıltepe'de devriye gezen bir düşman birliğine karşı düzenlenen saldırı sonucu 2 bekçi ve 5 polis ölümle cezalandırıldı.

Nusaybin'de gerçekleştirilen bir eylemde ise ARGK birliğini düşmana ihbar eden bir ajan-ihbarcı odağa darbe vuruldu. Başını Abdulkerim Çelik'in çektiği bu ihanet odağına karşı düzenlenen eylem sonucu 10 hain kitlelerin de onayı ile kurşuna dizilerek, cezaları infaz edildi.

Uludere-Şırnak arasında bulunan bir bölgede ARGK birliği ile faşist ordu birlikleri arasında gündüz bir çatışma meydana geldi. Çıkan çatışmada 1 asker, 1 korucu öldürüldü, 1 asker de ağır yaralandı. ARGK birliği ise çatışmada kayıp vermeden üs alanına çekilmeyi başardı.

1 Mayıs'ta Nusaybin'de meydana gelen diğer bir eylemde ise, 5 asker öldürüldü, içlerinde yüksek rütbeli subayların da bulunduğu 10 asker de ağır yaralandı.

Nusaybin'de gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, iki petrol tankeri yakıldı. Petrol tankerlerinde başlayan yangın sonucu araçların tamamen kullanılmaz hale geldiği bildirilmektedir.

3 Mayıs'ta Kızıltepe'de, başta seyyar jandarma alayı olmak üzere üç ayrı noktaya saldırı düzenlenmiştir. Polis ve jandarma karakolunun da hedeflendiği eylemde 1'i subay olmak üzere 5 asker öldürüldü ve sömürgecilere ağır kayıp verdirildi. Gece saatlerinde 3 ayrı koldan Kızıltepe'ye giren ve jandarma alayı, polis ve jandarma karakolunu hedefleyen ARGK birliği eylemde kayıp vermeden, başarılı bir şekilde çıktı.

Mardin-Yemişli'de ARGK birliğinin kurduğu bir pusu eyleminde ise, 4 tane özel tim mensubu cezalandırıldı. Pusuya düşürülen özel tim birliği ile ARGK gerillaları arasında çıkan çatışmada, özel tim birliği kaçarak kendisini kurtarmak istediyse de, ARGK gerillalarının seri ve isabetli atışı karşısında 4 ölü verdi. Ayrıca birlikten yaralanların da olduğu söylenmektedir.

Kızıltepe'de Mayıs'ın ilk haftası içerisinde gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, bir milis-çete ölümle cezalandırıldı.

5 Mayıs günü, Derik-Deresu karakoluna karşı gündüz bir baskın eylemi gerçekleştirildi. Baskın esnasında düşmana karşı seri atışlar yapan ARGK biliği ağır silahlar da kullandılar. Baskın esnasında-düşman gücünden çok sayıda ölü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Atman köyünde gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, bir ajan ölümle cezalandırıldı.

Kayabağ jandarma karakolu saat 15.00 sıralarında ARGK birliği tarafından tarandı. Taranma sonucunda düşmanın çok sayıda ölü ve yaralı verdiği bildirildi.

10 Mayıs günü, Aren köyü Espiyek mezrasında ARGK birliği ile sömürgeci ordu arasında saat 17.15'de bir çatışma meydana geldi. Çatışma sonucu 4 asker ağır yaralandı.

22 Mayıs günü Kilis'in Sabuncu köyü yakınlarında, bir sınır devriye birliğine karşı saldırı düzenlendi. Saldırıda 2 düşman askeri öldürüldü, bir çoğu da yaralandı. ARGK gerilla timi ise çatışmada kayıp vermeden, dağlık alandaki üslerine çekildi.

DİYARBAKIR VE AYDIN CEZAEVLERİNDE YENİ DİRENİŞ DALGASI

PKK'li savaş esiri Mehmet ŞENER'in annesi Saliha ŞENER, daha önce de kendisini yakacağını söylemişti.

Rahime ŞAHİN ananın kibriti çakıp direnişe geçtiği an.

Baştarafı 1. sayfada

rak uygulanan saldırıları, protesto etmek amacı ile 1 günlük uyarı açlık grevine giden savaş esirleri, Şubat kazanımları uygulanmadığı taktirde, süresiz açlık grevine gideceklerini açıkladılar. Şubat kazanımlarına yönelik saldırıların ardından savaş esirleri 14 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladılar. 15 Mayıs'ta ise tutuklu aile ve yakınlarından 20 kişilik bir grup da, cezaevindeki açlık grevi ile dayanışma amacı ile açlık grevine başladılar. Savaş esirleri istekleri yerine getirilmezse ölüm orucuna başlayacakları yönündeki açıklamayı da aynı gün yaptılar.

Savaş esirlerinin kararlı direnişi karşısında faşist zindancılar geri adım atarak, isteklerin kabul edildiğini ve Şubat'da kazanılmış olan hakların gerektirdiği düzenlemeyi yapacaklarını açıkladılar. Haklarını tekrar alan cezaevi direnişçileri, açlık grevini sona erdirdiler.

Analardan Analara Çağrı

Diyarbakır cezaevinde açlık grevi ile dayanışma eylemi içinde olan tutuklu aileleri yeni bir eylemi de gerçekleştirdiler. 16 Mayıs günü açlık grevinde olan Mehmet Şener'in annesi Saliha Şener ile Mehmet Şahin'in annesi Rahime Şahin üzerlerine benzin döküp kendilerini yakma süretiyle cezaevlerindeki uygulamaları protesto ettiler.

İki tutuklu anası, Diyarbakır Belediye binası önünde ve şehirin en işlek caddesi üzerinde eylemlerini gerçekleştirdiler. Eylem anında bir açıklama yapan Saliha Şener: "Çocuklarımız içerde insanca muamele görmüyor, onlar açlık grevinde bizde onlarla dayanışma içindeyiz. Adalet istiyoruz" dedi. Daha sonra her iki tutuklu anası üzerlerine benzin dökerek, ateşe verdiler. Gündüz saat 14.00 sıralarında gerçekleştirilen eylem, çevreden yetişenlerin ateşi söndürmesi ile sona erdi. Her iki tutuklu anası eylemde çeşitli yerlerinden yanık yarası aldılar.

Mehmet Şener'in annesi Saliha Şener, "insanca muamele yapılmadığı taktirde kendisini yakacağını" daha önce de birkaç kez açıklamıştı. Savaş esirlerine uygulanan baskı ve zulüm karşısında, tutuklu anaları kendilerini yakarak protestolarını dile getirdiler.

Bu eylem aynı zamanda bütün tutuklu anaları ile bütün Kürdistanlı analara da bir çağrıdır. Evlatlarının yüce direnişi yanında yer alan analar, her Kürt anasının da, haklı ulusal bağımsızlık davası yanında yer alması gerektiğini açık bir gerçek olarak, bu eylemleri ile bir kez daha gösterdiler.

Bu iki yiğit Kürt anası, aynı zamanda Kürt kadınının ve anasının yiğitliğinin bir örneği de oldular. Kürt kadınının doğru bir ulusal kurtuluş mücadelesi etrafında biraraya geldiklerinde nasıl kahramanlıklar yaratacaklarını, bütün analara bir çağrıyı da içinde taşıyan bu eylemleri ile gösterdiler. Kürt anasının yiğitliğinin simgesi olan bu analarımız sadece bir evlat sevgisi ile değil, yurt sevgisi ile de bu eyleme başvurdular. Belki onlar, iki savaş esirinin analarıydılar, ama her şeyden önce bütün savaş esirlerinin analığını üstlenmişlerdi.

Bütün analarda bu çağrıya kulak vermeli, ulusal kurtuluş savaşında evlatlarına yakın bir destek sunmalılar.

Aydın Cezaevinde İsyan

Sömürgeci faşist devleti son dönemlerde cezaevlerinde bulunan devrimci tutuklulara karşı yeni komplolar geliştirmeye başladı. Bunun en son bir örneği ise Aydın cezaevinde yaşandı.

Aydın cezaevinde PKK'li savaş esirleri üzerinde öteden beri benzeri uygulamalar vardı PKK'li savaş esirleri, bu cezaevine Diyarbakır cezaevinden sürgün edilerek, gönderilmiştir. Son olarak da 29 savaş esiri Diyarbakır'dan bu cezaevine sürgün edildi. Savaş esirlerinin bu şekilde, bu alana sürgünü yeni faşist saldırılara ve komplolara hazır hale getirmek içindi. PKK'li savaş esirleri ellerinden düşürmedikleri direniş bayrağı ile sömürgecilerin oyununu burada da boşa çıkardılar.

22 Mayıs günü cezaevinde arama yapmak isteyen, sömürgeci birliklerle savaş esirleri arasında bir çatışma meydana geldi. Çatışmada polis ve jandarma birlikleri kullanan sömürgeciler, gaz bombası, jop vb. gibi araçlar kullanarak, tutukluların büyük bir kısmını yaraladılar. Aydın cezaevinde halen 400'ün üzerinde savaş esiri bulunuyor. PKK, SVP, THKP-C / Acilciler, THKP-C Çayan Sempatizanları gibi hareketlerden savaş esirlerinin bulunduğu Aydın cezaevinde çatışma esnasında binada yangın da çıktığı bildirilmektedir.

Sömürgecilerin cezaevine kimseyi yaklaştırmadığı ve vur emri çıkardığı ve isyanı bastırmak için büyük bir askeri güç kullandığı bildiriliyor. Cezaevinin durumu hakkında ise dışarı herhangi bir sağlıklı haberin ulaşması engelleniyor. Halen gerginliğin devam ettiği cezaevinde, tutukluların yaşam tehlikesi içinde olduğu belirtiliyor.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı Başarıyla Gerçekleşti

Baştarafı 1. sayfada

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı kendisine yüklenen önemli rol gereği, koşulların ürünü olarak toplandı. Savaş pratiğimizin kendisini iyice dayatan acil sorunları karşısında kapsamlı çözüm gücü olarak gündeme giren Konferansımız, yeterli bir bileşim, zengin bir içerik ve güçlü bir siyasal muhteva ile çalışmalarını yürüttü. Eyaletlerimizde, şimdiye kadarki mücadele pratiğinin ve muazzam kazanımların en son doruğunu ve üst düzeyde temsilini teşkil eden Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, ulusal kurtuluş savaşımız açısından belirgin bir yere sahiptir. I. Konferansa, bu konumunu ve önemini, ulusal kurtuluş savaşının temel savaş bölgesi olarak eyaletlerimizdeki mücadele tarihinde yeni bir dönüm noktası oluşturması, yani Konferansın gerçekleştiği koşullar ve ortam ile yüklendiği görevler sağlamaktadır.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, dünya ve Ortadoğu sathında birtakım yeni olgularla birlikte, gerek sosyalizm, gerekse de emperyalizm cephesinde, yine başta İran-Irak savaşı ve Filistin odaklarında önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı, ama çözümsüzlük ve çıkmazın da devam ettiği koşullarda toplandı.

Konferansımızın yapıldığı dönem, bu siyasal konjüktür içinde, özellikle Türkiye ve Kürdistan'da devrim ve karşı-devrim mücadelesinde önemli gelişmelerin yaşandığı koşullara denk düşer. Türkiye'de ağırlaşarak devam eden ekonomik bunalım ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türk siyasal rejiminin istikrara kavuşmasını engellemektedir. Yapılan referandum, seçim vb. de burjuvazinin ve bizzat iktidarın kendi içindeki çelişkilerini hafifletmemiş, aksine ağırlaştırmıştır. Bu bunalım ile halk muhalefetinin artan dayatmaları, rejimin bütünlüğünü büyük oranda parçalamıştır. Rejim, hızla aşınmaktadır. Onun içindir ki, Türkiye'de DYP, Sosyal-Demokratlar etrafında yeni siyasal çözüm ve alternatif iktidar hazırlıkları yoğunluk kazanmıştır. Böylece halk muhalefetinin radikalleşmesinin önüne geçilmek istenmektedir.

Kürdistan'da ise, Kürdistan gerçeği ve sömürgeci egemenliğin resmen itirafı demek olan özel valilik, özel kolordu vb. politik uygulamalar tutmamış, aksine bunlar devrimin yararlandığı gelişmeler olmuştur. Faşist rejimin iyice zayıflamasına karşılık Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, artık Türkiye'deki tüm siyasal gelişmelerdeki belirleyici olma konumu iyice netleşmiştir. Mücadelemiz, Türkiye'de her alandaki bunalıma, bunların derinleşmesine damgasını vurmakta, yönlendirmektedir. Bu konumuyla rejime ve sömürgeciliğe ciddi sarsıntılar yaşatmaktadır.

Türkiye ve Kürdistan genelinde yaşanan gelişmeler, özellikle 1987 eylemliliğimiz, Kürdistan ve Türkiye'de devrimin olanaklarını belirgin bir şekilde arttırmıştır. Bu temelde Kürdistan devrimi pratik gündeme iyice girerken, Türkiye devrim güçlerinin de, PKK'nin geliştirdiği direniş yoluna girmelerinin pratik olanaklarını iyice fazlalaştırmıştır. Ülkemizde 1987 yılında yaşanan eylemlilikle, halk kitlelerindeki inanç, güven ve destek nitel sıçrama yapmış, devrim için örgütleme ve savaşa kaldırma olanakları güçlenmiştir. Referandum ve seçim sonuçlarının açıkça gösterdiği gibi, halk kitleleri artık "kötülerin içinden bir tane seçme zorunluluğuna" da fazla rağbet etmemektedir. Ara cepheleşmeler, ara çözümler ortadan kalkma durumundadır. Halk kitleleri asıl seçimi devrimden yana yapmakta, gerçek çözümden yana tavır takınmaktadırlar. Dolayısıyla ara olgular hızla ortadan kalkarak, sadece faşist rejim ve devrimin öncüsü olarak PKK'nin, saflaşmanın tarafları durumunda kalması egemen yön olmaktadır. Bu durum, özelde artık Türkiye'deki sınıf mücadelesinin önüne geçmiş olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için güçlü atılımları gündeme sokmuştur.

Bu gelişmeler karşısında, Türkiye'deki yumuşak sivil yöntemlerle devrimin önüne geçme çabalarına paralel faaliyetleri, Kürdistan'da gündeme getirmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının zafere ulaşmasını engellemek amacıyla Kürdistan için özerklik vb. alternatifler, kadro, örgütlenme gibi unsurlarıyla birlikte yoğunca hazırlanmaktadır. Buna paralel olarak da, Kürdistan'da özel savaş yeni biçim ve ilişkilerle geliştirilmekte, özel vali, özel kolordu, çetecilik yeni örgütlenme ve özel savaş yöntemleriyle Vietnam, Latin Amerika, Irak vb. karşı-devrim deneyleri temelinde pratiğe sokulmaktadır.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, dünya, bölge Türkiye ve Kürdistan'da böylesi siyasal gelişmelerin olduğu koşullarda ve Kürdistan zemininde, halkımızın bağrında, sıcak savaş ortamında çalışmalarını yürüttü.

Bu zeminde toplanan I. Konferans, eyaletlerimizde 1987 sağ tasfiyeciliğinin yarattığı ortam ve sonuçlara devrimci müdahale gücü olarak gerçekleşti. 1987 faaliyetlerinde eyaletlerimiz ağır bir sağ tasfiyecilik olayı yaşadı. Birinci dereceden savaş bölgesi konumunda olan ve ulusal kurtuluş mücadelesinde belirleyici yeri tutan Botan ve Serhed Eyaletlerinde III. Kongre çizgisinin güçlü ışığında mevcut elverişli koşullarda, kurtuluş savaşımıza hamle yaptırma ve döneme özgü görevleri, **"Bir parça özgür vatan yaratma"** şiarının gereklerini yerine getirmenin olanakları varken, yaşanan sağ tasfiyecilik bu gelişmeye izin vermedi. Ortam ve gelişmelere kendi damgasını vurarak gelişmelerin önünü tuttu ve denebilir ki, kurtuluş savaşımızda şimdiye kadar ortaya çıkan en büyük zararları verdi. Çünkü bu tasfiyecilik olayı, Parti hareketimizde şimdiye kadar görülen bütün tasfiyeci ve oportünist pratiklerin toplu deney ve tecrübelerinden yararlandı. Sağ tasfiyecilik, III. Kongre çizgisi ve kararlarını eyaletlerimize tersinden taşırdı, öyle uyguladı ve uygulattı. Parti çizgisine karşı ilkel-milliyetçi anlayış, liberal yaşam ve diğer proletarya dışı yaklaşımları dayattı. Yönetim-yönetilme, kadrolar, silahlı mücadele, cephe ve kitle faaliyetleri gibi devrimin bütün temel pratik sorunlarına karşı, tasfiye eylemini bu temelde icra etti. Eyaletlerimizdeki Parti pratiğine ve kadro-savaşçı yapısına karşı gerici bir savaşı böyle yürüttü. Parti değer ve kazanımlarımız üzerinde egemenlik kurmak için, Parti yapısı üzerinde bu şekilde oynadı. Böylece her türlü gelişmeyi yaratabilecek olan III. Kongre çizgisi ve kararlarının gücünü boşa çıkarmak istedi. Bu gelişmeler ortamında Parti, esasta, sadece talimatlar düzeyinde temsil edildi. Partiyi temsil etmesi gereken pratik yönetim ve kadrolar görevlerine gereğince sahip çıkamadılar. Aksine bu kaynaktan

çıkan yetmez devrimcilik ve yanlış anlayışlar, tasfiyeciliğin faaliyetlerine meydan vererek olumsuzluklara destek sundu. III. Kongre çizgisi uygulanmadığından, ortama muğlaklık, karışıklık egemen oldu. Kadro ve savaşçıları yanlış anlayışlardan ve yetmezliklerden arındırılıp güçlendirileceklerine, tersine tasfiyeciliğe göre ve proletarya dışı gerici yapılanmalar doğrultusunda biçimlendirmelerinin faaliyeti yürütüldü. Sağ tasfiyecilik, böylece sonuçta mevcut sorunları ağırlaştırmış, suni sorunlar üretmiş, ortamı çözümsüzlüğe, çıkmaza sürüklemiştir. Alan pratiklerinde mücadelemizin güçlü gelişmesini önlemiş, başarı oranını sınırlamış ve ciddi zararlara yol açmıştır. Parti güçlerinde; kendine güven, kararlılık ve kazanma azmi zayıflatılmıştır.

Gelişmeler karşısında Partimizin, Parti Önderliğimizin, başından beri yaptığı müdahaleler, yönetimin içinde bulunduğu durumdan dolayı pek etkili olmamış, sonuç alamamıştır. Bu gelişim seyri sonucunda Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı en kapsamlı ve köklü müdahale olarak gündeme gelmiştir.

I. Konferans, Botan ve Serhed Eyaletlerinde, III. Kongre çizgisinin alana taşınlarak yaşanan bu olumsuzlukların aşılması, ağırlaşmış olan mevcut sorunlara, III. Kongre kaynak alınarak gereken düzeltme hareketinin yapılması ve bu esaslar üzerinde yeni mücadele döneminin güçlü bir şekilde hazırlanması amacını taşımaktaydı.

Çalışmalarını, III. Kongre çözümlemeleri, ve Parti Önderliğinin yeni döneme özgü talimatları temelinde, III. Kongre esprisiyle yürüten I. Konferans, hazırlık çalışmaları resmi toplantılar olmak üzere iki aşamada gerçekleşti. Kapsamlı bir muhteva, güçlü bir katılım ve zengin tartışmalar, değerlendirmelerle yürütülen çalışmaların hedefi, Parti yapısında III. Kongre çizgisinin kavranmasını, kişiliğe yansımasını ve bu temelde pratiğe uygulanmasını sağlamaktı. Böylelikle, yeni dönemin başarılı kılınması için gerekli olanakları yaratmaktı. Onun içindir ki, çalışmalar temel olarak III. Kongre çizgisi ve tarzının, Parti Önderliğimizin talimatlarının, kadro ve savaşçı yapımıza özümsetilmesi, sağ tasfiyeciliğin mahkum edilmesi, eyalet-alan faaliyetlerinin değerlendirilmesi ve bu temelde faaliyet raporlarının ortaya çıkarılması, eleştiri ve özeleştiri uygulamalarının gündemleşmesi ve yeni döneme özgü uygulama kararlarına ulaşılması kapsamında yürütüldü. Bu esaslar üzerinde gelişen I. Konferans, böylece yeni mücadele dönemi için kararlılık düzeyinin oluşturulmasıyla görevlerini yerine getirdi.

PKK Botan ve Serhed Eyaletleri I. Konferansı, zaferin yaratıcısı III. Kongre çizgisi ve III. Kongre esprisini bu alanlara taşırmıştır. Partimizin, devrimin geleceğinin ortaya çıkarılmasında esas başarı zemini ve temel güvencesi olan III. Kongre çizgisi, 1987 faaliyet yılında tasfiyeciler tarafından kendilerinde kilitlenerek, eyaletlerimizde rolü oynattırılmadı. III. Kongre süreci bazı hesaplar uğruna ilkel-milliyetçi ve burjuva yorumlardan geçirilerek, Parti pratiği ve Parti yapısına tersinden uygulandı. III. Kongre çizgisi adına, alanlarımıza ilkel-milliyetçi "çizgi" ve taktikler, kemalist ölçüler taşırıldı. Dolayısıyla bu konuda bir kafa karışıklığı ve belirsizlik yaratıldı. Gerçekleşen Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, işte bu gerçekliğe karşı devrimci müdahaleyi yaptı. Bu konuda yapılan geniş çalışmalarla, Parti pratiğimiz ve Parti yapımız düzeyinde, düşünce, anlayış ve yaşama III. Kongre çalışmaları ve III. Kongre sonuçlarını taşırma, kavratma ve bu temelde pratiğe yansıtma faaliyetini başarıyla yürüttü. III. Kongre çizgisi ve kararlarının tersyüz edilmişliğini, bunlar üzerindeki çarpıtma ve demagojileri açığa çıkararak, III. Kongre çizgisi ve kararlarının gerçek özü, anlamı ve doğru izah tarzını alanımıza aktardı. Bu temelde III. Kongre çizgisi ve onun doğru temsilinin nasıl olacağı sorununa netlik kazandırdı.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, sağ tasfiyeciliği tasfiye etmiştir. Gerçekleşen Konferansımız, eyaletlerimizde yaşatılan sağ tasfiyeciliği yargılayarak, genelde Partimizin ve özelde III. Kongremizin, yine Parti Önderliğimizin yeni döneme ışık tutan talimat ve çözümlemeleri temelinde, bu tasfiyeciliğin kapkara gerçekliğini bütün yönleriyle değerlendirmiş, dayandığı toplumsal ve tarihsel zeminini, amaç ve hesaplarını ve kullandığı yöntemleri açığa çıkararak mahkum etmiştir. Sağ tasfiyeciliğe yansımalarını ve bu temelde gelişen zararlı sonuçları orta yere dökmüştür.

Böylece sağ tasfiyecilik ve bunda temsilini bulan olumsuzluklar, yaratılmış olan bulanık ve yanılgılı ortam, bundan kaynaklanan Parti dışı anlayış ve yaşam biçimleri hususlarında Parti yapısı aydınlatılmıştır. Bu konudaki çalışmalara bir bütün olarak yapımızın katılımını sağlamıştır. Parti yapımıza, III. Kongre çizgisi ve anlayışlarıyla donanımının olanaklarını sunmuştur. 1987 pratiğinde ortaya çıkan olumsuzluk, başarısızlık ve zararların muhasebesini yaparak, buna kaynaklık eden kişilerdeki yanlış, tasfiyeci eğilimleri açığa çıkarmış ve geliştirdiği özeleştiri süreciyle bunların üstüne yürümüş, teşhir ve tecritini yapmıştır. Sağ tasfiyeciliğin, 1987 döneminde özeleştiriler konusundaki yakıcı, tüketici ve entrikacı yönteminin karşısına, bu konuda Parti üslubunu uygulamaya yönelmiştir. Parti yapımızın ortak katılımıyla yapılan güçlü aydınlatmalar ve gösterilen çözüm yolları, kişilik dönüşümü için ciddi değer ve olanakları ifade etmektedir.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, ulusal kurtuluş mücadelemizin eyaletlerimizdeki yeni dönem hazırlıklarını güçlü bir şekilde yapmıştır. I. Konferansımızın kapsamı doğrultusunda yapılan bütün çalışma ve değerlendirmeler, ortaya çıkartılan sonuçlar, yeni dönemin başarılı kılınması için güçlü değer ve olanaklardır. Konferansımızla, yeni dönemin temel sorunları için, geçmiş mücadele pratiğimizin eleştirisi ve çıkarılan dersler temelinde yetkin uygulama kararlarına ulaşıldı. Güçlü bir katılımla, Parti örgütlendirilmesinin geliştirilmesi, ulusal kurtuluş cephesi ve kitle faaliyetleri, ARGK'nin örgütlendirilmesi, gerilla savaşı sanatının yetkinleştirilmesi, üslenme, lojistik, çeteciliğe karşı mücadele, askerlik yasasının doğru uygulanması, eğitim, basın-yayın gibi savaş sorunları, pratiğe ilişkin yönleriyle tartışılıp, yeterli kararlara bağlandı. Faşist Türk sömürgeciliğinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı son sınırına kadar geliştirdiği özel savaş faaliyetlerinin boşa çıkarılmasının taktik ustalığı gerektirdiği konusunda atılacak adımlar hususunda netliğe ulaşıldı. Her sorunun çözümünde taktik önderliğin rolü, doğru yönetim ve yönetilme konularında yoğun tartışmalar yürütülerek Parti yaklaşımı netçe ortaya konuldu ve kavrandı. Bu gelişmeler, Konferansta alınan kararlar ve bütün bir mücadele pratiğindeki olumsuzluk. yanlışlık ve eksikliklerin ortaya çıkarılması, yine, Parti yapısında sağlanan çok yönlü gelişme ve diğer kazanımlar, hazırlıklar, yeni dönemin zaferi için gereken zemini oluşturmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin, eyaletlerimizdeki yeni savaş döneminin zeminini böyle döşeyen Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, bu açıdan Parti tarihimizde önemli, yeri belirgin olan bir kazanımdır. Konferansımızın yarattığı bu gelişmeler temelinde, faşist Türk sömürgeciliğinin özel savaş politikasının yenilgiye uğratılacağı kesindir.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, yeni dönem pratiğinde üzerine düşen rolü oynayacak, önümüze koyduğu görevleri başarıyla gerçekleştirecek ve yeni dönemi zaferlerle kapatacaktır!

- Yaşasın Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı!
- Zafer, III. Kongre'nin Işıklı Yolunda Yürüyenlerindir!
- Yaşasın PKK!
-Yaşasın Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN!

Şubat 1988
PKK
Askeri Konseyi

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ İTTİFAK ANLAYIŞIMIZ

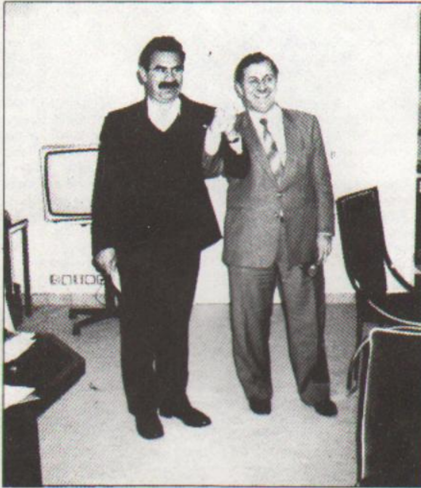

Baştarafı 1. sayfada

alınarak mevcut yapısı dumura uğratılıp, hakim ulus içinde eritilmek de isteniyor. Günümüze kadar Kürdistan tarihinin başaşağı gelişmesine yol açan bu durum, objektif koşulların aleyhte gelişmesine yol açtığı gibi, üst yapıda da etkisini göstermektedir. Halkın öz çıkarlarını ifade etmesi gereken özgür siyasal gelişme bu şekilde biçimlendirildiğinden dolayı, bu siyasal yapının özgür bir temelde kazanılması için gerekli olan devrimci bilinç ve örgütlenmenin çıkışını da son derece zorlaştırmakta, gelişmelerin çarpık oluşmasına ve bunları her an komplo ve katliamlarla tasfiye olabilecek bir yapıya da açık tutmaktadır.

Geçmişten günümüze kadar, Kürdistan'da yaşanmış olan bu gerçeklik, denilebilir ki bugün parçalanıyor ve yerini halkımızın lehine olan olumlu gelişmelere bırakıyor. Böylesi bir durumun ortaya çıkmasının kuşkusuz dünya genelinde meydana gelen gelişmelerin, bağımsızlık ve özgürlük hareketlerinin yükselmesi ile yakından bağı vardır. Yani, bugün halkımızın yaşadığı gerçekliği, dünya çapında yaşanan gelişmelerden ayrı göremeyeceğimiz gibi, bunlarla arasında var olan sıkı bağı da değerlendirmemezlik edemeyiz.

Çağımızın belli özellikleri var. Bu çağda yaşanan gelişmelerin doğrultusu, 1917 Rus Devrimi ile belirlenmiş ve günümüzde de bu geçerliliğini korumaktadır. Çağımız için Lenin'in yaptığı belirlemeler vardır. Çağımız için; emperyalizmin çöküşe, ezilen halkların ulusal kurtuluşa ve proleter devrimlerin zafere gittiği çağ denir.

İşte çağımızın bu özelliğinden dolayı, 1 ve 2. Dünya Savaşı yılları ve sonrasında halkların bağımsızlık ve özgürlük hareketlerine yönelmeleri ve dünyanın 1/3'ünde zafere gitmeleri gerçeği gözönüne getirildiğinde, yaşanan bu kadar gelişmenin sonuçlarının bizim halkımıza yansımaması düşünülemez. Diğer halklara göre biraz gecikmeli de olsa, Kürt halkı da çağın bu coşkun seline kapılacak ve diğer halkların yürüdüğü yoldan yürümesini bilecektir.

Kürdistan halkı, kendine özgü koşulları ve yaşadığı gerçeklikten dolayı halkların yaşadığı bu gelişmelere gecikmeli olarak katılmıştır. Gerek burjuva devrimler çağındaki ulusların uyanışı ve ulusal devletlerin kuruluşu, gerekse Ekim Devrimi temelinde halkların sömürgeciliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine girişmeleri ve birçok halkın hedefine kavuşması döneminde olsun, ülkemizin bilinen tarihsel ve siyasal nedenlerle parçalanmışlığından ve yabancı egemenliğin vahşi ve imhacı karakterinden dolayı, halkımız bu dönemlerde ulusal kurtuluş sürecine katılamamıştır. Koşulların dış gelişmeler açısından son derece uygun olduğu bu ortamda, iç gelişmelerin durumundan dolayı bu sürece katılmak mümkün olmamıştır.

19. yy.'dan itibaren Kürdistan'da yoğunlaşan isyanlar, halkımızı 20. yy.'da halkların içine girdiği ulusal kurtuluşa benzer bir doğrultuya yöneltmesi, en azından böyle bir yönelim açısından elverişli bir zemini yaratması açısından önemlidir. Eğer bu isyanlar başarıya ulaşmış olsalardı, Kürdistan'da ulusal bir devletin kurulma koşullarını yaratacağı gibi, aynı zamanda Kürt uluslaşmasının gelişmesi için de iç dinamikleri harekete geçirebilecek bir dinamo vazifesi göreceklerdi. Ancak, Kürdistan'ın toplumsal yapısı ve bu yapıya dayanan önderliğin durumunun elverişsizliğinin yanısıra, sömürgeci devletlerin sürekli olarak, isyanı bastırmak için dışta geliştirdiği tecrit ve kapitalist devletlerle ortak bastırma planları nedeniyle, bu isyanlar başarıya ulaşamayarak yenilgiye uğradılar. Bu nedenle, halkımız bu dönemde halkların yaşadığı sürece girmeyi başaramadı. Ve bu durum, Kürdistan tarihinde 100 yıllık bir gecikmeyi de beraberinde getirdi.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı ile birlikte kapitalist-emperyalist sistem, ilk defa en büyük darbeyi de bu dönemde aldı. Çarlık Rusyası toprakları üzerinde açılan gedikten Bolşevik Devrimi yükseldi. Ekim Devrimi'nin zafere gitmesi, dünya çapında bu devrimin etkisi ve ilkeleri temelinde, halkların bağımsızlığı ve özgürlüğü için önemli bir gelişme zemini ortaya çıktı.

Halkların sömürgeci egemenlikten kurtulmasının objektif koşulları olgunlaştığı gibi, bunun subjektif planda nasıl tamamlanacağı da Ekim Devrimi'nin şahsında açık bir şekilde ispat edildi. Ekim Devrimi, güçlü bir sınıfsal ve ulusal akım olarak, geniş halk yığınlarını etkisi altına aldı.

Kürdistan halkı da bu gelişmeleri yakından yaşadı ve duydu. Ancak, bu akımın etkisi ile halkımızın harekete geçmesi gerçekleşmedi. Bu durumun tabii ki kendisine özgü nedenleri vardır. Halkımız, yakın tarihi geçmişi ve özellikle de, Türkiye'de yükselen ve faşist niteliği güçlü olan kemalist burjuva diktatörlüğünün ülkemizi yeniden işgal, istila etmesi ve son 1925-40 yılları arasındaki isyanları çok kanlı bir şekilde bastırması nedeniyle; bu dönemde yükselen ulusal kurtuluş akımına katılamamış, dolayısıyla da çağın gerisinde kalmıştır. Aynı yıllarda halkımız diğer bir gelişmeyi de yaşamıştır. En son Lozan'da ameliyat masasına yatırılan Kürdistan, dört parçaya bölünmüştür. Doğu Kürdistan İran, Güney Kürdistan (şimdi Irak egemenliği altında olan parça) İngiliz, Güneybatı Kürdistan (şimdi Suriye'nin egemenliği altında olan parça) Fransız ve Orta-Kuzey-Batı Kürdistan ise Türk egemenliği altına alınmıştır. Bu durum, her parçanın ayrı bir gelişim süreci içerisine alınmasını da birlikte getirmiştir.

Güney Kürdistan üzerinde kurulan İngiliz egemenliği, bu parçayı ayrı bir gelişim çerçevesi içerisine oturtmuştur. İngiliz sömürgecilik sisteminin bilinen yapısı, Güney Kürdistan'da daha değişik bir gelişmeye yol açmış, bu parçadaki baskı ve sömürü sistemi daha yumuşak olabilmiş ve dolayısıyla halkımızın siyasal ve kültürel gelişimini farklı bir tarzda etkileyerek, isyan durumunun devam etmesine yol açmıştır.

Güney Kürdistan'daki isyan, 2. Dünya Savaşı ile birlikte örgütlenmesini biraz daha geliştirmiş, fakat toplumsal yapıdaki gerilik, önderliğin, eski aşiretçi-feodal oluşumu aşmasına olanak vermemiştir. Bu da içte başarılı bir önderlik için olanakların dar olduğunu göstermekle birlikte, gelişmelerin baştan beri sağlıksız bir temelde oluşmasına yol açmıştır. Fakat bu özelliğine rağmen, 20. yy.'ın son çeyreğine kadar süren bu isyanlar Kürt ulusal varlığını korumak açısından ve ulusal bilincin gelişmesi bakımından önemli bir yere sahiptirler. 20. yy.'ın son çeyreğine doğru geldiğimizde, Kürdistan tarihinde bu döneme kadar başgösteren isyanların —buna 2. Dünya Savaşı yıllarında kurulan Mahabad Cumhuriyeti'ni de eklemek gerekir— hepsi başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bu bakımdan tarihimize baktığımızda karşımıza çıkan durum şu oluyor; halkımız hep isyana kalkmış, ama bunda başarıya ulaşamamıştır. Elbette ki, bu sonuca yol açan nedenler vardır. Bu nedenler, halkımızın içinde yaşadığı gerçeklikte aranmalıdır. Yoksa, diğer halklar gibi Kürdistan halkı da, elverişli ortamdan sonuna kadar yararlanabilirdi. Bu nedenleri doğru irdelemek, bugünkü kurtuluş problemimize de doğru bir çözümü getirmeye yol açar. İşte bu isyanların doğru bir temelde değerlendirilmesi, bu bakımdan gereklidir.

Kürdistan'da isyanların başarıya gitmemesi karşısında ortaya çıkan nedir? Kürdistan'da her isyan vahşi bir şekilde bastırılır ve peşinden akıllara durgunluk verecek düzeyde katliamlara girişilir. Bu bastırma hareketinin peşinden, bununla içiçe ve hem de çok yoğun bir şekilde geliştirilen ekonomik sömürü, sosyal alandaki çarpıklaştırma çabaları ile, kültür alanındaki asimilasyon politikası ulusal durumu son derece tehlikeye sokmuş ve kurtuluş umutlarının son derece zayıflamasına yol açmıştır. Öyle ki, Kuzey-Batı Kürdistan'da halkımız yok oluşun eşiğine getirilmiştir. Toplumsal gelişmemiz üzerinde yapılan tahribat çok ağır sonuçlara yol açmıştır.

Bu gelişmeler, bu şeklide yaşanırken, Kürdistan'ın kapitalist gelişmeye açılması, toplumsal yapıda modern sınıfların ortaya çıkmasına yol açmış, eski kapalı çerçeveyi kırmıştır. Bunlara bağlı olarak, geniş bir aydın-gençlik tabakası da ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da gelişen kapitalizm, yabancı bir karakterde de olsa, modern sınıfların ortaya çıkması sürecini hızlandırmıştır. Gelişen kapitalist egemenlik altında ortaya çıkan modern sınıflar Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal devrime önderlik edecek proletarya sınıfının ortaya çıkması, bu mücadele için koşulları son derece olgun bir duruma getirdi. Ulusal ve sınıfsal mücadele açısından, temelin her zamankinden daha fazla olgun hale gelmesine yol açtı. Bu dönemde Kürdistan açısından yeni olan durum budur. Bu dönemde Kürdistan, eski toplumsal yapının ağır etkisi altında ve sömürgeciliğin sert sömürü ve baskısına maruz kalmakla birlikte, modern düşünce ve örgütlenmenin gelişmesine temel teşkil edecek sınıf ve tabaklar ortaya çıktığından dolayı, yine de olumlu gelişmeleri yaşıyor denilebilir. Çünkü, modern sınıf ve tabakaların ortaya çıkışı, aynı zamanda halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine yönelmesini de beraberinde getirecektir.

1970'li yılların başına gelindiğinde, Kürdistan'ın toplumsal yapısında meydana gelen objektif gelişmeler, ülkemizin en büyük parçası olan Kuzey-Batı Kürdistan'da —uzun bir suskunluk ve karanlık dönemden sonra— ulusal ve sınıfsal bilinçlenme çabalarının yoğunlaşmasını da birlikte getirdi. Esas olarak, bilimsel sosyalizmden etkilenen bu çabaların sahipleri, çeşitli gruplaşmalar biçiminde de olsa bir uyanış hareketini geliştirdiler. Yine benzer bir biçimde Güney Kürdistan'da klasik önderliğin yetmezliğini aşan gruplaşmalar ve birlikler de aynı dönemlerde ortaya çıkar. Her ne kadar bunlar kendi aralarında yoğun bir ilişki içinde olmasalar da, gelişmelerin etkisi ve aynı tarihsel dönemde benzer gelişmeleri yaşadıklarından dolayı, birbirleriyle yakınlaşma ve dayanışma ihtiyacını daha fazlası ile duyarlar. Kürdistan üzerindeki çok-uluslu sömürgecilik, parçalanmışlık, dengesiz bir gelişme farklı uygulamalara yol açıp, dayanışmanın koşullarını zayıflatırken, objektif yapıdaki benzer gelişmeler ise daha fazla yakınlaşmaya yol açmaktadır.

Kürdistan'ı yakından etkileyen ve önemli bir kısmı üzerinde de yoğunlaşan İran-Irak savaşı, Kürdistan üzerindeki denetimin zayıflamasına yol açtığı gibi, yüzyıllarca süren ve daha çok da anlaşma ile sonuçlanan hakim ulusların arasındaki ilişkilerin derin bir çelişkiye dönüşmesi, ortak mücadele için daha uygun bir zeminin oluşmasını birlikte getirmektedir. Böylesi bir gelişmenin ortaya çıkmasında İran'da yükselen İslam Devriminin de etkisi büyüktür. İran İslam Devrimi, daha çok dış güçlerin çıkarları doğrultusunda bölgeye dayattıkları statükoyu parçalamakta ve objektif olarak da parçalanan bu statüko yerine halkların kendi bağımsız iradelerini geçirme sürecine katkıda bulunmaktadır. Bu gelişmelere bağlı olarak, Arap-siyonizm çelişkisindeki radikalleşme, ilerici-devrimci Arap ulusal kurtuluş hareketlerinin bu yıllarda artan gelişmesi, bölgede anti-emperyalist ittifakların kurulmasına ve bunların sağlamlaştırılmasına götüren ve bu ittifakları kaçınıl-

maz kılan diğer önemli bir gelişmedir. Bu duruma, 1970'lerin başından itibaren Türkiye'de devlet ve toplum bünyesinde ortaya çıkan ağır bunalımı ve buna eşlik eden devrimci çıkışı da eklersek, çıkardığımız sonucun doğruluğu daha da açığa çıkacaktır. Türkiye'deki bu gelişmeler, iç ve dış koşullardaki elverişli ortam, Kürdistan tarihinde ilk defa ulusal kurtuluş problemine radikal-çağdaş bir yaklaşım ve yöntemle yönelme koşullarını hazırlıyor ve bu duruma karşılık düşen doğru devrimci düşünce ve örgütlenmelerin sonuç almasına yol açıyor.

Kısaca, bu derin gelişmelerin bilinci ile hareket eden örgütlerimiz —Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen PKK ile Güney Kürdistan'da yükselen YNK— aralarında objektif olarak, giderek daha da olgunlaşan sınırlı ilişki ve görüşmelerini bir adım daha ileri götürmeyi ve bunu mevcut koşullara denk düşen bir ittifağa doğru dönüştürmeyi tarihi bir görev olduğu kadar, halkımıza karşı tutarlı olmanın vazgeçilmez bir gereği olarak da kabul ediyorlar. Böylesi bir sorumlulukla hareket eden her iki örgüt, ilişkilere yeterli ve devrimci gelişmeyi güçlendiren; giderek bütün halkımızın birlik ihtiyacına cevap veren bir başlangıcı daha gelişmiş düzeylerde oluşturma ve bu yöndeki çabalara ivme kazandırma görevini başarmak istiyorlar.

İki hareketin genel sekreterlik düzeyindeki temsilcileri yakın tarihimizde ve daha çok da günümüzde meydana gelen bu değişiklikleri, devrimci gelişmelerin lehine kullanmak için derin bir sorumluluk bilinciyle hareket ederek, başta, içinde yer almış oldukları parçalarda ulusal kurtuluşun birlik çabalarını arttırmak ve yine buna bağlı olarak parçaların kendi aralarındaki birlik çabalarına doğru bir çerçeve çizmek ve buna mümkün olduğu kadar mücadeleci tüm güçleri katmak için kararlılık göstermişlerdir. Birlik ve ittifak çabalarının günümüze kadar istenildiği oranda başarıya ulaşmamasının hiç şüphesiz ki bazı objektif nedenleri olmakla birlikte, bunda esas olarak subjektif nedenler de ağırlıklı bir rol oynamıştır. Yine olumsuzlukların daha da gelişmesinde Kürdistan devrimine ve özellikle onun vazgeçilmez bir koşulu olan ve görülmemiş vahşi katliamlara varan sömürgeci egemenliğin baskıcı özelliğine dayatılması gereken devrimci şiddete ve silahlı mücadeleye güvenmeme; bunun için gerekli hazırlıkları, örgütlenmeyi ve çabayı gösterememe durumu da birliğe gidememenin esas nedenlerinin başında gelir. Bu nedenle, hareketlerimiz Kürdistan'da tüm sosyal ve siyasal gelişmelerin, ancak devrimin Kürdistan'da da temel alınması gereken bu araçlarına başvurmakla gelişebileceğini kabul etmekle kalmıyor, bunu 1975'lerden itibaren sınırlı olanaklarla da olsa yürüttükleri silahlı savaşımın sonuçları ile Kürdistan'da modern bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesinde nasıl önemli bir rol oynadıklarını kendi pratiklerinde açık bir biçimde kanıtlayarak da gösteriyorlar.

Günümüzde de gerek Güney Kürdistan'da ve gerekse Kuzey-Batı Kürdistan'da yürütülen silahlı savaşım, Kürdistan halkının ulusal bilincini ve örgütlenmesini hızla geliştireceğini, siyasal gücünü arttırabileceğini ve uluslararası ortama yansıtabileceğini açıkça göstermiş ve kanıtlamıştır. İşte bu nedenle, Kürdistan devriminin gelişmesine somut pratikleriyle de yol açan hareketlerimiz, bunu bir adım daha ileriye götürmek ve özellikle Türk yönetiminin —ki niteliği faşist ve sömürgeci bir yönetimdir— aynı özellikte olan faşist-sömürgeci Irak yönetimiyle geliştirdiği ilişki ve ittifakları bertaraf etmek kararlılığındadırlar.

Yine son dönemlerde Güney Kürdistan'daki Kürt ulusal hareketinin özellikle Irak-İran savaşının etkisinden yararlanarak sağladığı gelişme, Türk ve Irak sömürgeci güçlerini korkutmuş ve en son olarak Halepçe katliamını —ki tarihte eşine ender rastlanan bir katliamdır— kendi aralarında onaylayarak korkularını gidermek için tezgahlamışlardır. Bununla birlikte, Kürdistan petrollerinden vazgeçmeyeceklerini ve Kürdistan kurtuluş hareketinin gelişmesine, siyasal bir güç, devlet ya da federasyon haline gelmesine kolay kolay izin vermeyeceklerini ortaya koymuşlardır. Daha önceleri de Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak ve Irak rejimini kurtarmak için sınır alanının her iki tarafında 15'er km'lik tampon bir bölge oluşturup, birbirleriyle ortak hareket etmeyi kararlaştırmışlardır. Türk ve Irak faşist-sömürgeci yönetimlerinin tampon bölge haline getirdikleri sınırlar, halkımızın katledilmesi ve parçalanması için kullanılmasına imkan tanınmayacak; tam tersine halkımızın birleştirileceği, sömürgecilere mezar edileceği ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sağlam bir kalesi haline getirilecek bir yaklaşımı Hareketlerimiz yürütecek ve bu konuda üzerlerine düşen görevleri hiçbir engel tanımadan yapmasını bileceklerdir. Yine bu kadar açık bir biçimde birbirleriyle dayanışma içinde olan bu iki faşist-sömürgeci yönetimden bu denli zarar gören Kürdistan halkının ulusal kurtuluşuna karşı tarihi ve güncel sorumluluğun yerine getirilmesinden asla kaçınılamayacağı ve hiçbir subjektif niyet ve hatalı yaklaşımın böylesine soylu olan bir amaç için ilişki ve ittifakların geliştirilmesini önleyemeyeceği ortadadır. Halkımızın bu temeldeki ittifaklara son derece derin bir ihtiyaç duyduğunu gören, tarihini bundan böyle bir özgürleştirme tarihi haline getirmek için yürüyüşe, özgürlük yürüyüşüne geçmeye kararlı olan, bunu kesinleştiren, halkımızın ihtiyacına ve tarihsel talebine bağlı olmaktan kendilerini sorumlu hisseden; bizzat bu iradenin oluşumuna, gelişmesine ve korunmasına kendilerini yakından bağlı ve sorumlu gören Hareketlerimiz, bildiride belirlenen hedefler doğrultusunda ikili bir ittifaka yönelmeyi coşkulu bir biçimde karşılamışlardır.

Bu ittifak, aynı zamanda oluşumun neden ve hedeflerini kendilerine uygun gören her kişi, grup ve partiye de açıktır. Halkımızın birlik ihtiyacına cevap vermek ve ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltmek isteyen her kişi, grup ve parti bu ittifağa katılabilir. Bu güçler, tarihsel görevlerini yerine getirmek için halkımızın çıkarlarının kaçınılmaz olarak önümüze çıkardığı bir ittifağa yönelmeyi yurtseverliğin de vazgeçilmez bir ilkesi olarak görmelidirler.

★

KAMUOYUNA AÇIKLAMA:

PKK ile YNK İttifak Protokolü İmzaladı

Nisan ayı ortalarında, **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** ile **YNK Genel Sekreteri Celal TALABANİ** başkanlığındaki heyetler bir araya geldiler. Yüksek bir sorumluluk ve yoldaşlık ruhu içinde çalışmalarını sürdüren heyetler, halkımızın ulusal-demokratik hareketini birleştirmek ve bunu daha da geliştirmek için önemli kararlar aldılar.

Her iki heyet arasında yapılan görüşmelerde, Kürdistan'ın tarihi süreç içindeki konumu ve bugüne kadar yaşadığı gelişmeler irdelenerek, günümüzde kapitalist-emperyalist güçler ve sömürgeciler tarafından parçalanmış olan Kürdistan'ın ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vd. alanlardaki durumu ele alınmıştır. Görüşmede, sömürgecilerin uyguladığı baskı ve sindirme yöntemleriyle, halkımızın ulusal gelişmesini köstekledikleri; ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanlarda ilerlemesini engelledikleri; günümüzde ise bu yönlü uygulamalarını zirveye tırmandırdıkları, halkımıza karşı ırkçı-faşist bir savaşı ilan ederek onu topyekün bir yok oluş sürecine sokmak istedikleri vurgulanmış ve güncel sömürgeci uygulamalar üzerinde de durulmuştur. Bunların yanısıra, halkımız üzerinde uygulanan her türlü insanlık dışı (göç ettirme, köy ve kasabaları bir bütün olarak yıkma ve yok etme) uygulamalar ve çok yönlü asimilasyon politikalarıyla Kürdistan insanını Türk ve Araplaştırma sürecine sokan düşmanlarımızın, buna daha baştan itibaren ilave ettikleri halkımızın toplumsal gerçekliğini ortadan kaldırma ya da toplu imhadan geçirmeye yönelik (son olarak Güney Kürdistan katliamı) vahşiyane saldırıları ile halkımızın ulusal-demokratik hareketini ortadan kaldırma çabaları değerlendirilerek bunlardan çıkarılması gereken sonuçlar değerlendirilmiştir.

Ayrıca görüşmede, günümüzde Türk ve Irak faşist rejimlerinin halkımıza karşı sürdürdükleri en alçakça bir savaşla ulusal-demokratik hareketi boğmaya ve gelişmesini durdurmaya çalıştıkları vurgulanarak, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişip boyutlanan ulusal bağımsızlık savaşının kazanımları da belirtilmiştir. Kürdistan üzerinde yabancı egemenliğin ilk kurulduğu dönemden günümüze kadar, sömürgeci devletlerin kendi aralarında sıkı bir ittifak oluşturdukları (Sadabad, Bağdat Paktı, Cento ve sonrası); ve oluşturdukları bu ittifaklarıyla halkımızı tam bir cendere içerisine almak istedikleri izah edilerek, Türkiye ile faşist Irak rejimlerinin kendi aralarında imzaladıkları antlaşmalarla halkımızın öncülerini ve devrimci gelişimini nasıl yok etmeye çalıştıkları ortaya konulmuş ve bunlara karşı geliştirilecek devrimci savaş yöntemlerinin önemi belirtilmiştir.

Bütün bu değerlendirmelere bağlı olarak, halkımızın ulusal direniş hareketinin içinden geçtiği sürecin hassasiyetini gözönünde bulunduran örgütlerimiz, bu ortamdan doğabilecek tehlike ve olumsuzlukların bertaraf edilmesi amacı ile şu kararlara varmış ve bu görüşmelerini bir protokolle sonuçlandırmışlardır:

— Düşmanın azgın saldırılarına karşı koymak ve halkımızın ulusal direniş hareketini geliştirmek için, ciddi bir mücadele vererek, bu savaşı zaferle taçlandırmanın uygun zeminini hazırlamak; bunun için bütün ulusal güçleri birleştirmek ve bunlardan ulusal düzeyde (parça ve genele has) bir cephe oluşturmak. Bu cepheler arasında koordine, işbirliği ve ortak mücadeleyi geliştirmek için çalışmak.

— Her parçada devrimci silahlı mücadeleyi geliştirmek; tasfiyeci, bölücü eğilim, akım ve anlayışlara karşı aktif mücadele etmek.

— Hakim ulusların gerçek devrimci-demokratik güçleriyle sıkı ilişkiler geliştirmek ve aktif dayanışma içine girmek.

Örgütlerimiz her şeyden önce, barış ve kardeşlik ilişkilerine zemin hazırlamak için kişi, grup ve örgütler arasındaki çelişkilerin bir yana bırakılmasını, var olan çelişkileri uzlaşmaz çelişkilere dönüştürme yerine görüşme ve tartışmalar ile giderilmesini; basın vb. kampanyalarla yapılan suçlama ve didişmelerin durdurulmasını, halkımızın kurtuluşu için devrimci silahlı mücadeleyi ve kitlesel direnişleri geliştirmeyi uygun görürler. Bu nedenle de tüm ulusal güçleri barışa çağırmakta, bunu sağlamak için de görüş alışverişi, yoldaşlık ve yüksek sorumluluk ruhu ile tartışarak sorunlarını çözümleme, aralarındaki anlaşmazlıkları bir yana bırakma ve devrimci silahlı direniş mücadelesine katılma yönünde çaba sarfetmeye davet ederler.

Halk kurtuluş savaşını ve kitlesel devrimci silahlı direniş mücadelesini ulusal-demokratik hareketimizin ve halkımızın umutlarını gerçekleştirmede en uygun ve doğru yöntem olarak kabul eden örgütlerimiz; mücadelenin en üst biçimi olan bu savaşımı azimli bir şekilde sürdürmeyi ve geliştirmeyi esas almaktadırlar. Bu hususta Kürdistan çapında bir güç birliği yaratmak için, Kürdistanlı bütün güçleri de bu yaklaşımı benimsemeye ve uygulamaya çağırırlar. Ayrıca ekonomik, siyasal ve kültürel mücadele biçimlerini de kitlesel mücadeleye paralel olarak geliştirmeye örgütlerimiz çaba sarfedeceklerdir.

PKK ile YNK, yabancı işgalci güçlere ve her türden gericiliğe karşı gerekli savaşımı geliştirmek için, tüm ulusal güçlerin birleşme, ittifak ve ilişki geliştirmelerinin gerekliliğine kesinlikle inanmaktalar. Doğru temellere ve kurallara dayanmayan ilişkilerin güçlendirilerek devam ettirilemeyeceğine inanan PKK ve YNK örgütleri, bunun için geliştirilecek ilişkilerin karşılıklı olarak örgütsel, siyasal ve ideolojik bağımsızlığa saygı ve birbirlerinin iç işlerine karışmamanın ve Kürdistan'ın her parçasının kendisine özgü koşulları dikkate alınarak ilişkilerde bu temelde bir yaklaşımın temel alınması gerektiğini kabul etmektedirler.

Sömürgeci düşmanlarımız Kürdistan'da gelişen ulusal direniş ve bağımsızlık mücadelemizi bastırmak, dünya kamuoyu ve halkımızın gözünden düşürmek için, çok çeşitli karalama ve suçlamalarda bulunmakta, şu ya da bu gücün ajanlığıyla veya terörizm iddiaları ile karalamalarına haklılık kazandırmaya çalışmaktalar. Bu durumu da gözönüne getiren örgütlerimiz, sömürgeci düşmanların başvurduğu bu tür asılsız iddia ve kampanyaları kabul etmeyerek mahkum etmeyi ve ulusal kurtuluş mücadelesinde, Kürdistan'daki her sınıf ve tabakanın desteğini kazanmayı gerekli görmektedirler.

Kıyasıya bir savaşımın yaşandığı bu dönemde düşmanın elinde koz olabilecek her türlü hareket ve davranıştan kaçınmayı gerekli gören örgütlerimiz, tüm Kürdistanlı güçlerin bu hususta dikkatli davranmaları; aynı şekilde sömürgecilerin ülkemizdeki vahşi uygulamalarına karşı ortak tavır belirlemenin zorunluluğunu vurgulamaktalar.

Sonuç olarak; faşist-sömürgeci güçlerin en azgın bir biçimde halkımızı ve ulusal direniş mücadelemizi yok etmek, toplumumuzu gerilikler içinde tutarak ulusal bağımsızlık ve özgürlükten yoksun bırakmak istedikleri; bu amaçla da her türlü yol ve yöntemi deneyerek kapsamlı bir karşı-devrimci savaşı yürüttükleri bilinmektedir. Mevcut durumu ve olası gelişmeleri derinliğine irdeleyen ve son derece ciddi olan bu durumun bilincinde olan örgütlerimiz, ulusal kurtuluş sürecinin bir gereği olarak Kürdistan'ın kurtuluşuna kendilerini bağlı sayan kişi, grup ve örgütleri kendi aralarındaki çelişkileri ideolojik mücadele ile gidermeye, halka karşı sorumluluk duymaya ve bu espri ile silahlı mücadele başta olmak üzere, direniş temelinde her parçada hedeflenen cepheleri oluşturmaya ve genel bir ulusal cephenin kurulması için uygun zemini hazırlamaya çağırmaktayız. Ayrıca halkımızın, tüm devrimci-demokrat güçler —özellikle de Türk ve Arap devrimci-demokrat güçleri— ile dayanışma içerisine girmesine, ortak düşmana, emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı kendi kaderlerini özgürce tayin etmesine ve istediği yaşam biçimini seçmesine sonuna kadar onay veren örgütlerimiz, sıraladığımız bütün bu hususlarda bir ittifak protokolü imzaladılar.

1 Mayıs 1988

Abdullah ÖCALAN
PKK Genel Sekreteri

Celal TALABANİ
YNK Genel Sekreteri

12 Eylül Rejimi Önemli Bir Bunalım ve Çözümsüzlük Sürecini Yaşıyor

Bilindiği gibi, 12 Eylül sömürgeci-faşist rejiminin en bağlayıcı sözcüsü ve savunucusu olan Kenan Evren, Mayıs ayı başında, Trabzon'da halka hitaben bir konuşma yaptı. Bu konuşma bir "uyarı", bir "tehdit'ten öte, mevcut rejimin 8 yıldır yürütmüş olduğu tüm plan ve programlarının gelinen aşamadaki işlemezliğinin, bu işlemezliğin yönetim alanı da dahil, her alanda yol açtığı bunalım ve çözümsüzlüğün bir itirafıydı. Bu itiraf ve bununla birlikte başlayan, bütün burjuva çevre ve basında da yürütülen tartışma ve yorumlara geçmeden önce, 12 Eylül rejiminin, yani sömürgeci-askeri faşist diktatörlüğün iş başına gelişi, yaşadığı bazı programsal aşamaları ve hedeflerini; aynı zamanda tüm bunları istediği biçimde yürütmeye engel olan temel gelişmeleri kısaca da olsa hatırlatmakta yarar vardır.

12 Eylül askeri darbesine yol açan koşulları birçok yazımızda değerlendirdik. Kısaca da olsa bu konuda bazı hatırlatmalarda bulunmak istiyoruz. 12 Eylül darbesinin Özel Harp Dairesi tarafından ve bizzat Türk Genelkurmaylığınca önceden hazırlandığı bilinmektedir. 1978'lerden itibaren ise, darbenin hazırlıkları pratik olarak yürütülmeye başlanmıştır. Ordu, gelişmelerin kendi müdahalesini doğuracak, bir düzeye gelmesi için çaba harcamıştır. Sıkıyönetim altında sivil rejimlerin başarısızlığını körüklemek açısından olaylara tam müdahale etmemiştir. Demirel'in "ordunun elinde güç vardı, isteseydi sıkıyönetim altında da anarşiyi önlerdi. Bunları yapmadılar" sözü bu anlamda gerçekliği olan bir değerlendirmedir.

Esas olarak, 1978'lerden itibaren ordunun yönetime el koymasının pratik hazırlıklarına girişildiğinden dolayı, Türk Genelkurmaylığı sivil yönetimlerin yıpranması için bütün çabayı göstermiş ve kendisine yol açmıştır. Daha sonraki yıllarda bilindiği gibi bu daha da körüklenmiş ve 12 Eylül 1980'de askeri-faşist darbe gerçekleştirilmiştir. Darbenin bu şekilde yapılmasında temel rol oynayan iç ve dış etkenler üzerinde genişçe durulduğu için, yeniden değinme gereği duymuyoruz.

Cunta, 1983 seçimlerine kadar, kısmi endişeler taşısa da, kendi programını önemli hiçbir engel ve alternatif çıkış olmadan yürütmüştür. Bu nedenle de, '83 seçimleri ile yumuşak bir inişe ihtiyaç hisse-derek, çeşitli sivil görünümlere bürünerek, aynı zamanda ordunun da gerektiğinden erken ve fazla teşhir olmasının önüne geçmek için bu plan düşünülmüştür. Çünkü, ordunun her şeyi ile yıllarca ortada hareket etmesi, cunta, ne tür demagoji ve kitle psikolojisinin avantajları ile yürümeye çalışırsa çalışsın, bu durum, ordunun teşhirini getiriyor, kitleler, bizzat kendi pratiklerinde, ordu alternatifinin gerçek yüzünü görmeye-anlamaya başlıyordu. Öte yandan, gelecek açısından, Türk ordusunu bütün kötülük, kriz ve bunalımların sahibi olarak ortada tutma, Devletin bu temel direğinin tüm tarihsel ve güncel misyonunu, halk kitlelerinin gözü önünde açığa vurulması demekti ki, bu da artık toplumda, topyekün devlet kavramına yönelik bir radikal muhalefetin gelişmesi ve güçlenmesine yol açan çok önemli durumlardan biri olacaktı. Yine, uluslararası emperyalizm de, Türkiye ve Kürdistan'daki çıkarlarının güvenceye alınmış olması itibariyle de, artık, cuntanın sivil görünümlere bürünmesinde, sivil alternatiflerini gündeme koymasında sakınca görmüyordu. Halkın ve uluslararası ilerici-demokratik kamuoyunun, rahatsızlık ve tepkileri de diğer etmenlerden biri durumundaydı. Tüm bunlar nedeni ile rejim, kendi kuklası olan, kendisini sivil kılıflar altında yürütecek olan, sivil kurumlar ve parti alternatiflerini piyasaya sunarak "sivil rejime", "demokrasiye" dönüşe "ilk" adımlarını attı.

Anayasa oluşturuldu, partiler kuruldu. Önceleri her ne kadar, MDP, cuntanın sivil alternatifi gibi gösterilmiş ve bu böyle anlaşılmışsa da, aslında 12 Eylül felsefesi, ekonomisinden, baskısının, toplumu dejenere etmesinden, satın almaya çalışması vs. kadar tümünü uygulayıp yürütebilecek güç, ABD ve İngiliz emperyalizminin de tam desteklediği ANAP'dı. '83 seçimlerinde cuntanın, MDP'yi alternatif olarak ileri sürüyor görünümü, geniş halk yığınlarını, cuntaya tepki olarak MDP'ye şamar vurmaya, ANAP'ı oy almaya götüren nedenlerden biri olmuştur. Ancak bu görünümdü, cunta -ordu- gerçek sivil alternatifini ANAP ile birleşerek bulmuş ve Evren-Özal kliği bütün temel sorunlarda hiçbir ayrılık yaşamadan yönetimi sürdürmek durumuna girmiştir.

Sunulan Sivil Alternatifler ve Çıkmaza Doğru

Belirtildiği gibi, 12 Eylül askeri-faşist rejimi, anayasası temelinde, sivil görünümlere bürünmeye çalıştı. Buna rejim sözcüleri, iç ve dış destekçileri "demokrasiye dönüş" adını taktılar. Bu faşist anayasayı esas alan partiler kuruldu, TBMM'si (ki cumhuriyet tarihinin en aşağılık, uşak, düzenbaz ve rüşvetçi kurumu) açıldı. Partilerden biri iktidar oldu, diğeri veya diğerleri muhalefet oldu. Bütün bu ve benzeri düzenlemelerle rejim, toplumda kurumlaştırılmaya doğru hızlı bir ilerleyiş temposu tutturdu. Aslında, düzenlenen programda, ordunun hazırladığı biri iktidar, diğeri muhalefet biçiminde sunmaya çalıştığı sivil alternatifler dışında, özellikle dıştan bir çıkış ve alternatif beklenmiyordu. Bu nedenle, 12 Eylül rejimi, dikensiz gül bahçesi misali, programını yürütme durumundaki gidişattan hoşnuttu. Daha dar sivil kesim ve alternatifleri ile işleri yürütmek isteğindeydi. Bunlar, iktidar partisi olarak ANAP, muhalefet partisi olarak halkın radikal yönelimlerine baraj görevi ile sorumlu sosyal-demokrat görünümlü SHP idi. Ancak 12 Eylül rejimi, hiç beklemediği bir dönemde ve hiç beklemediği bir güçteki bir atılım, alternatif çıkış ile yüzyüze geldi. 15 Ağustos 1984 büyük silahlı devrimci atılımı ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önderi PKK, 12 Eylül rejim ve programının karşısına dikildi ve gerek rejimi ve gerekse programını temellerinden sarstı. Evren-Özal kliği, böyle devrimci, silahlı kurtuluşçu bir alternatifi, beklemediklerini açıkça belirterek, bu alternatif gelişmeyi "provokasyon" biçiminde nitelendirmişlerdi. Yani, kendi istekleri doğrultusunda yürütmeye çalıştıkları programları, beklenmeyen, hesaplarında olmayan bu güçlü silahlı direniş ve kurtuluş dinamizmi ile bunalıma girmeye başladı.

12 Eylül rejimi, bunun yönetim kliği olarak, Evren-Özal faşist kliği, PKK'nin dinamik çıkış ve süreklileşen direnişi karşısında, ekonomik, siyasi, politik ve yönetim düzeyinde zorlanması ile birlikte daha geniş ama figüran olmaktan öteye fazla şans tanımak istemedikleri, bazı yeni sivil oluşumları geliştirdi. Ve bunlara siyaset yapma olanağı tanıdılar. Eski siyasilere yönelik referandum yapıldı. Böylece, bu eski içi sönmüş, teşhir olmuşlara da görevler yükledi. Bütün bunlarla 12 Eylül rejimi gerçek sivil alternatifi ANAP ve figüran alternatifleri (SHP, DYP, DSP vs.) ile özellikle PKK'nin önderlik etmiş olduğu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geniş bir blok geliştirmek ve aynı zamanda Türkiye zemininde emekçi halk kesimlerinin, rejime gittikçe artan hoşnutsuzluk ve tepkilerini eritmeye çalışıp, bunun radikal, devrimci bir halk muhalefetine dönüşmesini durdurmayı amaçladı. Tabi ki, bütün bunlar, sivil alternatifler arasındaki çelişkiler ve yürütülen polemiklerle birlikte oluyordu. Özellikle Demirel, geçmiş siyasilerin rejim tarafından teşhir edilmiş olmasını sindiremiyor, bu kadar teşhir ve yük altında tutularak, "elinin bağlanıp, kaleye gol atıldığını" belirtiyordu. Ecevit ise, Avrupa terbiyesi ile ne halkın ne de rejimin benimsediği "halkçılık", "demokrasi" lafazanlığı yapsa da, dikkate alınacak bir güç olarak bile görülmüyordu.

Muhalefet liderleri Cumhurbaşkanı'nın "yeni 12 Eylül'ler" beyanını eleştiriyor

Evren'e sert tepki

Demirel: "Türkiye müdahaleler [illegible]iyeti değildir"

"Kimse 12 Eylül'ü tanımam diyemez"

"Talihsizlik"

'Tehlike yok'

Evren'den Demirel ve İnönü'ye taş

"Müdahaleler devri"

Özal, 12 Eylül'ü savundu

Evren'den, İnönü ve Demirel'e cevap:

"12 Eylül, davet edildi."

İnönü: "Bunalım çıkarsa, iktidarla el ele aşarız"

"ASKERİ MÜDAHALE" tartışması, Meclis'te

Burjuva cephede durum öz olarak bu iken, 12 Eylül rejimi -Türk ordusu, Evren-Özal kliği- 15 Ağustos'tan bu yana gittikçe sağlamlaşan ve yaygınlaşan amansız bir gerilla savaşı gerçekliği karşısında kendisini bulmuştu. Bu, 12 Eylül programını işlemez hale getirmek, burjuva saflarda panik ve çelişkileri arttırmanın yanısıra, Türkiye'nin soyulup adeta soğana çevrilen, inletilen emekçi halk kesimleri üzerinde de önemli etkilerde bulunuyor; burjuva saflardaki çelişkiler çözümsüzlüğe, halk arasındaki hareketlenme radikalleşmeye doğru hızlı adımlarla ilerliyordu. PKK'nin halk savaşı gerçekliği, aynı zamanda rejim hangi sivil kurnazlıklara baş vurursa vursun, onun, "demokrasiye dönüyorum" iddialarını, uluslararası alanda da işlemez duruma sokuyordu.

Rejimi, ordusu ve diğer sivil bütün alternatif ve kurumlar ile sıkıştıran, krizini derinleştiren, bunaltan, bu bunalımı, yönetim düzeyinde bir bunalıma sıçratan temel gelişme ve güç, PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bunun silahlı kurtuluş dinamizmidir. Gerek Türk ordusu ve gerekse diğer tüm sivil burjuva alternatif ve kurumlar bu gelişmeyi engelleyemediler. İlk dönemler "3 ayda, bu kışın bitiririz" biçimindeki tez ve iddialar, pratikte yerlebir oldu, bu ordu ve sivil alternatif ve kurumların muazzam prestij kaybına yol açtı. Aynı zamanda, burjuva saflarda çelişkileri arttırdı. Buna karşın, PKK önderlikli Kürdistan halkı, savaşı silahlı kurtuluş alternatifi gelişti, sağlamlaştı, yoğunlaştı; ulusal sınırları aşarak, uluslararası politik arenanın önemli bir gündem maddesi oldu. Gittikçe gündemleşen, krizi derinleştiren, bunalımı arttıran rejimin bu temel tehlikesi, rejimin askeri-sivil bütün kurum ve kuruluşlarının, basının temel gündem maddesi oldu. Rejimin bütün bu çevreleri, sivil alternatifleri ve manevi evlatları olan tasfiyeci solu, devletin yaşatılması açısından, bu tehlikeli gelişmenin durdurulması ve tehlikenin bertaraf edilmesi için kendi tezlerini, yaklaşım ve önerilerini, bir alternatif olarak öne sürdüler. Ancak, bütün bunlar, gerek PKK'nin siyasal stratejisi, kararlılığı ve pratik gerçekliği ve gerekse Türk egemenlik sisteminin tarihsel ve mevcut durumu nedeni ile pratik bir anlam ifade etmedi. Bütün bunlara, Evren-Özal kliğinin yönetimi altında, derin bir sefalet düzeyi yaşayan, hiçbir hak ve hukuka sahip olmayan, en basit talepleri bile, devletin zoru ile cevaplandırılan Türk halkının çeşitli kesimlerinin (işçi, gençlik, köylü ve diğer orta tabakalar) gittikçe radikalleşen ve PKK'nin mücadelesinin yankılarını üzerinde hisseden muhalefeti de eklendiğinde, genelde 12 Eylül rejimi ve özelde de onun iktikar ve muhalefet alternatiflerinin işlemezliği gittikçe belirginleşmiş, bu rejim altarnatifleri (iktidar ve muhalefet kanatları ile) kitlenin bir tepki ve öfke merkezi durumuna dönüşmeye başlamış; derinleşen kirizin yarattığı bunalım, rejimi de bir yönetim bunalımı düzeyine tırmandırmıştır. İşte tüm bunlar temelinde, rejimin en üst ve bağlayıcı sözcüsü Kenan Evren, Trabzon çıkarmasını yaparak, krizin derinliğinin, bunun burjuva yönetim bunalımı yaratmış olmasının ve aynı zamanda rejimde bu bunalımı yaratan gelişmelerin itirafı olan konuşmayı yapmak zorunda kalmıştır.

12 Eylül rejiminin sözcüsü ve savunucusu Kenan Evren, ordusu ile kurtarıp kurumlaştırmaya çalıştığı II. Cumhuriyetin güncel olarak içinde bulunmuş olduğu durumu ve belirttiği tehlikeli gelişme sürerse, alternatifin ne olacağını ileri süren konuşmasını, "Turizm mevsimini açmak için" çıkmış olduğu Karadeniz bölgesinin Trabzon ilinde halka hitaben yaptı. Bu karikatür, kendisini çok benzetmeye çabalayarak, demagojisi ile politika yürütmeye çalıştığı aslını, bu yönü ile de taklit etmek durumundaydı. M. Kemal, TC'yi kurmak için bu sahillere ayak basmıştı. Karikatürü de kurtarmak, kurumlaştırmaya çalıştığı, ama bugün açık tehlikelerle kaşı karşıya bulunan II. Cumhuriyet için bu sahile çıktı. Tabi, o, bir karikatürdü. Samsun değil, Trabzon'u seçti. Şimdi, bu itirafçının, yaptığı itirafların bazı bölümlerini aktararak durumu ele almaya çalışalım; itirafçı diyor ki: *"Türkiye 12 Eylül öncesi durumla karşı karşıya kalırsa, ülkeyi bundan kurtaracak kuvvet, yine silahlı kuvvetlerdir. Silahlı kuvvetlerin görevi, ülkeyi hem iç hem de dış tehlikelere karşı korumaktır."* Konuşmasında, her zaman yaptığı demagoji ve ezberletilmiş kalıpları tekrarlayarak ve rejimin hangi tehlikelerle karşı karşıya olduğunu belirterek, rejime karşı Türkiye sathında daha radikal bir gelişme eğilimi içinde bulunan halk muhalefetini kasdederek *"Türkiye'yi karıştırmak ve anarşi bataklığına sürüklemek isteyenlerin bulunduğunu"* vurguluyor. *"Buna çok dikkat etmemiz gerekir, aynı bataklığa saplanmamak için geçmişten ders almamız lazım"* diye halkı uyarıyor, tehdit ediyor. *"Arzu edilmemesine rağmen"* diyor *"Türkiye 12 Eylül öncesi durumla karşı karşıya kalırsa, eğer bundan kurtaracak güçler vazifesini yapmaz, görevini yerine getirmezse, o zaman silahlı kuvvetler ne kadar adam ölürse ölsün, ben buna seyirci kalırım diyemez. Çünkü bir ülkeyi hem iç hem dış saldırılara karşı korumakla mükelleftir. Vazifesi odur."*

Belli ki bu konuşma, faşist şefin, durduğu yerde, sadece geçmişi tazeleme ve Türk ordusunun tarihsel-güncel misyonunu hatırlatma amacı ile yaptığı bir konuşma değildir. O, rejimin güncelleşen sorunlar yumağı ve mevcut sivil alternatiflerinin yıpranması ortamında, bu konuşma ve darbe tehdidini yapma zorunluluğunda kalmıştır. Bunu, rejimin bazı sadık kalemşörleri de itiraf etmek durumundadır. Bütünü ile olmasa da konuşmaya neden olan gelişmeleri M. Ali Kışlalı şöyle dile getiriyor: *"İktidarın ekonomik durumunun ağırlaşmasından doğan zor şartlar karşısında sıkışması, bazı bakanların yuhalanması, Ankara'dan sonra İstanbul'da büyük çapta 'öğrenci hareketleri'nin başlaması da Evren'i endişelendirmişti."* (5 Mayıs '88, Milliyet)

Evet, ortada bu konuşmayı yapmaya zorlayan gelişmeler ve tehdite iten ve Evren'i endişelendiren tehlikeler vardır. Ama bu bay M. Ali Kışlalı'nın "kısaca" koymaya çalışıp gizlemeyi amaçladığından daha da ötelerdedir. Birincisi, 12 Eylül rejimi temel tehlike olarak, PKK'nin halk savaşını durduramamış, tersine bu sürekli bir tırmanış halindedir. İkincisi; ordunun, iktidar ve muhalefet kanatları ile sivil alternatifleri teşhir olmuş, prestij ve güç kaybına uğramıştır. Dışta, başta ABD ve İngiliz emperyalizmi olmak üzere, uluslararası emperyalizmin tam destek verdiği ve yakın döneme kadar "tek alternatif" diye sunulan ANAP'ın erken seçimdeki oy oranı, bizzat canlı pratiği içinde, halkın çeşitli kesimlerinden gördüğü tepkilerle, teşhire uğramış, yıpranma süreci hızlanmış ve bir tepki merkezi durumuna dönüşmüştür. Cuntanın, ön-

celeri, MDP alternatifine tepkisini bir anlamda ANAP'a oyla dile getiren geniş halk kesimleri; erken seçim ve ardındaki gelişmelerle,(oy oranı, yuhlama ve diğer saldırı-tepki biçimleri ile) 12 Eylül rejimine tepkisini, ANAP'a yönelterek ortaya koymaya başlamıştır. Erken seçimdeki oy oranı, ve ardından ANAP ve onun çeşitli kuruluş, parlamenter ve bakanlarına yönelik, bizzat ANAP seçmenlerinin de içinde bulunduğu kitlelerin tepki ve protestolarına ilişkin pratik örneklere, burjuva basını da sık sık dile getirip, bu olayların bazılarına yer vermektedir. Özal'ın bulunduğu toplantı ve şölenlerde, Özal yuhlanıyor. Kurultaylarında "enflasyona çare", "açız", "daha nereye kadar" biçiminde protestolar yoğunlaşıyor. Özal'ın erken seçim sonrası, halka "neden zam yaptık" iknası için görevlendirdiği bakan ve parlamenterler, kitlelerce sert tepkilerine ve "açız", "işsiziz" çığlıkları ile karşılaşıp protesto ediliyor. İşçiler bunların üzerlerine yürüyor, ablukaya alıyor. Parlamenter ve bakanlar, silahlarını işçilere doğrultuyor, "hepinizi kurşuna dizeriz" tehditleri yapıyorlar. Kısacası, ANAP'ın "iş bitiren" kadrosu, artık iş bitiremiyor. Tersine ve gittikçe artan bir öfke ile emekçiler, kitleler, bu "iş bitiren'lerin işini bitirmek için öfke ile saldırıyor, suikast girişimleri düzenliyor, erken seçim gerçekliği ve daha aktaramadığımız, kitlelerin günlük tepki-öfke eylemleri, artık rejimin sivil iktidar partisinin kitleler gözünde "tek alternatif" olmaktan çıktığını, yoğun bir yıpranma ve tepki merkezine dönüştüğünü açık bir biçimde ortaya sermektedir. Üçüncüsü; bilindiği gibi, '83 sonrası, sivil görünüm ve kurumlar varlığını sürdürmeyi kendi iç ve dış çıkarları açısından daha uygun gören cunta-12 Eylül rejimi, kendisini sadece sivil ANAP alternatifi ile sınırlamadı. Çok renkli alternatifleri, rejimin bütünlüğü çıkarları ve emniyet sübapları olarak piyasaya sunma ihtiyacını duydu. Bu, önce "muhalefet" adına "sosyal-demokrat" görünümlü SHP idi. Daha sonra buna özellikle, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yoğun gelişimi, Türkiye halkının durumu vs. nedenlerle eski siyasileri de ekledi. Referandum yaptırdı. Demireller, Ecevitler vs. piyasaya sunuldu. Bunlar zaten teşhir olmuş ve halsizdiler. Ama asgari de olsa, radikal kelimelere karşı bir rol oynayabilirlerdi. Aynı zamanda, dış dünyaya biraz daha hoş görünme, dünya ilerici-demokratik kamuoyunu yanıltma ve çarpıtmayı da hesapladılar. Bu, aynı zamanda uluslararası emperyalizmin de düşüncesiydi. Uluslararası emperyalizm Evren-Özal kliği ile birlikte, bunları da elinin altında tutma yanlısıydı. Ancak, erken seçim olayı birçok gerçeği ortaya serdiği gibi, bu yapmacık danışıklı muhalefet alternatiflerinin de, Türkiye zemini gerçekliğinde tutmadığını ortaya serdi.

SHP açısından da erken seçim sonuçları kitlelerin onu bir muhalefet alternatifi görmediğini, güç kaybına uğradığını vurgulamıştır. Gittikçe kitleler, bu "muhalefetin" bir muhalefet değil, kulluk olduğunu, iktidar partisi ANAP'a bir nefes kanalı gibi çalıştığını daha etkin kavramak durumundadır. İnönü, gittiği her yerde bizzat kendi tabanı tarafından sıkıştırılmakta, "etkin muhalefet yapmamakla" suçlanmakta, "korkaklıkla" itham edilmektedir. SHP toplantıları ve kuruluşları, kabaran öfke, talep ve sloganlarının zeminine dönüşmektedir. Yani SHP, halkı dizginleme ve kullanma rolünde zayıflarken, halk, daha radikal taleplerini ve tepkisini, sloganını dile getirmekte, onu, taktik bir zemine dönüştürmek durumundadır. Aynı zamanda E. İnönü'nün "çağdaş muhalefet", yani uşak muhalefet rolü, kitlelerin radikal eylemliliğe gidişi, bu potansiyelin artmasında diğer bir etmen olmaktadır. Bu parti ve başkan, ANAP'ın bir yedekliği olarak daha fazla anlaşılıyor. İnönü "çok sorunları olan ANAP'a daha fazla sorun yaratmama" biçiminde vaazlerde bulunuyor. K. Evren, Trabzon konuşması öncesi, yani,Türkiye sathında, radikalleşen ve potansiyel olarak gelişen halk muhalefetinin durumuna ilişkin, İnönü'ye başvuruyor, konuşma, İnönü'ün de gelişmelerden endişesini dile getiriyor. Demirel ve Ecevitler açısında da durum pek farklı değil. Bunlar her ne kadar alternatif olarak sunulmuşlarsa da cuntanın bir 5 yılı daha ANAP ile yürümesi benimsendiği son seçim sonuçları ile açığa çıktı.

Dördüncüsü; Evren-Özal kliğinin ve 12 Eylül anayasası temelinde kurulan bu muhalefet partilerinin, en belirgin görevi devlet ve onun kapitalist düzenini yaşatmak, ömrünü uzatmaktır. İktidar gücü olarak Evren-Özal kliği, bunun için zor temelinde, her türlü yol ve yönteme başvurarak, halk kitlelerini sindirme, kişiliksizleştirme görevlerini yürütüyor ve bu biliniyor. Muhalefetin de bunu muhalefet adına ama yumuşak, beylik laflar ve bu klikle süslü polemiklerle yapması sözkonusu. Yani, bunlar kitlelerin öfke-eylem ve radikal muhalefet yönelimini eritme temel misyoneri ile yüklüdür. Ancak, Türkiye'de, son dönemdeki gelişmeler, açıkça göstermektedir ki, bunlar bu görevlerinde önemli yetersizlikler içinde bulunmaktadır. Kısacası, bunların çeşitli demagoji ve engellerini aşan bir biçimde, kendi içinde örgütlü-örgütsüz, toplu-bireysel bir radikal halk muhalefeti yükselmektedir. Halk muhalefeti diyoruz, çünkü bu eylemlilik ve radikalleşme içinde halkın çeşitli sınıf ve tabakalarının (işçi, gençlik, köylülük ve diğer ara kesimler) kendi somut talepleri doğrultusunda ve herhangi bir sınıf ve öncünün önderliğini, bunun ağırlığını taşımayan bir muhaliflik, eylemlilik durumu vardır. 8 yıl boyunca, ordunun süngüsü eşliğinde, demagojilerle alevlendirilerek, avutulmaya çalışılan yalnız "can güvenliği" için katlanmadık fedakarlıklar kalmayan geniş halk kitleleri, 12 Eylül rejiminin demagoji ile oyalandırma ve özellikle "can güvenliği" aldatmacasını gittikçe anlamak, kavramak durumundadır. Artık, korku, süngü ve "eskiyi hatırlatma" olguları, kitlelelerin, maddi ve manevi olarak boğulma düzeylerinin gerisinde kalmış ve geniş kitleler toptan bir çöküşün en acı faturalarını ödüyor, ödedikçe de gerçek can ve mal güvenliği için 12 Eylül rejimi, Evren-Özal kliğine yönelik daha radikal bir muhalefete yöneliyor. Kısacası, 12 Eylül rejimi ve yönetici kliğinin "12 Eylül öncesini hatırlatmaları", "can ve mal güvenliği yoktu, sağladık" palavraları, kitlelerin, karşı karşıya bulunduğu sorunlar ve pratikleri içinde anlam ve etkisini yitirmeye başlamıştır.

İşçi sınıfının grev dalgasındaki yükseliş biliniyor. Türk-İş işbirlikçi yönetimi, işçi öfkesine daha fazla dayanamıyor. İş alanlarında, somut ekonomik talepler etrafında, ama özünde Evren-Özal yönetim kliğini hedef alan örgütlü-örgütsüz ve çok çeşitli eylem biçimleri artıyor ve yaygınlaşıyor. Memur kesiminin, bu yönetim kliğinin vurgun, soygun, enflasyon ve rüşvet girdabında sefaletten nasibini aldığı biliniyor.

Özellikle gençlik, öğrenci-gençlik; demokratik-akademik taleplerini daha da sertleşen ve devletin zor güçleri ile karşı karşıya gelen bir dozda yükselterek yaygınlaştırıyor. YÖK ve öğrenci dernekleri yasasına karşı başlayan ve önceleri sosyal-demokratların, pasifistlerin ve hatta muhafazakarların etkinlik koyarak, oldukça pasif-barışçıl düzeyde tutmaya çalıştıkları, öğrenci-gençlik hareketi, bu barajları ve pasifist mücadele biçimlerini aşmak, ve yaygınlaşmak durumundadır. Son öğrenci-gençlik hareketi ve yaşanan olaylar bunun somut göstergesidir.

Cuntanın, 12 Eylül darbesi ve sonrasında demagojisi ile en çok sefilleşme altına aldığı diğer orta kesimlerde, mevcut ekonomik kurum, kendilerini sefilleşmeye doğru götürmesinin yarattığı tepki ile kendi sınıf durumlarına uygun talep ve protestolarını ileri sürmeye başlamıştır. Özellikle, erken seçim sonrası sağanak gibi yağan zamlar, artık çeşitli burjuva kesimleri ve burjuva basın kalemşörlerini de ürkütmektedir. Kalemşörler bu sefalet altında "patlamaların" kaçınılmazlığı konusunda Evren-Özal kliğini uyarmaktadır.

Beşincisi; çeşitli anti-faşist, devrimci grup ve yapıların yine bünyelerinde önemli zayıflıklar (sınıfsal, örgütsel, taktik, pratik vs.) taşısa da, kendi siyasi çizgilerine göre birtakım eylemler geliştirmeye, propaganda araçlarını ortaya koymaya çalışmakta, devlet güçleri ile silahlı çatışma olayları görülmeye başlanmaktadır. Her ne kadar, bu kesim, 12 Eylül rejiminin karşısına doğru-devrimci ve sağlam bir alternatif olarak dikilmiyor ise de, yine gelişen radikal halk hareketine önderlik yapabilme durumundan uzak bölük-pörçük bir halde iseler de, bu gelişmede özellikle devrimci öncü alternatifi ihtiyacını yakından hisseden kitlelerin bu talebi ile 12 Eylül rejimi ve alternatiflerini ciddi şekilde endişelendirmektedir.

Altıncısı; esas olarak, PKK'nin yürütmüş olduğu bilinçli, örgütlü ve sağlam taktiklerle savaşımı, Türkiye zemininde gerek emekçi halk kesimleri ve gerekse örgütlü, örgütlenmeye çalışan bilinçli anti-faşist, devrimci oluşum ve gruplar üzerinde radikalleşme, ataklaşmada etkin bir rol oynuyor. Kürt devrimci dinamizmi, Türk halsizliğini gidermede, örnek bir olgu olarak, genç kesimlerde olumlu yankılarını gösteriyor. Bütün bunlar, PKK'nin Türkiye sahasındaki radikal muhalefet gelişmesi ile organik bağı olsun veya olmasın, bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türkiye'deki radikal halk muhalefetini yedeklemesi demektir. Yine, Türkiye'deki radikal halk muhalefetinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'den güç alması, demektir. Pratiğin gerçeğini yaşayanlar bunu bilir. Kısacası bu durum ve gelişmeler; iki halka, ortak düşmana karşı mücadelesinde objektif olarak karşılıklı önemli avantajlar sağlıyor. Bunu da ortak düşman, birçok sol lafazan ve demagogtan daha iyi biliyor, anlıyor.

O halde, özetlersek: Birincisi; 12 Eylül sömürgeci-faşist rejiminin sivil iktidar alternatifi ANAP, tek alternatif olmaktan çıkmış, kitleler karşısında önemli derecede yıpranmaya uğramış, güç ve prestij kaybetmiştir. İkincisi; 12 Eylül rejiminin muhalefet partileri de ciddi bir sivil alternatif olamamakta. Halk bunu böyle görmemekte, rejimin kriz ve bunalım yükünü bunların yüklenmesi ne mevcut klik, ne de emperyalizmce mümkün bulunmakta. Bunlar, aynı zamanda, radikal halk muhalefetinin gelişimini engelleme-erteleme rolünde gittikçe güçsüz kalmakta, bu barajlar aşılmaya doğru gidilmektedir. Üçüncüsü; PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi savaşımını kesintisiz sürdürmektedir. Türkiye zemininde, gerek bunun etkisi, gerekse emekçi kitlelerin kendi pratiklerinde rejimi tanıyıp onun muhalefet barajlarını aşarak daha radikal bir muhalefet rotasına doğru yönelmesi sözkonusudur. Radikal halk muhalefeti potansiyeli artmakta, Türkiye için devrimci öncü -savaş partisi- alternatifi pratiğin dayattığı bir gerçeklik olarak sivrilmektedir. İşte, tüm bunların toplamı ve diğer iç-dış etkenler, 12 Eylül rejiminde yaşanan krizi, bir yönetim bunalımına doğru yükseltmiştir. İşte, rejim şefinin, Trabzon çıkartması, belirtmeye çalıştığımız bu nedenlere dayanır. Bunlar, hem belirtilen konuşma ve tehdite neden olmuş hem de konuşma ve tehdit bunların itirafı olmuştur.

Tehditin Muhatabı Kimdir?

Bilindiği gibi, Kenan Evren, Trabzon konuşmasında 12 Eylül öncesini hatırlatarak, bugün güncelleşen tehlikelerden duyduğu endişeyi dile getirdikten sonra, "eğer gelişmeler böyle devam ederse yeniden bir askeri darbenin yapılacağı" uyarısında, yani tehditinde bulundu. Bu tehdit asıl olarak kime, kimler veya hangi kurum ve gelişmeye yönelikti. İşte, Trabzon çıkarması ve ardında yapılan itiraflarda açılması gereken bir yön de budur.

12 Eylül öncesi de bu faşist general, ordusu ve hizmetkar olduğu uluslararası sermaye ve Türk işbirlikçi-tekelcileri adına, tehditlerde bulunmuş ve muhtıralar çıkarmıştı. O dönem resmi burjuva muhatapları belliydi. Yani, Türkiye ve Kürdistan'ı işbirlikçi-tekelci kapitalizmin güvenceli vurgununa uygun bir biçimde yönetemeyen; Türkiye devrimci-demokratik hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini engelleyemeyen mevcut hükümet, partiler, TBMM vs. idi. Bunlara, bunu hatırlattı. Artık iyice sıkışıp-sıfırlamaları ardından, devrimci muhalefetin de iktidara yürüme gücünden yoksun olması ve gelişen pratik olayların yoğun demagojisi ile kendisini her şeyin üstünde ve hiçbir şeyden sorumlu olmayan bir güç gibi yansıtarak, darbeyi yaptı. Ve bunların sağladığı avantajlarla da uzun bir dönemdir yönetimi sürdürüyor. Ancak şimdi bu böyle midir? Bu konuda rejimin sözcüleri bile açık cevap veremiyor veya vermek istemiyorlar. *"Dikkat ederseniz, sayın Cumhurbaşkanımız, kelimeleri özenle seçerek konuşmuşlardır. Belli bir kişi veya kuruluşu hedef almamışlardır. Konuşmalarında, konulara genel bir yaklaşım içinde eğilmişlerdir."* (2 Mayıs Tercüman, Cumhurbaşkanlığı basın müşavirliği, Ali Barensel)

12 Eylül rejimi, sadece bir askeri darbe, işkence, katliam ve amansız bir sömürü demek değildir. O aynı zamanda devletin ve toplumun, yukarıdan aşağıya doğru en işbirlikçi, vurguncu, tekelci çevrelerin çıkarları doğrultusunda örgütlenmesi ve kurumlaştırılmasıdır da. İşte, böyle bir örgütlenme ve kurumlaşma programın çok yönlü yürütülüşü esasından olgular ve kurumlar ortaya çıkarılmış ve bunlar rejimin ihtiyaçları için çeşitli renk ve görünümler altında arenaya sunulmuştur. Yani bu kurum, yapı ve olguların renkleri sivil veya askeri giymiş olup olmaması, bunları 12 Eylül rejiminin olguları ve hizmetkarları olmaktan uzak tutmuyor. Bunların her birinin bunalımı ve çıkmazı, 12 Eylül sömürgeci-faşist rejiminin bunalım ve çıkmazını ifade eder, bunu yansıtır. Anayasa, bu temelde kurulan partiler, ortaya çıkan sivil politika ve politikacılar vs. ne kadar çözümsüz ve bunalımda ise, bu, 12 Eylül rejiminin de o kadar çözümsüzlük ve bunalım içinde bulunduğunu ortaya koyar. Bu, 12 Eylül'ün işlemeyişi ve yetersizliğidir. ANAP teşhir olarak, devamlı güç mü kayıbediyor ve "tek alternatif" olarak mı çıkıyor, bu, 12 Eylül'ün çıkmazını ve teşhirinin bu düzeye varmasıdır. Kısacası, ANAP'ın sivil iktidar partisi olarak, tek alternatif olmaktan çıkarak, güç kaybetmesi, kitlelerin tepki merkezi durumuna girmesi; SHP ve DYP'nin muhalefet adına bir alternatif olamaması, 12 Eylül askeri-faşist rejiminin kendi gerçeğini ifade eder. Çünkü bütün bunları doğuran ana odur. Bu nedenle darbe tehditinin asıl muhataplarının bunlar olmadığı açıktır. Bu tehdit doğrudan doğruya, radikalleşen ve potansiyel-eylemlilik olarak gittikçe yükselme eğilimi içinde bulunan, radikal halk muhalefetine yöneliktir. Açık ki, temel muhatap gelişme budur. Ancak, rejimin teminatı siyaset yapma, parti kurma ve işleme izni verilenlerde kendi rollerini yeterince görememe noktası açısından yapılan uyarı ve eleştirilerden paylarını almışlardır. Bu temelde bu çevreler, mevcut gelişmeler ve darbe tehditine ilişkin kendi yaklaşım ve görüşlerini ortaya koyarak, gerekli görevlerini yapacakları doğrultusunda, şefi teselliye yönelmişlerdir.

II. Cumhuriyetin hangi tehlikelerle yüzyüze bulunduğunu itiraf eden ve eğer gelişmeler böyle sürerse, kendi çözümünü de ortaya koyan Kenan Evren'in Trabzon konuşması ve "uyarısına" ilişkin olarak, çeşitli sivil burjuva çevreler ve basındaki akıl hocaları yorum, yaklaşım ve düşüncelerini ortaya koy-

dular.

12 Eylül rejiminin, sivil siyasal partisi ve daha çok teknik danışmanlar topluluğu durumunu aşmayan ANAP, kendi varlığı ve misyonunu, yani 12 Eylül'ün partisi olma gerçekliğini bu konuya ilişkin yürütülen tartışmalarda da açığa vurdu. 27 Mayıs ve 12 Mart askeri darbelerini eleştiren Turgut Özal, 12 Eylül askeri darbesini savundu. Gerek Kenan Evren'in Trabzon konuşması ve darbe tehditine ilişkin eleştirileri ve gerekse 12 Eylül'e ilişkin eleştirilerin amacının, 12 Eylül ve onun kurumlarını yıpratmak olarak yorumlandı. Kenan Evren'i "demokrasi aşinası" olarak sundu. O da, 12 Eylül'e gelişi, Kenan Evren gibi, eski siyasilerin yetmezliğine yükledi. *"12 Eylül'ü yapanlar iyi niyetliydiler, başka çare kalmamıştı. O dönemdeki siyasetçilere maalesef yardımcı olmadılar. Bizi de bıraktılar, devletin birliğini temsil eden Cumhurbaşkanlığına saldırdılar. Eski günlere dönmek istiyorlar..."* (Özal, 5 Mayıs, Tercüman) Bu belirlemeler, Özal ve ANAP'ının 12 Eylül rejiminin sivil alternatif iktidar partisi olduğunu, rejimin, ANAP'ı "tek alternatif" göstermeye çalışması ile sivil alanda da kendisini tek alternatif olarak sunmaya çalıştığını bir kez daha açığa vurmuştu. Bu, bizzat en yetkili ağızca itiraf edilmiştir. Bu nedenle, Kenan Evren'in mevcut gelişme ve olaylara yaklaşımı ve önerdiği bunun için uyarıda bulunduğu darbe çözümü, aynı zamanda ANAP'ın yaklaşım ve çözümüdür de. Bilindiği gibi, eski içişleri bakanı ve şimdi meclis başkanı, Kenan Evren'den önce, "rejim için gerekli görüldüğünde, burayı da kapatırız" biçiminde bir açıklaması sözkonusuydu. Bütün bunlar, 12 Eylül askeri-faşist rejiminden çıkıldığı, "demokrasiye dönüldüğü" 12 Eylül rejimi ile ANAP'ın, Özal'ın adeta bir çekişme içinde bulunduğu biçiminde bazı sahte "sol" ve "sosyalist" çevre, dergi ve liberal çevrelerin bu tarihi aldatmaca ve ikilem yaratma oyununa karşı bir cevabı olmuştur.

Sözde ana muhalefet ve "sosyal-demokrat" İnönü ve partisi ise, cumhuriyet tarihinin en sahtekar ve uzlaşmacı muhalefet örneklerinden birini de bu konudaki tavrı ile sergiledi. İnönü ilk demecinde "12 Eylül öncesi, iktidar ve muhalefet partilerinin bir araya gelmemesi durumu bir darbeye yol açmışsa, biz de bugün biraraya geliriz ve sivil çözümü götürürüz" biçimindeki görüşünü ileri sürerek, Kenan Evren'den "teşekkür" puanını aldı. Bununla İnönü ve partisi SHP, 12 Eylül rejimi ve onun sivil iktidar görünümü ANAP'ın, radikalleşerek gelişen halk muhalefeti karşısında, şimdiye kadar olduğundan daha fazla uşak ve uzlaşmacı bir muhalefet yürüteceğinin stratejisini çizdi. Aynı zamanda SHP, kendisini aşan radikal halk muhalefetine karşı daha etkin bir işbirlikçi savaşı yürüteceğini, bununla da daha fazla dışlanılma durumuna düşeceğini de belirtmiş oldu. Rejim sözcüsünün darbe "uyarısında" bunlara düşen pay şöyle dile getirilebilir: "Size iş yapın radikal gelişmeleri eritin, engel olun diye yaşam olanağı tanıdık. Ama, alternatif olamıyor, radikal gelişmeleri eritip engel olamıyor, tersine radikal gelişme ve çıkışların kullanacağı bir araca dönüşüyorsunuz; dikkat edin..." İnönü ve partisi bunu kavrayarak, daha etkin ANAP destekçisi ve radikal gelişmeler karşıtı bir muhalefeti kendileri ile sınırlı tutmayarak, bunu diğer parti ve kesimlere de dayatıp, gerekli olanı yapmaya koyuldular. Tabi bunda da süslü "anayasa", "meclis" vs. demagojisileri ve Evren'e "eleştirileri" eksik etmediler.

Demirel ve partisi DYP ise, 12 Eylül'e gelişin suçlularından biri olarak devamlı kendilerinin de işaret edilmiş, teşhire uğramış olma meselesinde, 12 Eylül yorumunda, 12 Eylül temsilcileri ile var olan çelişkileri ile polemiğe girdi. Bunlara göre, tehlike vardır, ancak henüz bunlar "darbe" çözümünü gerektiren aşamada değildir, sivil alternatiflerin işletilerek, bunalıma çözüm bulunması mümkündür. Yani, hep beraber birleşerek, sivil çözüm temelinde soruna yaklaşım yolu varken, bunun önüne "darbenin" çıkarılmasını eleştirmekte, böyle zamansız işin, rejime daha pahalıya patlayacağını vurgulamaktadırlar. Bunda da özellikle, mevcut Evren-Özal kliğinin, kendileri -DYP- bir alternatif olabilecekken, çeşitli biçimlerde seçim yasası, hukuk vs. engeller diktiği tesbitinden hareket etmektedirler. Demirel'e göre, bu engeller olmasa idi, kendileri güçlü bir alternatif ve çözümleyici güç olmuş olacaklardı. Ama buradan son tahlilde, yani radikal halk hareketinin tehlikeli ve önlenemez aşamaya gelmesi durumunda, Evren'in çözümü ile bir bütündürler. Yani, bunlar rejimi yaşatma konusunda, mevcut yönetimle aynı paralelde hareket ediyorlar. Bir yandan böyle birleşirken, diğer yandan, konuşmanın, 12 Eylül rejiminin derinleşen kriz ve bunun yönetim bunalımına doğru gidişatını itiraf etmesiyle, Kenan Evren'in böyle bir itirafçı pozisyona düşmüş olması da, gerek muhalefet partileri ve gerekse basındaki akıl hocalarında bir eleştiri konusu oldu: *"Türkiye birden bire krize girmiş gibi bir görüntü içine düştü. Eğer TRT haberlerinde hem Evren'in konuşmalarını hem de muhalefetin tepkilerini uygar bir biçimde yansıtmamış olsaydı, bu gerilim çok daha yaygınlaşabilir ve söylentiler artabilirdi.*

Hiç değilse demokrasinin bir uzvu daha çalıştı. Bazı mekanizmalar iyi işlememiş olsaydı, karanlık biraz daha artabilecekti. Şimdi hiç değilse güzel bir umut ışığı doğdu... Yine de, politikaları oluşturan "yetkililerimizin" daha temkinli olmaları gerekmiyor mu?" (M. Ali Birand, 4 Mayıs, Milliyet) Bay Birand ve benzerlerine göre, ya böyle bir itiraf bu zamanda yapılmamalıydı; ya da, aydınlık, krizsiz ve bunalımsız Türkiye, bu konuşma ile adeta krizin ve bunalımın içine sokulur gibi oldu... İlginç bir mantık, var olan kriz ve bunalımı kendi görevleri gereği halkın gözünden gizlemeye çalışma misyonunun bir yaklaşımı. Ancak, böyle ilginç mantığın sergilenmesine de şaşmamak gerekir. Çünkü, 12 Eylül rejiminin kriz ve bunalımı Evrenleri bunaltıyor, kaldı ki akıl hocaları da daha bunalımlı kafa ile kalemlerine sarılıyorlar...

Darbe Tehditinin Amaçları ve Alınması Gereken Tavır

Elbetteki, yapılan konuşma ve ardından savrulan askeri darbe tehditinde, belli amaçlar da güdülmüştür. Bunlardan başlıcası, Türkiye emekçi halk safları içinde oluşan ve süreç içinde yoğunluk ve yaygınlaşma eğilimine girmiş bulunan, rejim karşıtı, radikal halk muhalefetini, korkutmaya, caydırmaya ve sindirmeye çalışmaktır. Kendiliğinden ve içinde belli örgütlülük de taşıyan kitlesel gösteriler ve her kesimin kendi somut talepleri temelinde tepkileri artıyor, bunlar pratikte çeşitli eylem biçimleri ile yansıyor, protestolar yükseliyor. Yer yer devlet güçleri ile çatışmalar gündeme geliyor, rejimi simgeleyen parti ve tekelci kurumlara saldırılar artan bir tempo gösteriyor. Çeşitli anti-faşist devrimci oluşum ve gruplar içinde taşıdıkları yine önemli zaaflarla birlikte, silahlı eylemlere yönelme, toparlanma eğilimi sürecini yaşıyorlar. Açık ki, bütün bunların bileşkesinden oluşan, Türkiye'deki radikal halk muhalefetine, PKK'nin aralıksız yürütmüş olduğu halk savaşı önemli olanaklar sağlıyor. Bu durum aynı zamanda, PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, sömürgeci-faşist diktatörlükle savaşımında, PKK lehine bir avantajı oluşturuyor. Bu nedenle, darbe tehditinin en temel amacı, kitleler ve devrimci, anti-faşist gruplar düzeyinde radikalleşerek gelişme eğilimi gösteren rejim, muhalefeti bu gelişmeyi ürkütmeye çalışmaktır. Böylece, radikal saflar da bu tehdit altında, sağ-uzlaşmacı, pasifist eğilimlere kayma veya bunların yeniden hakim olmasına çalışma, kısacası radikalleşmeyi kısırlaştırma hedeflenmektedir. Bizzat "gelir mi-gelmez mi" tartışması içinde de yine yapı ve oluşumlar kendi kendileri ile uğraştırılmak; ileri atılım, örgütlü olma ruhu yerine savunma ve halsizlik-korkaklık ruhu tekrar hakim kılınmaya yöneliniyor. Bunun böyle bir amaç güttüğünü, kimi sol grup ve çevrelerin tartışmalarından da anlamak mümkündür.

İkinci olarak; 12 Eylül rejiminin, halkın radikal muhalefetinin gelişmesi ve giderek devrimci öncüyü somutta araması arayışı önüne bir baraj olarak dikilen ama eritme işinde yeterli başarıyı sağlayamayan, burjuva muhalefete bu görevler hatırlatılmak, rejim için ve halka karşı daha etkin bir sübaplığa itiliyor. Burjuva saflardaki çatlaklıklar giderilmeye çalışılarak, ordunun sivil ve güçsüzleşen bir muhalefet stratejisi çiziliyor. Gerek Demirel, gerekse İnönü'nün demeçleri, sivil burjuva kesim ve alternatiflerin, radikal halk muhalefetine karşı ve rejimin sağlığı için "birleşerek, engelleriz" teorileri bunu erkenden açığa vurmuştur. Tehdit, bu kesime yönelik yönü ile etkilerini çok erken göstermiştir.

Üçüncüsü; bir daha "ordunun müdahalesi" tehditi ile, bugün de rejimi ordunun yönettiği, rejimin sivil alternatifleri ve çıkmazını, aynı zamanda ordunun çıkmazı olduğu, demagojisi ile gizlenmeye çalışılıyor. Artık bilinen bir gerçeği bir kez daha vurgulamak gereksizdir bile. İktidarda olan asıl ordudur, sivil görünümler, ordunun yanıltma kılıfları ve Türk ordusunun teşhir ve tecritini gizleme perdeleridir. Bu anlamda Kenan Evren, 12 Eylül rejimi ile teşhiri daha hızlanıp, halsizliği artmış, çıkmaza girmiş orduyu, rejimin bugün içinde bulunduğu kriz ve bunalımların temel suç sahibi olmaktan uzak göstermeye çalışarak, yine, o bilinen "her şeyin üstünde, kurtarıcı güç ordu" imajını, sıradan vatandaşa yeniden angaje etmeye çalışıyor.

Kenan Evren'in Trabzon konuşması ardından, her türlü çevrede tartışılmaya başlanan konulardan biri de bu oldu. Yani ordu "yeniden darbe" yapar mı-yapmaz mı... Aslında bunun tartışılması, kafaların buna takılarak durdurulması, konuşmanın, ve özellikle de, Türk ordu-yönetim gerçekliğinin ya anlaşılmaması, ya da bilinerek çarpıtılmasıdır. Burjuva çevreler ve basını açısından, bu tartışmayı açmak, geliştirmek fazla yadırganacak bir durum değildir. Onlar, böylesi bir tartışma zemini içinde, halk üzerinde devrimci-radikal oluşum ve gelişmeler üzerinde korkuyu yayma, duraklamaları yaratma gibi amaçları da güdüyorlar. Her şeyden önce, ordunun "yeniden" darbe yapma tehditi, PKK önderlikli yükselişini sürdüren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye'de gelişen-yaygınlaşma eğilimi içinde bulunan radikal halk muhalefeti karşısında, 12 Eylül rejiminin sivil burjuva alternatiflerinin güçsüzlüğünü, çıkmaz içine girmiş olmasını ve bunların yerine yenisini piyasaya sunmamasının bir itirafıdır.

Türk ordusunun "yeni" bir darbe ile 12 Eylül rejimini düzlüğe çıkarması mümkün müdür? Elbetteki bu imkansızdır. Çünkü ne ordu, burjuvazi açısından ve ne de Türk ve Kürt halkları açısından durum, 12 Eylül öncesi gibidir. Bugün Kürdistan'da açık bir savaş hali vardır. Her saat Türk ordusu ile halk, Türk ordusu ile öncü karşı karşıya gelmekte, karşılıklı olarak mücadelenin her biçimi uygulanmaktadır. Türkiye zemininde ise, ordunun sivil kurum ve görünümleri biraz daha önde gibi bir görünüm yansıtılıyor. Bu sivil görünümler de, Türk ordusunun kendisidir. Ordunun "yeni" bir darbesi fazlası ile kendi anayasası ve sivil kanunlarının çatlaklıklarından yararlanılarak kullanılmaya zorlayan bazı legal durumları ortadan kaldırarak, geniş bir yığınsal tutuklama ile bir anlam ifade edebilecek. Yine, önemli olarak, Türkiye zemininde yeniden örgütlenmehazırlık iddiasında bulunan anti-faşist, devrimci oluşum ve gruplar hazırlıksız ve daha işi rotaya sokmadan yeniden bir vuruşla dağıtmayı isteyecek, ki, günümüzde bunu, özellikle bu iddiada olan güçlerin zaaflarından da yararlanarak yapıyor veya yapmaya çalışıyor. Ancak, ordunun "yeniden" darbe girişimi, özellikle PKK'nin önderlik etmiş olduğu, rayına oturmuş, sağlam ve kararlı mücadelesinin ulaştığı boyutların gerçekliğini hesaba katmak zorunda. Ve bu devrimci, halk savaşı gerçekliği, Türkiye'deki radikal halk muhalefetinin en önemli teminatı ve olanağını oluşturur. Kısacası, ordunun "yeni" bir darbesi, Kenan Evren'in konuşmasında da işaret ettiği tehlikeli gelişmeleri durdurmak ise, "anarşi, terör, bölücülük" vs. bunun artık mümkün olamayacağı PKK gerçekliğinde kendi ifadesini bulmuştur. Gerek rejimin yaşadığı gerçeklikler ve gerekse başta PKK alternatifi olmak üzere gelişme eğilimi içinde bulunan Türkiye'deki radikal halk muhalefeti açısından, böyle "yeni" bir darbe, rejimi daha ağır bunalımlar içine sokacaktır. Ancak, faşist mantık, çelişkili bir mantıktır. Bu nedenle, o, kendini daha ağır bir bunalıma sokacak girişimlerde çözüm diye gündemleştirebilir. Bu da ihtimal dışı değildir. Fakat devrimci güçler, önderlik iddiasında bulunan oluşum ve gelişmeler açısından sorun, "yeni" bir darbenin olup-olmaması değildir. Temel ve bu tehditle acilleşen sorun; daha doğru-tutarlı ve sağlam örgütlülüğe doğru çabaların yoğunlaştırılması, yani öncü -parti- alternatifinin rejimin karşısına dikilmesidir. Bunun için geçmiş yenilgi, yanılgı ve hatalardan doğru ve cesurca, dürüstçe derslerin çıkarılmasıdır. İşçi sınıfı ile bütünleşerek, halkın en geniş kesimlerini içine alan, Türkiye için anti-faşist bir halk cephesinin oluşum çalışmalarını devrimci fedakarlık, olgunluk, inanç ve inatla yürütmektir. Yine, Türkiye zemininde, rejim karşıtı örgütlü veya örgütsüz radikal muhalefet gelişimine, mücadelesi ile geniş imkanlar sunan PKK ve önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile ilişki-ittifak, yani omuz omuza mücadele rotasını tutturmaktır. Devrimciler bunları düşünmeli, yön bu olmalıdır.

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT — III

ÇIKTI!

WEŞANÊN SERXWEBÛN

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

GERİLLANIN GÜNLÜĞÜ

Gostê Dağında 24 Saat

Ulusal kurtuluş savaşımız, düşmanın tüm engelleme ve karşı koyuşlarına rağmen gelişimini kesintisiz olarak sürdürmektedir. Mücadelemizin bugün varılan gelişim sürecinde, savaşımızın gerilla aşaması yaşanmaktadır. Düşman da bu çerçevede savaşa hazırlanmakta, durumu gözden geçirerek güçlerini yeniden örgütlemektedir. Fakat dev bir kasırga gibi gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında düşmanın bütün bu yenilenme çabaları ve geliştirdiği taktikler tutmamakta ve her gün kurtuluş güçlerinden yediği darbelerle yeni çıkmazların içerisine girerek durumunu daha da ağırlaştırmaktadır. Dolayısıyla kurtuluş güçleri bugün geliştirdikleri çok yönlü mücadele biçimleriyle düşmanı habire darbeleyip, yıpratarak ilerlerken, düşman da doğal olarak bu gelişmeyi hazmetmeyerek tüm gücü ile kurtuluş güçlerine yüklenmekte ve katliamla kazanmış olduğu mevzileri kaybetmemeye çalışmaktadır. Bu anlamda da bütün iç ve dış bağlantılarını harekete geçirmektedir.

Bugün bizden maddi ve teknik yönden kat kat güçlü olan faşist düşmana karşı savaşırken, dönemin sorunlarının üstesinden gelmek, ancak planlı, programlı ve örgütlü bir tarzda gerillayı yetkin uygulamakla mümkündür. Taktiğe bu doğrultuda bir işlerlik kazandırmak gelişmeyi yaratmanın zorunlu gereğidir. Bu açıdan hazırlıklı olan bir güç, savaşmada doğru uygulama ve manevra kabiliyetiyle sorunların üstesinden gelirken, hazırlıksız olan bir güç de yanılgılı bir durumu yaşayacağı gibi, aynı zamanda uygulamada kaçınılmaz olarak ciddi hataların içine girer ve sorunlar karşısında çözümsüz kalarak kendini yenilgiden kurtaramaz. Bu durum karşılıklı savaşan güçler açısından fazla bir değişiklik arzetmez.

Bu bağlamda bir kurtuluş birliğinin mücadelemizin kızgın zeminlerinden biri olan Şemdinli alanında (Gostê Dağında) düşmanla Haziran ayının bir gününde girdiği çatışmaya değineceğiz. Bu çatışmada yaşananlar, düşmanın zayıflıklarını ve çaresizliğini ortaya koyarken, aynı zamanda kurtuluş birliğimizin de içinde bulunduğu durumu ortaya koymaktadır.

Gostê Dağının eteğinde bulunan zomdaki çeteleri silahsızlandırmak ve burada askerlik yasasını uygulamak amacıyla gerilla birliği yol kesen, savunma ve saldırı gruplarına ayrılarak saat 11.15'te eylemi gerçekleştirmek üzere üç ayrı koldan harekete geçti. Birlikte; moral, cesaret ve atılganlık doruk noktada bulunmaktadır. Mesele, yapılan plana göre, doğru uygulamayı gerçekleştirebilmekti. Bunun için en uygun taktikleri kullanmaktı. Yol kesen ve savunma grupları gereken konumlanmaya geçtiler. Yalnız saldırı grubu belirlenen tarzda hareket etmedi. Ormanlık kesimden dereye inerek hızla görünmeyecek bir biçimde hareket edip, hedefi etkisizleştirmesi gerekirken, karşı yamaçtan kuralları hiç dikkate almadan açıktan hedefe doğru harekete geçti. Açık ki bu eylemin başarıyla gerçekleştirilmesini engelleyecek düzeyde ciddi bir yanlışlık ve hata idi. Nitekim çeteler saldırı grubunu uzaktan fark ederek mevzilenebildiler. Halbuki çetelere bu fırsatın verilmemesi planlanmıştı. Çünkü eylemin başarısı buna bağlıydı. Böylece gereken taktik ustalık gösterilemedi. Bu durumda eyleme damgasını vuran birçok yönüyle insiyatifsizliğin ortada olduğu çatışma başladı. Silahlar karşılıklı kusuyordu. Gostê Dağı silah sesleriyle yankılanıyordu. Düşmanın çeteler üzerindeki çabaları boşuna değildi. Teslim olmuyorlardı. Bunlar da bu ülkenin insanlarıydı ve araziyi iyi tanıyorlardı. Ama her şeye karşın para karşılığında, kandırılmış ve bundan dolayı inançsızdılar. Ve bu nedenle bunların gerilla birliğinin karşısında varlık göstererek direnmeleri mümkün değildi. Yalnız içine girilen hata ve araziden yararlanarak dağın yüksek noktalarına tırmanabildiler ve böylece imha olmaktan kurtuldular. Bu arada çevrede bulunan düşman güçleri çatışmayı duyduklarından, hızla harekete geçtiler. Zaten Şemdinli alanı tamamıyla bir savaşı yaşadığından, düşman yoğun ve geniş bir askeri konumlanmaya geçmiş ve her an bir gerilla saldırısını beklediğinden savunmada tetikte bekliyordu. Çeteler kaçma yolunu seçtiler. Gerilla birliği çocuk ve kadınlar vurulmasın diye büyük bir dikkat gösteriyordu. Tüm uğraşımız halkı kazanmaktı. Ve düşmanın egemen kıldığı politikayı sökerek yerine devrimci politikayı geçirmekti. Bu eylem de Parti politikamızı hayata geçirmenin bir aracıydı. Haziran ayının yakıcı sıcağı altında çetelerle çatışma iki saat devam etti. Çetelerden iki kişi, yardımlarına gelen düşman birliklerine yetişebildiler. Evet, bu kurallara dikkat etmemeden kaynaklanan, saldırı grubunun içine girdiği hatanın sonucuydu. Savaşta bazen en ufak bir hata dahi en kötü sonuçlara yol açabilmektedir. Burada da böyle bir durum ortaya çıktı. Hem eylem istenilen biçimiyle gerçekleştirilemedi ve hem de ortaya çıkan yeni durumla devreye giren düşmanın askeri güçleri tarafından gerilla birliğinin darbelenme durumu doğmuştu. Ortaya çıkan yeni durumu lehimize çevirmek ve insiyatifi her yönüyle elimize geçirmek, hem çatışmanın gidişatını belirleyecek, hem düşman güçlerini darbeleyecekti ve hem de gerilla birliğinin selametini sağlamak için zorunluydu. Bu açıdan, grupları hızla birleştirmek ve stratejik noktaları tutmak gerekirdi. Daha akşama yedi saat zaman vardı. Bu durum da dikkate alınarak gerilla birliği mevzilenmeliydi. Özellikle çatışma alanına hakim olan tepeyi tutmak gerekiyordu. Çünkü burayı kim daha önce tutarsa çatışmaya o hakim olacaktı.

Bu tepeyi zamanında tutmakla görevlendirilen Kahraman arkadaş, komutasındaki birlikle bu tepeyi zamanında tutabildi. Tutulan yere orta otamatik silahımız olan Afarof'u yerleştirdik. Bu hem birliğimizin genel savunması için gerekiyordu hem de düşman helikopterlerinin etkili ateş etmelerinin önüne geçme ve çatışma alanına aktif olarak güç aktarmasını engellemek için gerekliydi. Birlik güvencedeydi. Çünkü Kahraman arkadaş, komutasındaki grupla çoktan stratejik tepeyi tutmuştu. Fakat Mazlum arkadaşın komutasındaki yol kesme grubu verilen işarete rağmen, düşman askerlerinin saldırıya geçmesi ve yoğun ateş nedeniyle gelemiyordu. Kurşun ve roket sesleri habire yoğunlaşıyordu. Jüne geçitinde düşmanın yüzlerce askeri ve çetesi ile Mazlum arkadaşın komutasındaki dört kişilik küçük grup arasında çatışma tüm şiddetiyle sürüyor ve savunma grubunun ateşi düşmanı etkilemiyordu. Tüm yük bu küçük gruba binmişti. Devrimci bilinçle bütünleşmiş olan moral, kararlılık, cesaret ve atılganlığın en görkemli örnekleri sergileniyordu. Tüm çevredeki insanlar böylesi bir çatışmayı hayranlıkla izliyorlardı. Mazlum arkadaşın taktik ustalığı, insiyatifli tutumu ve grubun olağanüstü direnişi karşısında düşmanın dalgalar halinde gelen saldırıları hep sonuçsuz kalıyordu. Düşman tarafından ölen ve yaralananların sayısı habire artıyordu. Düşman suskun ve bir çaresizlik içindeydi. Dört kişilik gerilla grubu, karşısında tamamıyla hareketsiz kalmış ve başını yerden kaldıramıyordu. İnsiyatif her yönüyle grubun elindeydi. Nitekim grup koordineli bir şekilde geri çekilerek hızla birlikle birleşmeye yöneldi. Düşman, grubun psikolojik etkisi altına girmişti. Böylece gerillanın iradesine boyun eğmiş ve mevzisinden kıpırdayamıyordu. Bu durumdan ustaca yararlanan grup birlikle birleşebildi.

Düşman helikopterleri çoktan harekete geçmişlerdi. Hainane uçuşları ve dalışlarıyla adeta bir leş kargasını andırıyorlardı. Stratejik tepeye üç tanesi peş peşe inişe geçti. Kahraman arkadaşın komutasındaki beş kişilik grup, tüm enerji ve atılganlığıyla helikopterlere yüklendi. Düşman helikopterleri toz-duman içinde kaldı. İlk helikopterden atlayan iki asker cansız yere serildiler. Bir manga civarındaki diğer askerler de mevzilenmeye bile fırsat bulmadan, çareyi kaçmada buldular. Gerilla üstün savaş kabiliyetiyle ve insiyatifiyle, araziyle bütünleşmişti. Onu buradan söküp atmak düşmanın kârı değildi. Birliğin konumlanması yerindeydi. Arazi rolünü bu bağlamda oynuyordu. Konumlanılan nokta stratejikti, düşman habire saldırıya geçmek istiyordu. Ama uygun konumlanma ve gerillanın görkemli direnişi karşısında çaresiz kalıyordu. Bundan dolayı da bulunduğumuz noktayı uzaktan ateş altında tutuyordu. Bu, düşman açısından büyük bir acizlikti. Onca askeri gücü ve teknik olanaklarıyla ufak bir gerilla birliğiyle başedemiyordu. Amacı çemberi daraltmaktı. Gerilla birliği geri çekilme hattını sağlama almıştı. Ve düşmanı buraya yaklaştırmıyordu. Düşmanın tüm çabası birliği konumladığı noktadan sökmek ve akşam olmadan sonuca ulaşmaktı. Gerilla birliğinin çabası da düşmanı etkili bir tarzda ateş altında tutmak ve kendine yaklaştırmayarak zamanı da hesaplayıp, mevzilerini sağlamlaştırmaktı. Düşman, savaşı sadece kara saldırılarıyla sürdürmüyordu. Aynı zamanda helikopterlerle hava saldırılarında da bulunuyordu. Gerilla birliğinin mevzilenmesi buna göre olduğundan, düşmanın bütün bu çabaları sonuçsuz kalıyordu.

Karşılıklı savaş hattı olmuştu. Bir tarafta en modern silahlar ve teknik araçlarla donanmış, sayıca çok üstün düşman gücü; diğer tarafta ise 19 kişilik gerilla birliği, ayrıca bunlardan iki kişi de yeni saflara alınan silahsız savaşçı adayıydılar. Evet çatışmada böylesine bir güç dengesizliği vardı. Bu yetmiyormuş gibi, düşmana habire takviye güçler geliyordu. Bu konuda sıkıntı çekmiyordu. Buna mukabil her gerillanın üzerinde bir silah ve sınırlı sayıda mermi bulunmaktaydı. Bu açıdan birliğin, teçhizatını en uygun bir biçimde kullanması gerekiyordu. Birlik, anlık değil, uzun bir çatışmayı göze aldığından boş yere mermi sıkmamaya özen gösteriyordu. Komutan sürekli birliği uyarıyor ve boş yere mermi sıkmamalarını tekrarlıyordu. Bu çatışmada düşmanın kofluğunu ve çürümüşlüğünü her yönüyle görmek mümkündü. Bunca olanaklarına rağmen, kayıp veren gerilla değil, düşman oluyordu. Düşmanın o görkemli(!) ordusu, ömrünü doldurmuş taktikleri ve kuru borazanlığı Gostê Dağının eteklerinde tutmuyordu. Düşmanın o anlışanlı harp akademilerinde görülen eğitim bu dağlara göre değildi. Buna inançsızlık ve savaşa idealistçe yaklaşım da eklenince; düşman ordusunun kendini Kürdistan dağlarına uyarlaması ve gerillaya karşı başarılı bir tarzda savaşması mümkün değildir. Bu durum, düşman askerlerinde büyük bir hayal kırıklığı yaratmaktadır. Ama böyle olmasına rağmen, düşman yine de boş durmamaktadır. Çünkü Kürdistan gibi bir cennetin elinden gitmesini istemiyordu. Bunun için elinden ne geliyorsa onu yapmaktadır. Bu gerçekleşme şansı olmayan haksız ve gerici düşünce doğrultusunda da düşman komutanları askerlere emir üzerine emir veriyorlardı. Fakat APO'cu korkusu onların tüm benliğini sarmıştı. Birliğin üzerine gelemiyorlardı. Düşmanın gerillaya karşı en çok güvendiği helikopterleri dahi birliğin üzerinden uçma cesaretini gösteremiyorlardı. Ama komutanların sürekli emir ve zorlamaları karşısında, bir düşman helikopteri gerilla birliğinin bulunduğu noktadaki düzlüğe inişe geçti. Birliğin etkili ve isabetli ateşiyle helikopter yara alarak çareyi uzaklaşmada buldu. Böylece bir daha helikopterler birliğin bulunduğu noktaya yaklaşmadılar. Bu da gerillanın usta taktiklerle ve araziyi uygun kullanmayla düşman helikopterlerini saf dışı bırakmasıydı. Düşmanın gerilla birliği karşısında çaresizliği habire artıyordu. Bu durum da gerillanın moralini yükseltiyor, ona, düşman karşısında üstün olmanın avantajını sağlıyordu. Birliğin her ferdi büyük bir sevinç ve gururu yaşıyordu. Kahraman arkadaş neşesinden yerinde duramıyordu. "Düşmanın tüm helikopterleri yara aldılar. İndirdikleri askerlerin bir kesimi öldürüldü ve yaralandı. Geriye kalanlar da Hacı Bey deresine doğru kaçtılar" gibi konuşmalarla düşmanın zayıflıklarını dile getiriyor ve sürekli birliğe moral veriyordu. Mazlum arkadaş gülerek; "Bakın, ben arkadaşlara dedim ki, kimse Kalaşnikof'la ateş etmesin, G-1 ve G-3 taşıyan arkadaşlar ateş etsin, ama helikopterler inişe geçtiğinde Kalaşnikof'un menziline girdi, ben kendimi tutamadım ateş ettim" diyerek tüm arkadaşları güldürdü. Yine Cemil arkadaş, "Arkadaşlar, biz helikopterlerin tozunu attık, artık bize yaklaşamazlar" şeklindeki konuşmasıyla sevincini belirtiyordu. Evet bu, birliği moral ve neşe yönünden canlandıran konuşmalar herhangi bir mola esnasında yapılmıyordu, düşmanın kara saldırısının tüm kızgınlığıyla devam ettiği bir anda yapılmaktaydı. Bu da gerillanın yaşamını savaşa göre nasıl ayarladığını göstermektedir. Savaşla yaşamak mümkündü ama, özgür ve bağımsız yaşamanın asıl imkanı düşmanı ülkemizden söküp atmakla mümkündü. Tüm birliğimiz bu ruhla yaşıyordu. Yeni saflarımıza katılan iki savaşçı gerek devrimci bilinçten yoksun oluşları ve gerekse ilk defa böylesine yakından çatışmayı yaşamaları nedeniyle oldukça heyecanlı ve acemi davranışların içine giriyorlardı. Birliğin direnişini ve düşmana vurduğu darbeleri gördükçe onlar da neşelerinden yerlerinde duramıyorlardı. Yıllarca insanlık dışı uygulamalarını ve çıplak zorunu yaşadıkları, büyük bir güç ve otorite olarak gördükleri düşman, ufak bir gerilla birliği karşısında etkisizleşmiş ve çaresiz bir duruma düşmüştü. Bu durum da onlara güven veriyor.

Zaman, gerilla birliğinin lehine durmadan ilerliyordu. Bir an önce akşamın olması, birliğin lehine idi. Çünkü birlik akşamın olmasıyla birlikte karanlıktan yararlanarak istediği yöne doğru çekilebilecekti. Düşman da bunu çok iyi bildiğinden akşam olmadan önce birliğe darbe vurmaya çalışıyordu. Fakat zaman ilerledikçe birliğe darbe vurmayı başaramayan düşmanın, giderek ateşinde bir azalma oldu. Artık düşman da anlamıştı, birliğe bu şekilde darbe vuramayacağını. Zaman faktörü savaşta önemli bir unsuru oluşturur. Gerilla düşmanla kendi arasındaki güç dengesizliğini gidermede zaman faktörünü sürekli kendi lehine kullanmaya çalışır. Elbette sadece zaman faktörünü uygun kullanmakla kendini sınırlamaz, diğer olanak ve koşullara göre düşmanla savaşır ve kendi gelişimini sağlamayan, sonuç alamayacağı mücadelelere girişmez. Düşman da bu durumu çok iyi biliyordu. Bundan dolayı birliğin gece hareket edebileceği istikamete durmadan yığınak yapıyordu. Böylece dar olan çemberi genişletiyordu. Anlaşılan pusulara her zaman olduğu gibi bu sefer de önem verecekti. Uzaktan gelen helikopter sesleri de bunun en açık belirtileriydi.

Akşam karanlığına kısa bir sürenin kaldığı esnada birliğimiz alt tepede bir düşman mangasını gördü. Buradaki düşman askerleri öylesine yere yapışmışlardı ki, adeta deyim yerindeyse yeri yarıp içine girmek istiyorlardı. Birlikten bazı arkadaşlarla "bunlara saldırsak mı" biçiminde konuşmalar oldu. Yalnız arkadaşların çoğu günboyu süren çatışma-

Devamı 22. sayfada

Şehitler Ayı Mayıs'ta, Şehitlerimizi Zafere Yürüyen Halk İsyanımızın Yeni Bir Atılımı ile Anıyoruz

Bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkan her halkın zorunlu olarak vermesi gereken bedeller vardır. Bu bedeller ödenmeksizin değil bağımsızlığa ve özgürlüğe ulaşmak, en sıradan birkaç adımı bile atmak mümkün değildir. Ödenecek bedeller ağır da olabilir, ama bunlar davanın kaçınılmaz bir gereği olarak ödenmek zorundadır. Hele Kürdistan gibi bir ülkede ödenmesi gereken bedeller sözkonusu olduğunda, bunun benzerlerinden çok farklı olacağı açıktır.

Kürdistan'ın tarihsel ve güncel gerçekliği gözönüne getirildiğinde, bu bedelin ağırlığı da anlaşılacaktır. Kürdistan'da yaşam suyunun çorak topraklara akıtılması ve bu topraklarda bağımsızlık ağacının yeşertilmesi büyük bir önemdeydi. Bunun için gerekli olan ilk şehit kanlarının toprağa akıtılması, yok edilmek istenen bir halkın bağımsızlık umutlarını yeniden canlandırmada büyük bir yeri vardır. Kürdistan'da ne yapılabilirdi? Bu halka ne kadar can verilebilir, umut aşılanabilirdi?

Uğrunda ölünmesi ve mutlaka savaşılması gereken bir halk gerçekliği karşısında, yapılması gereken neydi? Adeta kendi ülke gerçekliğinden uzaklaşmış, bunu yaşayamaz durumda olan bir yığın insan karşısında yapılması gerekenler ne olabilirdi? İşte, bütün bunlar, Kürdistan'da sorulması gereken ve cevapları mutlaka verilmek zorunda olunan sorulardır. Eğer bunlara karşılığı gerekli biçimde verilmezse, ortaya çıkacak sonucun bir daha ayağa kalkma gücünü kendisinde göremeyecek bir halk gerçekliği olduğu açıktı. Böyle bir sonucu kabullenmek veya bunu yaşamak istemek, gerçekleri çıplak bir şekilde gören ve bunlara bağlı kalmanın sorumluluğunu hissedenler için, içine düşülebilecek en kötü bir durumdu.

Yaşamanın, insan olmanın, hele bir halkın kurtuluşu için yola çıkmanın öyle basit bir iki sözle geçiştirilemeyecek bir şey olduğu çok açıktır. Bunun kişide yarattığı sorumluluk ağırdır. Can ve kan bedeline de olsa, adına yola çıktığı gerçeklere bağlı olmayı, bir yaşam ve mücadele ilkesi haline getirmesi kaçınılmaz bir görevdir.

İşte, Kürdistan adına yola çıkan bir grup devrimcinin başlangıçta temel aldıkları bu gerçeklerdir. Kendilerini halkın davasına sonuna kadar adamaktan başka bir dayanakları veya güç kaynakları yoktur. Yıllardır öz suyu sömürgeciler tarafından adeta emilerek, toprakları çorak bir hale gitirilen Kürdistan halkının ihtiyacı olan hayat suyunu vermek ve burada bağımsızlık umutlarını canlandırmak azımsanacak bir olay değildir.

Çorak topraklara yürüyen devrimciler, bu topraklarda bağımsızlık ağacını yeşertmek için, su olarak kanlarını akıtmaları gerektiğinin derin bilinci içindeydiler. Yoksa bu topraklarda hiçbir değerin üretilmesine yol açmayacaklarının da bilincindeydiler.

Evet, Kürdistan devrim şehitleri, bir halkın yeniden yaşama kavuşturulmasındaki, umutlarının tazelenmesindeki ve bu halkın özgürlük yürüyüşüne kaldırılmasındaki yerlerini, en belirgin bir şekilde altın sayfalara yazdılar. Onlar yaldızlı harflerle, halkımızın tarihinin altın sayfasına kanla adlarını yazdılar. Onlar köleliktten bağımsızlığa- yürüyen bir halkın mücadelesine köprü oldular. Yürünmesi ve girilmesi gereken yolun doğrultusuna sadece birkaç kişiyi değil, topyekün bir halkı çekmede büyük bir rol oynamakla kalmadılar; bunu mümkün kıldılar. İşte, bu kadar şehit kanı, hep bu doğrultuyu yakalamamız için döküldü. Yine onlar halkımızı insanlığın en yüksek ideallerinin gerçekleştiği bir insanlık cumhuriyetine doğru özgürlük yürüyüşüne kaldırmada; işçileri, köylüleri, gençleri, kadınları ve çocukları bu yürüyüş kolunda birleştirmede, yapmaları gerekenleri, en kahramanca bir direnişle gerçekleştirdiler.

Mayıs ayının bu yürüyüşe yönelmede bizim için özel bir önemi vardır. Şehitler kervanının ilk ve son halkalarının, kölelikten bağımsızlığa uzanan bir halkın tarihini çağa ulaşan bir zincir gibi birbirine bağlandığı bir ay; Şehitler ayı Mayıs'tır. Bu açıdan Mayıs bizden yeni parçaları bu halkaya eklerken, özgürlüğe yürüyen kervana ise, binlerce yeni parçaları bağlamaktadır. Bu anlamda Mayıs'ın bizim için anlamı sadece bir anma ayı değildir. O, özgürlüğe yürüyen bir halkın ayağa kalkışının en çok yaşandığı, ileri atılmak için kendisini bir yay gibi en fazla gerdiği ve bütün duygularını, özlemlerini mücadelede en çok birleştirerek, bir ok gibi öne fırladığı bir aydır. Bu anlamda, her Mayıs'ın bizdeki anlamı çok başkadır. Her Mayıs, özgürlüğe yürüyen halkımızın kutsal kavgasında büyük bir isyandır. Bu isyanı yaşamak ve yaşatmak, işte şehitler ayı Mayıs'ın gerçek anlamı budur.

Her Mayıs, Kürdistan'da kızıl güller açar. Mayıs'ın her günü şehitlerimizin kızıl kanları ile beslenen çiçeklerin açılışını simgeler. Bizim halkımız, Mayıs'a Gülan demiştir. Bu bir tesadüf müdür? Mayıs'a Gül ayı der halkımız. Baharın en son ayıdır Mayıs. Güllerin, çiçeklerin en çok açtığı bir aydır. Ama bu aynı zamanda isyan güllerinin en çok açtığı ve kızıl renkleri ile bir bütün olarak bir tarihi aydınlattığı bir aydır da. İşte, bizim için Mayıs, kızıl gül ayıdır. Şehit kanlarından bu rengini almaktadır.

Mayıs'ın her gününe bir değil, birkaç şehit sığdırmıştır halkımız. Öyle ki her yılın Mayıs'ı yeni şehitlerimizle, açan güllerine renk vermektedir. Böylece, her yıl Mayıs gülleri kızıl renge bir kez daha taze şehit kanı ile boyanır. Buna karşı, her Mayıs halkımıza daha çok şeyler verir. Bereketini en fazla bir şekilde halkımıza sunar. Aldıkları karşısında binlercesini geri verir. Böylece gerçek vefalığını gösterir. Biz Mayıs'a, Mayıs da bize alıştı.

Belki başka halklarda da Mayıs ayının önemi vardır. Bu halklar da bu aya önem verirler. Ama bizim halkımızın tarihinde olduğu kadar bu halkların tarihinde önem taşıdığını sanmıyoruz. Uluslararası proletarya hareketi; Mayıs'a 1 Mayıs gibi yüzyıllık bir bayramla her yıl girer. Ama biz bundan da ayrı olarak 1 Mayıs'la başlayan ve 31 Mayıs'a kadar uzayan bir şehitler halkası ve her şehidimizin dillere destan direnişi ile Mayıs'ı karşılarız. İşte, bu bizim Mayıs ayına daha özel bir önem vermemizi de beraberinde getirmektedir.

Mayıs'ımızın ilk şehidi, yüksek bir enternasyonalist inançla kavgaya atılan ve bu kavgada büyük bir kahramanlık, fedakarlık ve cesaret örneği gösteren Haki KARER yoldaşımızdır. Haki yoldaş, aynı zamanda şehitler zincirimizin ilk halkasıdır da. Haki yoldaş, uğruna ölünmesi ve en değerli bir varlık olarak yaşaması gereken halkımız için kendisinden yaşamı istendiğinde hiçbir tereddüte yer vermeden kutsal bağımsızlık ağacına hayat suyunu verdi. Haki yoldaşın Kürdistan'ın çorak topraklarına döktüğü kan bağımsızlık ağacını filizlendirdi ve yürünmesi gereken yolu kolaylaştırdı.

Kürdistan adına değil kan dökmek, bir iki kelimeyi bile ağzına almaktan çekinen birçok öğenin ortalıkta bol bol dolaştığı bir ortamda, Haki yoldaşın kanını bu şekilde dökmesi halkımızın gerçek yaşam yolunun nasıl olması gerektiğini de çok açık bir şekilde ortaya çıkardı. Açılan yoldan, yenileri yürüyecek ve çorak topraklar beslenecek ve bağımsızlık ağacı daha da gürleştirilecekti. İşte, Haki yoldaş halkımızın tarihinde böylesi bir dönemi başlatmakla kalmayıp, aynı zamanda Mayıs ayına damgasını vuran bir direnişin sahibi oldu. Artık her Mayıs ayı Haki yoldaşın adı ile özdeşleşti. Her yeni halka, Haki yoldaşın kızıl Mayıs direnişini yücelttı ve buna gerçek anlamını kazandırdı.

Bu direnişin gerçek anlamı neydi? Bu anıya bağlılığın da bir gereği olarak bağımsızlık ve özgürlük yolunda yürüyerek, halkımızı zafere doğru götürmekti. İşte, toprağa düşen her can, dökülen her damla kan, bizi buna biraz daha yakınlaştırmakla kalmadı; aynı zamanda bu şehidimizin anısının sürekli bir şekilde yaşatılmasını da güvenceye aldı. Haki'den alınan miras bugün Kürdistan dağlarının doruklarında bir isyan türküsüne dönüşerek, sömürgeciliğin beynine bir intikam kılıcı olarak iniyor.

Haki halkası, her yeni Mayıs'ta biraz daha uzadı. Bu uzama aynı zamanda, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin de büyümesi anlamındaydı. Bugün en son halkalarının da eklendiği Mayıs direniş şehitleri zinciri bir parça özgür vatan toprağı kurtarma kavgamızın yeni bir yükselişidir.

18 Mayıs 1977'te Antep'te Haki ile başlayan, 19 Mayıs 1978'de Hilvan'da Halil ÇAVGUN, 23 Mayıs 1979'da Müslüm BARIN ile devam eden şehitler halkasına 4 Mayıs 1981'de Hüseyin TAŞCAN, Seyfi DOĞANAY; 2 Mayıs 1981'de Abdulkadir ÇUBUKÇU; 2 Mayıs 1983'-te Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN; 19 Mayıs 1982'de Ferhat KURTAY, Necmi ÖNER, Eşref ANYAK, Mahmut ZENGİN; 1 Mayıs 1985'te Ramazan KAPLAN, Abdulkadir BİÇİM, Salman KAVAL; 20 Mayıs 1985'te Sabri GÖZÜBÜYÜK, Mehmet YEŞİLLER, Ali Kamber DEMİR, İ. Hüseyin COŞKUN, H. Ahmet YAPICI; 5 Mayıs 1985'te Ali KAYA, Hasan ÇABADEK, Ş. İsmail BOZKUŞ, M. Sait YILDIRIM, Mehmet SEVİLGEN; 22 Mayıs 1986'da A. Kadir HANÇER; 11 Mayıs 1986'-da Emin DAL; 13 Mayıs 1986'da M. Emin Sezgin; 25 Mayıs 1987'de Mustafa ÖMÜRCAN, Mithat DEMİRCİ, İbrahim DEMİR, M. Rahman KORKMAZ, Firaz halkaları eklendi. Bu direnişlerin en son halkasındaysa, Derik'te şehit düşen değerli Parti kadro ve savaşçılarımız vardır.

İşte Mayıs ayı, şehitler zinciri ile halkımızın tarihinde kızıl bir sel ayını temsil ediyor. Bu aydaki şehitlerimizin hepsinin isimlerini sıraladık. Bütün hepsini bir araya getirdiğimizde, halkımızın tarihinde nice kahramanlık destanlarının yaratıldığı çok açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Her bir direniş dönemi, halkımızın tarihinde yeni bir atılımı ifade ediyor. Haki halkası, ülkeye yönelmenin ve ulusal kurtuluş düşüncelerini yaygınlaştırmanın atılımı iken, Halil, Müslüm, Hüseyin TAŞCAN vd. halkalar, mücadelemizin kökleştirilmesinin halkalarıdır. Yurtdışından ülkeye yönelimin halkaları da halkımızın kendi kurtuluşunu hangi temellerde sağlayacağının açık bir kanıtı olarak geliştiler. Abdülkadir ÇUBUKÇU yurtdışı atılımımızın enternasyonalist bir ruhla hazırlanmasının kanı olurken, Mehmet KARASUNGUR, İbrahim BİLGİN yoldaşlar ülkemize yeniden yönelmenin ve halkımızın birliğini sağlamanın temel değerleri oldular.

Cezaevi direniş halkasının önemli bir parçası olan Mayıs direnişi, halkımızın kurtuluşa gitmedeki kararlılığının da bir ifadesidir. Zulmün en yoğun olarak yaşandığı bir ortamda yükselen cezaevi direnişi, bu alanda PKK'nin boğulmasını engellediği gibi, PKK'nin bu en zor dönemi de başarı ile aşmasını sağlamıştır. Ferhat KURTAY ve üç yoldaşının zulüm sahiplerine karşı kendi bedenleri ile yaktıkları isyan ateşi, cezaevi direniş halkalarının bir tamamlayıcısı olmakla birlikte, halkımızın tarihinde, bağımsızlık ve özgürlük çıkarlarının nasıl ve ne pahasına korunması gerektiğinin de en somut örnekleri oldular. Bu isyan kükreyişi, cezaevi direnişlerinde bir atılım ve ileri götüren bir kaldıraç görevi gördü. Ferhatlar'ın direnişi ile birlikte Mayıs ayının kızıllığı daha bir pekişti.

15 Ağustos Atılımı ve sonrasında da Mayıs'ı daha da kızıllaştıran onlarca şehidimizin kanı bu kutsal kavgaya katık oldu. Şehitlerimiz silahlı direnişe cesaret gösteren halkımızın tarihsel bir döneminin tamamlayıcısı oldular. Onlar direnilmez, savaşılmaz çığlıklarının bir yığın devrim kaçkını, tasfiyeciden yükseldiği bir dönemde, sadece direnilebileceğini ve savaşılabi-

Haki KARER

Halil ÇAVGUN

Mehmet KARASUNGUR

İbrahim BİLGİN

Müslüm BARIN

Abdulkadir ÇUBUKÇU

Seyfi DOĞANAY

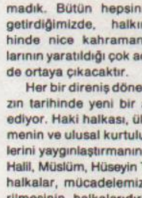

Metin TURGUT

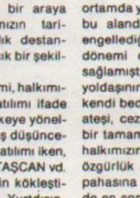
İsmail PEHLİVAN

Şükrü SEVER

Mustafa ÖMÜRCAN

Ramazan KAPLAN

Ferhat KURTAY

Ali UĞUR

Sabri GÖZÜBÜYÜK

Emin DAL

Ali ZINAR

Osman ŞANLI

M. Emin SEZGİN

Mithat DEMİRCİ

İbrahim DEMİR

Abdulkadir BİÇİM

Ali SEVİLGEN

Ali KAYA

Hasan ÇELİK

Ali Kamber DEMİR

Abdulkadir HANÇER

Abdullatif CİZRELİ

rına ayak basan bu yoldaşlarımız, vatan toprakları ile erken de olsa en soylu bir şekilde kucaklaşmasını bildiler. Onlar, tarihin kendi üzerlerine yükledikleri görevleri yaparken, karşılarına çıkan ölümün üzerine, bütün bir tarihimizin ayağa kalkışını, arkalarına alarak yürüdüler. Ve zaferi, ölüm silahıyla kendilerini teslim almak isteyen düşmanı yenerek kazandılar; zafer bayrağını kendi elleriyle dalgalandırarak gelecek kuşaklara aktardılar. Onların anıları bu şekilde tarihle halkımızın güncel direnişi arasında kızıl bir şerit oldu.

En son direniş halkamızdan biri olması ve halkımızın yeniden ayağa kalkışı yaşadığı bir dönemde gerçekleşmesi, Adıyaman direnişini de bizim için son derece önemli kılıyor. Bu direnişte çok değerli ve iyi yetişmiş yoldaşlarımızın acısının yanısıra, bu dönemde halkımıza böylesi bir direnişin armağan edilmesi bu direnişi bizim için daha anlamlı kılıyor. Adıyaman direnişi, Mayıs şehitler halkasına eklenen önemli halkalardan biri oldu. Bu direniş aynı zamanda Parti militanlığının nasıl olması gerektiğinin büyük bir örneğini de sergiledi.

Mayıs ayı direniş şehitleri halkasına 1988 yılında yenileri eklendi. En son Derik'te şehit düşen yoldaşlarımız, bu direniş halkalarımızı tamamlayan en son parçaları oldular. Bu şekilde Mayıs ayının anlamı da bizim için daha derin bir içerik kazandı.

Şehitlerimizin birer abide olarak dikildikleri Mayıs ayı son şehitlerimizle birlikte rengini daha da kızıla boyadı. Tarihimizde bu derece kızıllaşan bir ay için kuşkusuz bizim yaklaşımımız farklı olmak zorundadır. Aslında bizim için her ay şehitlerle doludur ve bir şehitler ayıdır. Buna rağmen Mayıs ayının yeri ve taşıdığı önem daha farklıdır. İlk toprağa düşmeler bu ayda ortaya çıktığı gibi halkımızın her yeni tarihsel bir atılıma yöneldiği dönemlerde de, şehitlerimizi ilk olarak biz bu ayda verdik. Bu anlamda, Mayıs ayı bizim yeni atılım dönemlerine yöneldiğimiz ve gücümüzü buna seferber ettiğimiz bir aydır.

İşte, böylesine yeni atılımların ifadesi olan ve her bir günü şehitlerimizin kızıl kanları ile boyanmış olan Mayıs ayını nasıl karşılamamız gerekir? Bu aya gereken önemi vermemiz ve bunu gerçek anlamda ortaya koymamız nasıl mümkün olabilir? Adına şehitler ayı dediğimiz Mayıs'ta, şehitlerimizin anılarına gerçek bağlılığı nasıl ortaya koymamız ve yaşamamız gerekir?

Bütün bu sorulara doğru cevap verildiğinde ve verilen bu cevapları sözde kalmayıp pratikte gerekleri yerine getirildiğinde şehitlere karşı gerçek bağlılık da ortaya konulabilir. Bunun dışında başka türlü bir yaklaşımın halkımıza ve en başta da şehitlerimize karşı olan görevlerimizi yerine getirmemizi sağlamayacağı açıktır.

Haki KARER ve Halil ÇAVGUN yoldaşların anılarına kaleme alınan ve 1979'da yayınlanan bir broşürde, 18-19 Mayıs'ın bir değerlendirme tarihi olarak ele alınması ve bugün herkesin kendisini yenilemesi gerektiği belirtiliyor. Bu değerlendirmenin üzerinden 9 yıl geçti. Şehitlerimiz arttığı gibi, mücadelemiz de çığ gibi büyüdü. Bir bakıma yılın her günü bizim için bir anma ve değerlendirme günü haline geldi. Yine Mayıs ayı, şehitlerimizin direnişleriyle doldu. Genel anlamda yaklaşılırsa her gün bizim için bir değerlendirme ve anmadır. Ama buna özel günler ayıracaksak, yine şehitlerimizi anmak için günler belirleyeceksek, bu söylenenler bugün için de geçerlidir. Genelde Mayıs ayı, özelde ise 18-19 Mayıs tarihlerinin bizim için böylesi önemleri vardır. Biz bu aya ve tarihlere bu şekilde ancak gerçek anlamını verebiliriz. O halde Mayıs ayı ve 18-19 Mayıs'ı, kendimizi yeniden değerlendirdiğimiz, şehitlerimize layık bir düzeye çıkardığımız ve yeni bir atılım dönemine girdiğimiz, bir dönem olarak ele almak ve buna gereken karşılığı bu temelde vermek gerekiyor. Bu yapıldığında, gerçek anlamda bu aya gereken karşılığı verecek ve şehitlerimizin değerli anılarına bağlılığımızı güçlendireceğiz.

Şehit Ayı Mayıs'ta, şehitlerimizi bir kez daha, yeni bir yıldönümü vesilesi ile anarken, hem bu ayda ve hem de diğer aylarda şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına bağlılığı, en temel ilkemiz olarak bir kez daha belirtiyor ve anılarında zaferi yaratacağımıza dair olan güvenimizi bir kez daha yineliyoruz. Onlar tarihimizin en zor döneminde, halkımıza yürünmesi gereken yolu bizzat kanlarını dökerek gösterdiler. Halkımız da gösterilen bu yolda yürümesini ve anılarına bağlı kalmasını bilecektir.

Mayıs ayında bir kez daha bu duyguları yaşarken, bütün halkımızı bu değerli evlatlarının anıları etrafında birleşmeye ve savaşmaya çağırıyoruz.

leceğini göstermekle kalmadılar; aynı zamanda buna cesaret ederek halkımıza zafer yolunda gösterdiler.

Bitlis-Mutki direnişi, Ramaz KAPLAN, Abdulkadir BİÇİM, Salman KAVAL, Sabri GÖZÜBÜYÜK ve diğer yoldaşları bu gerçeği bizzat kendi kanlarını dökerek kanıtladılar. Sabri GÖZÜBÜYÜK ve dört yoldaşının Urfa-Bozova'da sergiledikleri direniş bu gerçeğin en açık bir ifadesiydi. En elverişsiz koşullarda sömürgecilerle karşı karşıya gelmiş ve büyük bir direniş örneği göstererek, düşmanın heveslerini kursaklarında bırakmışlardır.

1987 Mayıs'ında şehitler zincirine Adıyaman'da yeni bir halka eklendi. Mustafa ÖMÜRCAN ile komutasındaki 4 yoldaşı, Mayıs ayına yeni bir şehitler halkası olarak katıldılar. Bu yoldaşlar gerçek anlamda bir kahramanlık ve direniş sergileyerek halkımıza layık olmasını bildiler.

1987 Adıyaman Mayıs direnişinin halkımızın tarihindeki yeri ve özelde bu alan için önemi büyüktür. Mustafa ÖMÜRCAN, Mithat DEMİRCİ, İbrahim DEMİR, M. Rahman KORKMAZ ve Firaz yoldaşların gösterdiği direniş halkımızın yeni bir atılıma hazırlandığı bir döneme denk geldi. PKK III. Kongresi sonrası başlatılan özgürlüğe yürüyüş hareketinin ilk şehitleri olan Adıyaman direnişçilerimiz, halkımızın özgürlüğe yürümesinde önemli bir kilometre taşı oldular.

Her biri uzun bir hazırlık süreci sonrasında, pratiğe büyük bir hazırlık temelinde yürüyen bu yoldaşlarımız, Adıyaman'da direnişimizin kök salması ve buranın bir kale haline getirilmesinde de önemli bir yer tutmaktalar. Başta Mustafa yoldaş olmak üzere büyük bir devrimci atılganlığa sahip olan bu yoldaşlarımız, özgürlüğe yürüyüşün şiarı olan "bir parça özgür vatan toprağı yaratma" mücadelesinde döktükleri kanlarla, halkımızın özgürlüğe yürüyüşünü daha da kolaylaştırdıkları gibi, bunun temel bir harcı haline de geldiler. Özgürlüğe yürüyüş atılımımızın daha başlangıcında yitirdiğimiz bu yoldaşlarımız, atılımın sürdürülmesinde de temel bir rol oynadılar.

Büyük bir inançla ülke toprakla-

Dersim Direnişinin Yiğit Militanı Celal ÇETİNKAYA Mücadelemizde Yaşıyor

Celal ÇETİNKAYA yoldaş, yüreği ülkesi ve halkı için çarpan, her şeyini halkının ulusal kurtuluş davasına katmak isteyen, Kürdistan gençliğinin yetiştirdiği ender militanlardan biriydi. Ulusal kurtuluş saflarına katılmak için büyük bir çaba gösteren Celal yoldaş, bu isteğine ulaşmakta gecikmedi.

Dersim'de doğup büyüyen Celal yoldaş, sömürgeciliğin bu alan üzerinde yürüttüğü vahşi uygulamalardan payına düşeni aldı. Dersim'e büyük bir göç olayını, Avrupa metropollerini yönelterek yaşatması gerçeğiyle Celal yoldaş ve ailesi de karşılaştı. Dersim'de bu politikadan etkilenmeyen aile yok gibidir. Ya Türkiye, ya Avrupa metropollerine, ya da Ortadoğu ülkelerine yoğun bir göç vardır.

Celal yoldaş da bir dönem Avrupa'ya ekonomik nedenlerden dolayı gider. Fakat, ondaki yurt sevgisi, ulusal kurtuluş mücadelesine katılma isteği bu alanda kalmasını engeller. Avrupa ortamı ona sıkıcı gelir ve her gün ülkeye dönme özlemini yaşar. Nitekim bu isteğini kısa bir süre sonra gerçekleştirir ve yeniden ülkeye döner.

Dersim'e döner dönmez ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilişki arar. Belli bir zaman süresinin ardından PKK savaşçıları ile ilişki kurmayı başarır. Ulusal kurtuluş savaşının daha da gelişmesi karşısında aktif olarak savaşa katılma kararı verir.

Silahlı birim faaliyetlerinde yer alan Celal yoldaş, kısa sürede ARGK'nin değerli bir savaşçısı haline gelir. Birçok başarılı çalışmayı yürütür ve gücünün azamisini ulusal kurtuluş mücadelesine katar.

Dersim alanında ulusal kurtuluş çalışmalarını yürüttüğü bir dönemde, 14 Nisan tarihinde Dersim'e bağlı Sarıtaş köyünde sömürgeci ordu birlikleriyle çatışmaya girer. Çatışmada sömürgecilere büyük bir kayıp verdiren ARGK birliğinden Celal ve Ulaç yoldaşlar şehit düşerler. Düşmana kayıp verdiren ARGK birliğinin diğer savaşçıları ise çemberi yarmayı başarır.

Celal yoldaş, çekinmeden uğruna kanını akıttığı ulusal kurtuluş mücadelemizin değerli bir militanı ve Kürdistan gençliğinin yüce bir önderi olarak anılacak ve anısı bağımsız ve özgür Kürdistan yaratılarak yaşatılacaktır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Halkımızın yüce bir direniş aşamasına girdiği bu dönemde milyonların geleceğinin karartılmasına; umutlarının ve çıkarlarının zedelenmesine müsade edemeyiz. Zaten bu kadar zorluğa katlanmamızın bir nedeni de halkımızın çıkarlarını her şeyin üstünde tutmanızdır. Ben kendimde her türlü hakkı görsem de, milyonların umuduyla oynama ve PKK'yi yenilgilere sürükleme gibi bir hakkı asla kendimde göremem. Bu kadar çaba, adeta nefes nefese bir yaşam; yine bu kadar şehit kanı, hep halkımızın geleceğini kurtarmak içindir. Yani, bizim için önemli olan halkın yüce bağımsızlık ve özgürlük umutlarını canlı tutmak; bunları sürekli geliştirmek kurumlaştırmak ve her koşul altında başarıya görtürmektir. İşte bunun için yetenek, çaba, sabır, olgunluk, dayanıklık, zeka, yöntem ve örgüt geliştirmek zorundayız.

PKK, neyin esas alınmasını, neyin terkedilmesini, neye nasıl katlanmamız gerektiğini; stratejik olsun, taktik olsun Parti yönetimine katkımızın nasıl olacağını, birbirimize nasıl destek vermemiz gerektiğini, ortak bir organizasyonda hepimizin yerinin, durumunun ne olması gerektiği ve bunlara nasıl ulaşabileceğimizi ortaya koymuştur. Artık bu aşamada ilkelliğin, dalgınlığın, duyarsızlığın bir anlamı yok. İnsanlar zor alanlarda güçlerini ortaya koyarak gelişme yaratır ve dönemi başarıyla aşıp geride bırakırlar. Biz de ulusal kurtuluşun zorlu süreçlerininden geçiyoruz; onun örgütsel, askeri, her türlü diplomatik görevlerine dört elle sarılarak aşabiliriz. Ben bunun dışında başarılı olacak başka türlü bir espriye ve yaklaşıma inanmıyorum. Çünkü dünya tarihinin incelenmesinden, her türlü insani faaliyetten çıkardığım sonuç budur. Zorlu süreçleri cesaretle, özveriyle karşılamak gerekir. Bu tür anlarda korkmak ve "dağılırız" demek, ancak gülünecek bir tavır olur. Böylesi anlarda büyüklük, mertlik ve yiğitlik; düşkünlüğü aşmak, ona düşmemek, birbirimizi düşürmemektir. Her ne kadar bazıları kendini düşkün görse ve ya böyle gösterse de, biz bunu kabul edemeyiz.

PKK'nin kendisi artık bunları aşmış, bir yücelik hareketi haline gelmiş ve bu özelliklerini mensupları için de, bundan daha çok tercih edilecek başka bir yaklaşım ve değerlendirme olamaz. Belki her yerde düşkünlükler gösterilebilir ya da şu veya bu biçimde sahtelik, basitlik yürütülebilir ama PKK içinde böyle davranılamaz, PKK, samimiliğin, dürüstlüğün en çok geliştiği, emeğin en fedakarcasının toplumun genel hizmetine en çok koşulduğu ve bütün bunların sonsuz bir şekilde geliştiği bir sahadır. İşte bunun için de, sık sık Parti gerçeğimizi doğru kavrayalım ve doğru uygulayalım diyoruz. Ortada bunca şehit kanı ve direniş varken ben tersini nasıl söyleyebilirim veya PKK'yi başka türlü nasıl tanıtmaya çalışabilirim. Başkaları da bizden böyle bir talepte bulunamazlar.

O halde, taktik uygulama sorununda bu tür şeyleri tartışmak bile seviyesizliktir. Bizim bütün bu alanlarda başarılı olmak ve atılım yapmak için mücadeleden esirgeyeceğimiz hiçbir şeyimiz yoktur. Mantık jilet gibi çalışırsa ve irade de böyle keskinleşirse, zeka her türlü eylem biçimini bulabilir. Bu aynı zamanda halk savaşımızın da gelişim yasasıdır. Bilinir, halk savaşı birçok mücadele biçimini mümkün kılan bir savaşım türüdür. Eğer, bu savaşımı Kürdistan'a gereken biçimde uyarlar ve onun koşullarına göre bir mücadeleyi geliştirirsek, başarı için her yol daha da açılabilir. Örgütlenme ve en güçlü ilişkiler, gerek kendi aramızda, gerekse de halkla rahatlıkla kurulabilir. Zaten bundan başka örgütlenme ve ilişki tarzına da inanmıyoruz. Eğer bunun tersini iddia edecek biri ortaya çıkarsa, biz buna PKK'ye yabancı birisi olduğunu söyleriz.

Böylesi büyük, soylu bir dava için bir araya gelerek birleşenlerin, birbirlerine ezop, bastırmacı veya jandarma diliyle hitap etmelerini kabul etmiyoruz. Yine birisi böyle bir tavır içine giriyorsa diğerlerinin de aynı biçimde bir karşılık vermelerinin pek gerçekçi ve doğru bir yaklaşım olmadığını belirtiyoruz. Çeşitli konularda gerilikler olabilir, hatta sorunlar çıkabilir ama bunlar eğitimle, deneyimle giderilebilecek eksikliklerdir. Bunları tespit etmek ve çözüme götürmek önemlidir. Çok tehlikeli tipler de ortaya çıkabilir. Bunlar ortaya çıktığında durumlarına adeta bir doktorun hastalarını ameliyata yatırdığı hassasiyetle yaklaşmak gerekir. Düşüncesi, yüreği ameliyeta tabi tutulmalı, kangrene dönüşmüş bir yanı varsa, o parça acımadan koparılıp atılmalıdır. Bu yapının sağlıklı bir bünyeye kavuşması içn vazgeçilmezdir.

Eğer bütün bunları iyi düşünür, bu konularda yoğunlaşarak çaba harcarsak bu işi çok rahatlıkla ve başarıyla yürütebiliriz. Aksini iddia etmek, ucu düşmanın bitirici imha faaliyetlerine kadar giden doğru yoldan sapmadır. İyi niyetli olunsa da bu yolda ısrar etmenin sonunun olmadığını ve hiç denememek gerektiğini belirtiyoruz. Yani yücelmek, çağdaş insanlık ailesi içine seçkin bir aile gibi katılmamız, bir görevimiz olmakla birlikte, hem halkımıza ve hem de insanlığa karşı bir korucumuzdur. Şimdi gerçek böyleyken; bununla oynamak, bunu başka türlü göstermek, ya TC'ci yaşamak ya da basit bir ağacık olmaktır.

Demek ki diğerlerinin şimdiye kadar yaptıkları, yürüyen gemiyi olmadık yerde demir atıp durdurma veya ipleri ağır kayalıklara bağlayarak hareket kabiliyetimizi durdurmaktan başka bir şey değildir. İşte onların ideolojik, örgütsel ve eylemsel alanda yaptıkları bu anlama geliyor. Ve bütün bunlara rağmen, atılımcı ve örgütçü olmakta zayıflık gösteriyoruz. Diğer yandan neden atılımcı ve örgütçü olmak zorundayız? O halde militanların, tüm partililerin yapacakları tek şey, yaşamlarını en iyi bir biçimde bu doğru yolda şekillendirmektir. Yine, "oyuna getirildim", "benimle şöyle oynadılar, çözümlenemedim, kişilik hastalıklarım depreşti" demek, kişinin kendisiyle oynaması demektir. Sürekli kendisiyle oynayanın da bir sefilden başka bir şey olmadığı açık bir gerçektir. Toplumumuzda bu tiplere çok rastlayabiliriz. Fakat toplumumuzun durumu açıkça bilinmektedir. Bundan ötürü Parti ortamında nasıl yaşanması gerektiği de bellidir. "Güdüler var, duygular güçlüdür" denilmemelidir. Biz güdülerimizi de duygularımızı da mantığın rendesinden geçirerek, yüksek irade gücümüzle bunları ezebilir ve etkisiz kılabiliriz.

Yaşamdan, sosyalleşmekten vazgeçin diyen yok, tam tersine günümüzde uygar dediğimiz sosyal, siyasal yaşam için sonuna kadar yol açılmıştır. Bir de sosyal yaşam adına kişiyi hiçleştiren adeta zehir saçan ortamlar var; buna uzanmak ölüm demektir. Parti insanları hiçleştiren bu zehirli ortamdan kurtarıyor, yitirilmiş kişiliği yeniden kazandırıyor. Bu gerçek tüm açıklığıyla ortadayken, kalkıp da Partiye sosyal yaşam haklarını, kişi "örgütlülüğünü" dayatmak, bugün dünya çapında Reagan'ın insan haklarına sahip çıkmasına pek yakından benzer. Faşizmin körüklediği, bugün özgür yaşam diye dayattığı soysuzluğu biz bir hak olarak ileri sürersek, bu tavır bizim ne kadar döküntü bir tip olduğumuzu gösterir. O halde bizim, bir bütün olarak bu konuda da kendimizi eğitmemiz gerekir. Daha da yüceleşmemiz, sosyalleşme, siyasallaşma doğrultusuna girmemiz, bu konuda fedakarlık yapmamız, cesaret göstermemiz ve en azından çağdaş olmamız mümkündür. Değinmek istediklerimizin kapitalist çağdaşlaşma değil, sosyalizmin temsil ettiği çağdaşlaşmadır. Yücelik bahşeden bir yaşam dururken, inadına soysuzluğun yaşanması boştur. Bunu bu kadar ısrarla vurgulamamızın nedeni, saflarımızda bazılarının basit güdülerinin etkilerini çok kötü bir biçimde yaşamalarıdır. Ve devrimci bir tarzla, bunu söküp atmada gösterilen çaba zayıflığıdır.

"... Şimdi çoğunuz bunları derinliğine yaşamıyorsunuz veya basit sorunlar olarak görüyorsunuz. Ama kişinin kendi görevlerine, halkına ve soylu savaşımına karşı üslubu bu açıdan büyük önem taşımaktadır. İşe zevkle, büyük bir istekle başlandı mı, çok iyi bir sonuçla biter, fakat inanmadan, istemeden bir iş yapılmaya çalışıldı mı başarı derecesi yok denecek kadar azdır. Evet bunlar açıkça 'biz PKK'ye karşıyız' demediler, ama pratikleriyle, yürüyüşleriyle ve konuşmalarıyla bu işte iddialı olmadıklarını hissettirmek istediler..."

Bu konularda zayıflığı olan çoğu arkadaş, kendisini sık sık gözden geçirerek sağlamlaştırma, güçlendirme yollarını aramalıdır. Savaş gittikçe şiddetlendiğine göre, ancak böyle kişilikler bu ortama dayanabilir ve yaşayabilirler. Aksi halde geride kalarak, ayaklar altında kalma her an için olasıdır. Yüksek soylu yaşamı hem kazanarak sağlamak, hem kolay kaybetmek de mümkündür. Bu nedenle tercih, üslup, yönetim-yönetilme, uygulama her bakımdan mükemmele doğru erişmelidir. Bunun için bir çaba içerisine girerken tehlike nereden gelirse gelsin, şehadet erken veya geç olmuş hiç önemli değil; önemli olan tarihe bırakacağımız devrimci miras geleneğidir. Çünkü bu, sürekli gelişecek ve özgürlüğü sağlamlaştıracak olan bir tavırdır. Evet, bunun büyük önemini belirtiyoruz. En geri arkadaşımızdan sempatizanımıza kadar, eğer kendilerinde bir şeyler yaratmak istiyorlarsa, açıklık temelinde kendilerine yönelmelidirler. Bunu, kişinin kendisini ilerletmesini sadece bir Parti emri olarak değil, butün halkımızın en hayati bir gereksinimi, dostlar yanında daha fazla itibar ve düşman karşısında da daha fazla ağırlık elde etmek için belirtmek gereğini duyuyoruz. Hepimizin bu konuda tüm gücümüzle çalışmamızda bu yöntem temeldir.

O halde, bundan önce çok sıkça karşımıza dikilen bir problem olan, yani "edemedim, yapamadım, oyuna getirildim, kullanıldım" tekerlemelerine bir son vermek gerekir. İnanıyorum ki, bundan sonra yüksek bir irade ve kararlılıkla artık her arkadaş halkımızı savaştırmada, küçük bir birliğe komuta etmekten tutalım, geniş birlikleri oluşturma ve yönetmeye kadar her alanda görev yapabilecektir. Yeter ki bu öz esas alınsın; kimse, "acele fırla, destan yarat" da demiyor. 9 yılda ortaya çıkardıklarımız hepinizce bilinmektedir. Bu kazanımlarla sizler de birkaç yılda büyük gelişmeler ortaya çıkarabilirsiniz. Hiçbir zaman "niye ordu yaratamadın, birkaç cephe savaşı kazanamadın" diye sormayacağız. Ama her zaman "elinde olan imkanları niye kullanamadın; birtakım fırsatları niye iyi değerlendirmedin ve bunun sonuçlarını niye iyi örgütleyemedin" diye de soracağız. Ve bunu yapamadığı müddetçe de o kişiden sürekli hesap soracağız.

Eğer mücadele sahasında yetkinleşemeseniz, en azından Parti taktiğini uygulayabilecek duruma erişemezsiniz, Parti karşıtı anlayışlar üzerinizde uygulanıp sonuç alınmaya karşı zayıflık gösterip direnmeseniz, tabii ki bu konudaki konuşmalar bitmeden sürecektir. Biz bu konuşmalarımızla zayıf yapıyı güçlendirmeye çalışıyoruz. Her zaman insanın iyi niyetini, kötü kullanıp sizi cehenneme götürmek isteyenler çıkacaktır. Bunu önlemenin biricik yolu, yetkinleşerek buna fırsat tanımamak, sürekli Parti çizgisini temel almak ve görev adamı olunduğunu her yerde ve her zaman gösterebilmektir.

Bazı unsurlar, önderlik gerçeğiyle niye bu kadar oynayabiliyor ve bazıları üzerinde oynayıp sonuç da alabiliyorlar? Evet, bunları iyi tanımak ve yapmak istediklerini yaptırmamak gerekir; çünkü bunlar Partiyle oynamak isteyenlerdir. Mücadele pratiğimizde kanıtlamıştır ki, kişi kendini güçlü yetkinleştirirse, görevlere ve çizgiye tam hakimiyet olursa Partiyle oynamak isteyenler de çıkmaz. Ama yok eğer eskiden olduğu gibi, kendinizi teslim ederseniz, her türlü yanlış anlayışa, siyasete, yönetime doğru yaklaşmasınız, niyet ne olursa olsun bundan zarar görüleceği açıktır. Bunun örnekleri bol bol yaşanıyor. Aslında doğru bir önderlik aşamasına ve uygulamasına ulaşılmak için perspektif düzeyinde olsun, yöntemler meselesinde olsun çok şey sunulmuştur. Artık bunların kullanılıp kullanılmaması sizlere bağlıdır. Şu da bilinmelidir ki, bu kadar yanlışlığı, yetersizliği, eksikliği çok açıkça görülen yaklaşımlar ortaya çıktığında, nedenleri ne olursa olsun sessiz kalmak buna ortak olmak demektir. Sonuçta kişiyle oynayanlar ve kişinin kendisi de Partiye zarar vermektedir. İşte bu duruma düşmeyi önelmek için çalışıyoruz.

Belirttiğimiz gibi bunlar, önderlik sahasına olan yaklaşımlarında, sınıfsal ve ulusal özelliklerinden kolay kolay vazgeçemeyeceklerini ortaya koydular. Görünüşte veya sosyalizmle ilk temaslarında devrimci önderlikle ilgili bol bol laflar söyleyip, sık sık da tekrar ettiler. Yurtseverlik konusunda da öyleydiler. Çünkü o zaman ciddi bir sorumluluk henüz güçlü bir maddi güce dönüşmemişti. Aslında bunlar, devrimciliği genel doğrular düzeyinde kabul etmiş gibi görünen kişiliklerini, benliklerini bir bütün olarak buna katma şurda kalsın, eskinin yaşadıkları birçok kalıntılarını —ulusal ve sınıfsal— olduğu gibi dokunmadan bırakanlardır. Ne zamanki devrimci yaşam, önderlik gelişimi maddi bir güce doğru dönüşüme başladıysa, herkeste iliklerine kadar kendilerini devrimci mücadeleye katma fedekarlığını istedi. Ölüm-kalım savaşına girildiğinde, bunlardaki isyan ve öfke duyguları Parti ve Parti Önderliğine karşı gelişmeye başladı. Sorunların genel doğrular düzeyinde olduğu dönemde aramız son derece iyi ve fazla bir itiraz yoktu. Aynı ideolojiyi veya aynı değerlendirmeleri kabul ediyor ve tartışıyorduk, ama dikkat edilirse burada önemli bir nokta olan maddi bir güç, otorite, özellikle de önderliksel gelişme yok. Gönüllüler birliğiydik, ama herkes gönlündekini ortaya koymamıştı. Daha sonradan mensup oldukları sınıfı ve hakim ulusu temsil eden ne tür aslanlar, tilkiler ve canavarlar olduklarını belli edeceklerdi. Bu konuda çok bilinçli mi hareket ettiler; bu o kadar önemli değildir. Yani bilinçli, yarı-bilinçli de olabilir, ama bir eğitim, kültür, kişilik olayı olarak gelişir. En sonunda da bilinçli hale dönüşür.

Parti genel bir ideolojik grup olmaktan çıktıktan sonra ve politik bir güç, bir otorite gücü olmaya başladığında, bunlar, genel olarak merkezileşmeye ve özel olarak da benim temsil ve yürütmek durumunda olduğum görev sahasına yaklaşımlarında çeşitli tipler biçiminde tavırlar gösterdiler. Örneğin 1978'de Parti ilanına gittiğimizde yavaş yavaş görev gruplaşmaları gerçekleşecek, bu aynı zamanda herkesin yerini, sorumluluğunu belirleyecekti. İşte bu durum karşısında bazılarında, kurumlaşmayı red, sorumlulukları gözönüne getirmeme, yetki ve görev sahiplenmeme, içe bözülme, cüceleşme, kendini fazla görev adamı olarak öne çıkarmama, silik kalma, kısacası kendini geriye çark etme başladı... Bizim alabildiğine ilerletme çabalarımıza rağmen, kendilerine ileri düzeyde görev verilenlerin bir kısmı —hepsini kastetmiyoruz—, ilkellikleri, darlıkları ve amatörlükleriyle göreve yaklaştılar. Eski toplumdan, düzenden kopmayışlarının da bunda payı büyüktür. Daha sonraki merkezileşme sorununun ağırlaşması, komuta özelliklerinin süratle geliştirilmemesi sonucu bu, bugün yaşadıklarımızın birçoğunun gelişmesine de yol açtı.

Bunlar bu görevlerine sahip çıkmamakla kitlelerin mücadeleye katılmamasına, ağır kayıplara, kadro adaylarının yetkinleşmemelerine, tutuklanmalarına ve çoğunun da geriye çekilmesine yol açtılar. Bunun yarattığı boşluğu doldurmak için, sürekli rolümüzü daha da derinleştirerek oynamaya çalıştık. Konferans, kongre ve daha sonraki görevlere nasıl yaklaştıkları ortaya çıkmış durumdadır. Bizde bir yandan stratejik önderlik gelişirken, diğer yandan yavaş yavaş bunu taktik önderlikle tamamlamaya ve

bütünleştirmeye yöneldiğimizde, bunların yaptıkları stratejik önderliğe yardım etmemek ve görevlerden uzak durmak oldu. Bunu kendilerine sorun bile yapmadılar, genel bilgiler ve genel doğrulardan öteye gitmeyen bir pratik sergilediler. Genel doğruları da, teoriyi de Partiden öğrendiler. Bunlar iki konuda kendilerini uzmanlaştırmaya çalıştılar: İyi yazmak ve iyi konuşmak. Böylelikle lafı kimseye bırakmamayı, kolay ve ucuz yoldan üstünlük kurmayı meslek edindiler.

Şimdi çoğunuz bunları derinliğine yaşamıyorsunuz veya basit sorunlar olarak görüyorsunuz. Ama kişinin kendi görevlerine, halkına ve soylu savaşımına karşı üslubu bu açıdan büyük önem taşımaktadır. İşe zevkle, büyük bir istekle başlandı mı, çok iyi bir sonuçla biter, fakat inanmadan, istemeden bir iş yapılmaya çalışıldı mı başarı derecesi yok denecek kadar azdır. Evet bunlar açıkça "biz PKK'ye karşıyız" demediler, ama pratikleriyle, yürüyüşleriyle ve konuşmalarıyla bu işte iddialı olmadıklarını hissettirmek istediler. Veya sınırlı bir iddiayla, hiç yürütemeyiz demeden, belki gerekirse bizden önce ölüme de giderler. Ama burada sözkonusu olan kapsamlı bir biçimde görev ve yetkiler var ve ölüm pahasına da olsa bunlardan vazgeçmeyiz. Bu gerçeğe uygun dayatılması gereken üslubu takınmamız gerekir. Ağır da olsa Parti hem teorik, siyasi düzeyde hem de taktik, örgütsel ve eylemsel düzeyde gelişiyor.

Evet savaşçılar, bunların engelleme çabalarına rağmen savaştılar. Bunlar ne yaptılar? Bizim talimat düzenimizi, önderlik gerçeğimizi hayata geçirmek şurda kalsın, engellemeye çalıştılar. Dönüşte öfkeli gelerek, Partiye hesap vereceklerine Partiden hesap sormaya kalkıştılar. Fakat burada daha da gelişen, Parti otoritesi ve gittikçe açılım kaydeden Parti gücü, bunların hesaplarını boşa çıkardı.

Biz çok çeşitli imkanları ortaya çıkartıp genişletmesini biliyoruz ve savaşçılar da cesurca savaşabiliyorlar. Fakat bunlar, bu gerçeklere sahiplik edecek, önderlik edecek kapasitede olmadıklarını pratikleriyle gösterdiler. Bunların tüm endişeleri, kendilerini nasıl daha sivri göstermek, nasıl daha popüler kılmak konusundadır. Bu, Türkiye'de Türk solculuğunun ve Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğin konumuna yakından benzemektedir. Böylesi ucuz bir konumda bekleyip durdular. Aslında kültür ve bilinç çerçeveleri de tam buna uygundu. Burada gerçekten zorunlu bir dönüşüm yaşandı.

Türkiye tarihinde olsun, Kürdistan tarihinde olsun ilk defa Partimiz şahsında bir halk hareketinin temeli sağlam atılmaya çalışılıyor. Buna öncülük eden militan kişilik çok güçlü bir biçimde oluşuyor. İlk defa böyle bir şeyle devrime katılan, kanının son damlasına kadar çarpışan ve yine güçlü bir otorite olarak şekillenen bir halk, ulusal kurtuluş hareketi ortaya çıkıyor. Aslında bu çıkışa karşı en azından Türkiye solculuğu kadar —ki bu küçük-burjuva, şoven, sosyal-şoven soldur— ilkel milliyetçiliğin de çok büyük rahatsızlıkları vardır. Halen bir yığın gelişme yaşanıyor, bu güçlerin de rahatsızlıkları buna bağlı bir şekilde gelişiyor.

Şimdi savaşan kadroların önünü açmak, onları daha iyi örgütlemek, daha yetkinleştirmek ve geliştirmek görevi ortada dururken ve yine bizimle sonderece uyumlu bir şekilde kollektif önderlik kurumunun görevlerini gerçekleştirmeleri gerekirken, alabildiğine bireyselliği bize dayatmaları ne anlam ifade eder? Bizim kendilerine saygıyla, destekle dolu en yoldaşça yaklaşımlarımıza, bunlar adeta hotzotçu bir tarzda karşılık veriyorlar. Eğer bu yaptıklarının bir anlamı olsa, hatta kendilerini kurtarmaya bile yetse insan bunlara "bravo" der.

Bütün bunlar neden ortaya çıkıyor? Niye kollektif önderliğe yönelmediler ve pratik yönetimi Partinin taktiğine uygun geliştirmediler? Çünkü bunlarda egemen olan ulusal ve sınıfsal özelliğin ve bunun geliştirdiği kişiliğin dayandığı kültür ortamıdır. Daha sonra özeleştirilerinde bu gerçeği bol bol dile getirdikleri gibi, kendilerinin Kürdistan ülke gerçeğine, halk gerçeğine uzak ve yabancı oldukları görüldü. Bunlar, Türkiye kültür ortamında biraz fazla etkilenmiş ve bu kültürü özümsemiş olanlardı. Ben de Türk kültürünü biliyorum, ama bir Türk milliyetçisi gibi özümsemiş değilim. Bunlar milliyetçilik temelinde özümsemişler. Örneğin, "bu kökenlilerle birbirimizi çok iyi anlıyoruz, çok iyi anlaşıyoruz" diyorlar. Aslında burada enternasyonalizm pratiği değil, milliyetçilik pratiği sergileniyor. Enternasyonalistler, bütün uluslardan gelme sosyalistleri eşit tutarlar. İnsanlar arasına milliyetlerine göre öyle fark koymazlar. Ama bunlar, birbirlerini çok rahat anlıyorlarmış, daha uyumlu çalışıyorlarmış! Burada niyet bu olmasa da, bir grupçuluk olgusu var ve bu yaşatılmak isteniyor.

İşte "Kürdistan insanları geri, ilkeldir" deniliyor. Böyle bir gerçeklik kişiye önemli eğitim görevleri dayatıyor. Bunu yapmayacaksın, onları bastıracaksın, olumsuz yaklaşacaksın, ama diğer yandan iyi anlaşabileceğin dostlarınla özel yaklaşımlarla senli-benli olarak zamanın büyük kısmını ona ayıracaksın ve her türlü inceliği göstereceksin; kısaca burada ikili bir ölçü ve yaklaşım sözkonusudur. Bunlar bu ikili ölçüyü çok kötü kullandılar; emekçilerin davasını temsil edenler böyle davranamaz, tam tersine bilinçsiz yoksul işçi, köylü gençleri yoğun bir çabayla bilinçlendirip geliştirirler. Yok bu görevi gözardı edip bilinçli olanlarla, bu konuda aydın ve belli seviyeye gelmiş olanlarla ilişki geliştirmek aydınlar ocağını oluşturmaktan başka bir şey değil.

Tabii diğer yandan bölgecilik yanı ağır basanlar da, orta sınıfla ilişkileri geliştirme, ilkel milliyetçiliğin taktiklerini uygulama ve yoksulları, yoksul köylülüğü öne çıkarma, örgütü dinleme yerine işleri bunlarla halletmeye yöneldiler. Tüm bunlar ülke pratiğinde ortaya çıktı. Tabii sonuçta bunlarla daha iyi anlaşabileceklerini, daha iyi güç sahibi oldukları sonucuna vardılar. Peki bu güç, kimin gücüdür? Elbette ki aşiret reislerinin, feodalerin. Bu güç nasıl bir güçtür? Son tahlilde işbirlikçi bir güçtür.

Evet, bunlar böyle bir tutum içine girerek, geriye kalan Partinin temel kitlesi ve temel kadro adayları adeta kendi kendilerine bırakıldılar. Böylelikle bunlar, bir yerde güya kendi gelişmelerini, kendi önderlik taslaklarını, bu konuda sevdalıklarını ortaya koydular. Sınıfsal özellikleri ağavaridir; ulusal özellikleri ya ilkel milliyetçi tarzda ya da hakim ulusun özelliklerinden türemedir. Bunlar bizim geliştirdiğimiz yurtseverlik ve bunu dayandırdığımız sınıf zemini yerine, hakim ulusun milliyetçi ulusal özellikleriyle, ezilen ulusun ilkel milliyetçi, ulusal ve sınıfsal özelliklerini Parti içinde örgütlemeye ve bunu da önderlik haline getirmeye çalıştılar. Önderliği güçlendirmek için kollektif çalışmaya katılma yerine, bireysel "ünlerini", tutumlarını sivriltme üslupları ne anlama gelir? Bu üslup, sert, kırıcı, dağıtıcı, kendilerine piyonluk edecek "evet efendim"ci bazı tipleri toplamak, Partiye gerçekten bağlı olan kadro ve kadro adayalarını kendiliğindenciliğe terketmektir. Adeta; "gidin, ne haliniz varsa görün" dercesine, en donanımsız, yönetimsiz ortamda bırakmaya kadar işi vardırarak, bunlara bazen sıradan bir ilginin bile gösterilmediği ortaya çıktı. Neden bunlar böyle yapmak istediler? Böyle olunca, bir defa önderlik yürümeyecek, dolayısıyla kadrolar da yönetime kavuşmayacak; o zaman piyasa bunlara kalacak ve böylelikle de kendilerini sivriltip şişirerek önemli bir odak, bir güç olarak Partinin karşısına dikilmeleri mümkün hale gelecekti. Böylece Parti içinde, ilkel milliyetçi örgütlenmelerde görüldüğü gibi federatif, yani herkesin bir ağırlığının olduğu veya kaç kişi varsa her birisinin arkasına belli bir gücü aldığı, bu yolla Parti ortamına girdiği ve son tahlilde bir hizipler topluluğu biçimine dönüştürmek istedikleri ortaya çıktı. Onun için, kadroların doğru yöntemi yerine onların dağıtılmasının, Parti Önderliğiyle doğru ilişkiler içine girme yerine onu işlevsiz kılmanın binbir hesaplarıyla bu bay ve bayanlar bu güne kadar geldiler.

Bizim, halkın veya emekçilerin siyasi çıkarlarını sürekli siyasi bir güç haline getirme ve stratejik önderliği bu temelde geliştirme çabalarımız, bizi sürekli geliştirmektedir. Diğer yandan Partinin temel kadrolarını Parti çizgisi doğrultusunda eğitmeye seferber etmeye ağırlık verdik. Hepinizin bildiği gibi bu III. Kongre'ye doğru geldiğimizde epey yoğun bir şekilde sürdürülüyordu. Bunlardaki surat, adeta bin parçaydı. Bazıları en soysuz davranışlar içine girdiler. Şimdi, öyle anlaşılıyor ki, bunlar umduklarını bulamamışlar; Kongre platformuna geldiklerinde hırsları, öfkeleri, endişeleri, beklentileri ve çıkarları ayrıymış. Eğer ortamı bunlara biraz serbest bıraksaydık, bırakalım ülkedeki mücadelenin çıkarlarını düşünme, yeniden geliştirme, yetkinleştirme ve önünü açmayı, çok kısır bir tartışma ortamında nasıl bir daha bu işe el atmamamız, bulaşmamamız gerektiğini adeta fiiliyatlarıyla kanıtlarcasına her şeyi yapacaklardı. Zaten bunu yapmaya çalıştılar, ama başarılı olamadılar. Birbirlerine karşı geliştirdikleri kısır tartışmayla önderlik hattımızı, daha tabana yayılmadan önlemek, diğer yandan kadrolara binbir surat yaparak, onları bastırarak, tasarrufçuluklarını sürekli geliştirerek amaçlarına ulaşma çabasındaydılar. Kadrolar da, "tamam önderlerimiz böyleyse, biz de onlardan daha iyi olamayacağız" deyip köşelerine çekileceklerdi. Tabii, bu arada olan Partiye, halkın umutlarına ve geleceğine olacaktı.

İşte onların amacı buydu. Bu durum karşısında biz ne yaptık? Kongre sürecimizi hazırlarken, çok uygun bir şekilde, bunlara biraz da kendi gerçekliklerinin ne olduğunu göstermek için yavaş yavaş talimatlar serisine başladık. Gerçekler nedir, sizler ne yaptınız vb.? Bu sorunların açıklamasını yaptık. Tabii bunlar yine bildiklerinden şaşmadılar. Bütün güçleriyle, hırslarıyla Kongre platformuna hakim olma, ondan pay çıkarma yönünde çabalar içine girip uzun süre kendi gerçekliklerini saklamaktan vazgeçmediler. Kendilerini yeterince açmaya, özeleştiriye yanaşmadıkları; ve yine sınırlı düzeydeki açımlamalarında da samimi olmadıkları daha sonra sergiledikleri pratik de ortaya çıktı. Kongre sonrası, özellikle gelşen Parti otoritesinin esprisinin ne olduğu, neye karşı nasıl geliştiği, bunların ise bu gelişmeleri hayata geçirmede, çizgiye karşı nasıl olumsuz bir tavır içine girdiklerini ve özlerinin ne olduğunu ortaya koyduk. Bizim değerlendirmelerimiz, bunların eleştiri ve özeleştirileri tekrar tekrar incelenirse çok öğretici sonuçlara varılabilir.

Bunlar bu tavırlarında nasıl ısrar ettiler, hangi yöntemlere başvurdular, bu tavırları ile ne yapmak istediler? Bunların bireysel dayatmalarının ne anlama geldiğini belirtmeye çalışacağız. Aslında bunlar, "siz bir önderlik yükseltiyorsunuz, bu önderliğin ulusal ve sınıfsal temeli belli ve bununla bizi boşa çıkartıyorsunuz" diyorlar. Adeta, "geldiğimiz sınıflar böyle harcanmaya uygun veya harcanmayı hakketmiş sınıflar değildir, ulusal özelliklerimiz öyle kolay ve birden çiğnenecek, gözardı edilecek özellikler değildir" demektedirler. Dikkat edelim, bu bireysel dayatmaların son tahlilde ucu nereye varmaktadır? İster kültürel, ister sınıfsal-ulusal özellikler veya ne denilirse denilsin, bu özelliklerin yaşanmasına kesinlikle müsaade edilemez. Oysa PKK, özünde hakim ulus ve işbirlikçi, ilkel milliyetçilere karşı mücadele yürüten, bunun yerine halkın kurtuluş siyasetini emekçi halkın lehine sürekli çözümleyen ve ulusal kurtuluşu bu biçimde geliştiren bir harekettir. Parti saflarımızda ne hakim ulusun şoven kalıntılarına izin verilebilir, ne de yerli işbirlikçilerin ilkel milliyetçi dayatmaları kabul edilebilir. Aslında bunların dolaylı yollardan yapmak istedikleri de budur. Ama PKK de öyle kolay harcanacak değerleri temsil etmiyor.

Türkiye kökenli veya "sol" kültürüyle beslenen bazıları, dillerine doladıkları genel doğrulara dayanarak güya teori yapıyorlar. İyi yazdıklarına, hatipliklerine, lafazanlıklarına dayanarak ağırlıklarını, pek de öyle basit kişilikler olmadıklarını görmek gerektiğini habire dayattılar. Bunu yaparken her türlü örgütsel gelişmeye sadece katılmamak da değil, onu sekteye uğratmak, kendilerini sonuna kadar kapalı tutmak, Parti Önderliğine olumsuz yaklaşmak, açılım değil açmamak, bunların yerine kendi hayal dünyasındaki o Türk aydınına has olan örgütsüz yaşamayı tecrit etmek; örgüt kural ve kaidelerini, disiplinini tanımamak veya görünüşte buna zevahiri kurtaracak kadar uymak, ama özünde kendilerini yaşamak gibi bir pratiği sergilediler. Yarı ağalık kokan bu aşiret-ağalık politikasıyla, aristokrat ve küçük-burjuva "modern" çehreye bürünerek, "PKK kadroları çok geri, bizim bunlara göre yerimiz yedi kat gökyüzünde" diyorlar. Ya da, "biz bunlara nasıl tabi olur ve bunlarla kollektif çalışmayı sürdürebiliriz" anlayışıyla kendilerinden geri olanlara yukarıdan bakıyorlar. Tabii son tahlilde, "emekçi halkın çıkarlarını kendi çıkarlarımıza nasıl kurban ettirebiliriz" düşüncesini taşıyorlar. Bunların önderlik anlayışı, o yüzyılların feodal özellikleriyle beslenerek günümüze gelmiş ve bugün de inceltilmiş bir siyaset yapmadır.

Bunlar, öyle kolayca bunu terkedebileceklerini, kaba-saba yoksulların dünyası içinde kendilerini eriterek onların çıkarlarına sahiplik edebileceklerini, onlar adına yepyeni bir sosyalist önder olabileceklerini kabul etmediler. Tabii amaçlarını bazı kadrolarla birlikte, ağırlıklı olarak Parti Önderliği üzerinde denemeye çalıştılar. Bunu sekreterlik, üstünlük taslamak biçiminde değil, sekreterliği de kendi yan işlerini yürüten, kendilerine ayrıcalık tanıyan bir kurum durumuna getirmeye çalışarak yaptılar. İlişkileri zamanında sağlamayıp erteleyerek, doğru dürüst bilgileri vermeyerek, talimatları incelemeyip yaratıcı şekilde uygulamayarak ve bunların hepsinin üzerinde de sekreterliği bastırmaya çalışarak amaçlarına ulaşmak istediler.

Evet, bunların yönetmesi, örgütlemesi gereken işler, yine bunlar tarafında sırtüstü bırakılarak, "yapılmaz" denildi. zaten bunlar yapılmazsa, hangi örgütten bahsedilebilir? Emekçi halkın içine gönderiyoruz, bir surat yapıyorlar, bir bastırıyorlar ve böylelikle binbir emekle hazırlanmış olan kitlelere bakıyorsun, adeta içlerine büzülüyor ve geri çekiliyor. PKK'nin kitle politikasını bir yana bırakıp kendilerini dayatarak, "gerisiniz, ilkelsiniz" diyecek kadar olumsuzlaşıyorlar. Böylece kendi kişiliklerinde, Parti adına kitleler nezdinde olumsuz etki bırakıyorlar. Aslında bunun anlamı, emekçilerin önderliğini, onların siyasal gelişimini, örgütlenmesini yerle bir etmektir. Bu sadece bir üslup bozukluğu da değildir, aynı zamanda bu, düpedüz halkın kendi çıkarları doğrultusunda yürümelerini, mücadelesini engellemektir. Yoksa bu kadar öğrenen, pratiği yaşayan kişi hiç bu kadar bozuk bir üslupla halka ve değerlerine yaklaşır mı? Hayır, hiç kimse PKK adına böyle bir yaklaşım sergileyemez. Yanımıza geldiklerinde de, en kötü davranışlar içine girmekten kaçınmıyorlar. Yoldaşça ilişkiler şurda kalsın, bir yandan bitkin ve bıkkın, diğer yandan biber gibi kızarmış suratlar, kirpi gibi diken diken olmuş tavır ve davranışlar sergiliyorlar. "Nedir bu" diye sorduğumuzda ise, "yapımız böyledir" diyorlar. Aslında yapıları hiç de böyle değil. Aslında bu, önderliksel gelişmeden veya Kürdistan halkının yeni bir siyasi güç yolunda kendini önderliğe kavuşturmasından duydukları korku ve yaşanan gelişmelere karşı duydukları bir tepkidir.

Halbuki çok rahat yönetebilen, yani mücadeleye bağlı çok değerli adaylarımız ve yurtsever halkımız vardır. Biz de bunlara çok candan

---

"... Halbuki çok rahat yönetebilen, yani mücadeleye bağlı çok değerli adaylarımız ve yurtsever halkımız vardır. Biz de bunlara çok candan ilgi gösteriyoruz, bizden daha emniyetli koşullarda kalmalarını sağlıyor ve hiçbir zor, onur kırıcı ilişkiye girmelerini de istemiyoruz. O halde neden bu olumsuzluklar terkedilmiyor?.."

"... Bu anlayış, mücadeleye niye iyi sahiplik etmiyor? Niye iyi konuşmuyor, niye iyi yürümüyor? Neden gelişmelerin gerisinde kalıyor, bunlara hakim olamıyor? Bunun nedeni, bazılarının aslında sömürgecilerin yüzyıllardan beri oluşturdukları yönetim geleneğini Parti içinde temsil ederek, diğer arkadaşların üzerinde de hakim kılmaya çalışmasından başka bir şey değildir..."

---

ilgi gösteriyoruz, bizden daha emniyetli koşullarda kalmalarını sağlıyor ve hiçbir zor, onur kırıcı ilişkiye girmelerini de istemiyoruz. O halde neden bu olumsuzluklar terkedilmiyor? Sergilenen pratikten sonra, "böyle çocukluk hastalığım, şöyle ilkelliğim, böyle yaramazlığım" vb. gerekçeler gösteriyorlar. Hayır, durumun böyle olmadığı konusunda kendilerini defalarca uyardık. Fakat yine de böyle olumsuz pratiği sergilemekten geri durmadılar. O zaman, kesinleşiyor ki, bunlar, katı sınıf ve hakim ulus özelliklerini korumakta inat ediyorlar.

Bunların dayandığı ulus zeminin olumsuz özelliklerinin tahribatları da böyle ağırdır. Bu ağırlık nasıl oluşuyor, kimin çıkarlarını temsil ediyor? Bunun sınıfsal kültürü ve ulusal özellikleri kimlere aittir? Herhalde açık ilişkilerle böyle çabalar geliştirmiyorlar. Elbette gelenekler birikmiş, çarpık eğitim ve kültür yoğunlaşması sonucu bunlarda bambaşka bir kişilik oluşmuştur ki, onlar da böyle yapıyorlar. Bundan da şu sonuç çıkıyor: Böylesine olumsuz bir ağırlığın sahibi olanlar, emekçilerin siyasi-örgütsel gelişmeye açık olanlarına gereken karşılığı vermezler veya bunların kişilikleri bunu engellemeye yöneliktir.

Bu anlayış, mücadeleye niye iyi sahiplik etmiyor? Niye iyi konuşmuyor, niye iyi yürümüyor? Neden gelişmelerin gerisinde kalıyor, bunlara hakim olamıyor? Bunun nedeni, bazılarının aslında sömürgecilerin yüzyıllardan beri oluşturdukları yönetim geleneğini Parti içinde temsil ederek, diğer arkadaşların üzerinde de hakim kılmaya çalışmasından başka bir şey değildir. İşte güçlü atılımcı olamamanın, örgütü geliştirememenin ve eyleme daha güçlü yürüyememenin nedeni de burada yatar. Yoksa bu kadar gücü olan, bu kadar siyasi olması gereken görevler karşısında kişinin durması pek akıl kârı bir iş değildir.

Halkımızın içinde yaşadığı gelişmeler ve devrimimizin kendisini somut olarak dayattığı süreci örgütlenme ve yönetme görevini önümüze daha ivedi bir şekilde koyuyor ve bir arkadaş, "yok biz bu görevin üzerine yürüyemeyiz" dememelidir. Eğer böyle denilirse, gerçekten bu, örgütsüzlüğü kavramamakta, nasıl olumsuz bir rol aynadığını bilmemekte inatlaşmadır. Bizim için hayati bir önemi olan bu görevlerin üzerine değil, öyle ağır aksak gitmek, bunlara hücum edercesine yaklaşmak bizim üslubumuzdur. Ancak bu görevlerin bazıları tarafından engellenmeye çalışılması, hiçbir arkadaşda umutsuzluğa yol açmamalıdır. Böyle bir umutsuzluğun arkadaşlarda yaşanmadığına da eminiz. O halde geriye ne kalıyor, ne yapmak gerekiyor? Görevlerin engellenmesi çabaları var, bu engelleme çabaları boşa çıkarılarak aşılacaktır.

Emekçilerin dünyasına ne yerli egemen işbirlikçiler, ne de hakim ulus kalıntıları bir şey sunabilir. Bu defalarca kanıtlanmış açık bir gerçektir. Dikkat edelim; çalışma üslubumuz, bunlarla mücadele tarzımız, sizlerin bunlara karşı içine girdiğiniz tutuma benzemiyor. Konuşma üslubunu; dil, yazı gibi konuları çok güçlendirdik. İlgimizle kitleleri kazanmaya, onların umutlarını sürekli yenilemeye, muazzam ölçülere dönüştürmeye çalıştık. Genel yönetim olsun, pratik yönetim olsun, bunu kendi sahamızda son derece canlı tutmaya çaba harcadık. Ve böylelikle, yanlış anlayış sahiplerinin tüm dayatmalarını boşa çıkardık. Sizler de, bu yanlış anlayışları boşa çıkarabilecek durumdasınız. Eğer böyle bir konuma yeterince ulaşamıyorsanız, bunun nedeni, sizlerin kendinizde bu tutumlara karşı öfke duyup da bu öfkeyi daha çok görevlere sarılmaya, bilince dönüştürme gücünü gösterememenizdir, dolayısıyla bunların istediği bir durumu yaşamanızdır. Daha da öteye gidersek; feodalizmin, sömürgeciliğin eski klan, kabile ilişkilerinin rotasında kendinizi kurtaramamaktır bu. Bu durum kişiyi nereye götürür? İnsanı yenilgilere, bildiğiniz her türlü eylemsizliğe götürür.

Değinmesi gereken bir nokta da, bunların sürekli bir mirasçı konumunu yaşamalarıdır. Onlara göre, bu ülke ve halkı kendilerine miras kalmıştır. Bu mirasçılık bunlarda çok güçlüdür; hani TC'nin "atalarımızdan kalma, her karış şehit kanıyla sulanmış yurdumuz ve milletimiz" ve diğerlerinin ise "işte babalarımızın, sülalemizin çiftliği, güçlü aşiretimiz, kabilemiz" diyerek övündükleri bir mirasçılığa benzemektedir. Peki bu düşünceler veya yaklaşımlar neyi yansıtıyor? Bir mirasçılık derdinin olduğunu ortaya çıkarmıyor mu? Elbette ortaya çıkarıyor. Dikkat edilirse, egemen sınıfların, hakim ulusun çok kötü bir miraslarının olduğunu söyledik. Bunlar halkı soyup soğana çevirdiler; bunların ülkemiz ve halkımız üzerinde herhangi bir mirasları oldukları iddiasında bulunabilme hakları şurda kalsın, tam tersine gasp ve talanlarından ötürü halkın, bunlardan hesap sorma, kaybettirilenleri fitil fitil burunlarından çıkarma hakkı vardır. Biz, haksıza hesap sorma hareketiyiz. Halkın gaspedilen değerlerini, elinden alınan ekonomik, sosyal, siyasal bütün gelişim haklarını yeniden söküp almak, bunun sorumlusu durumunda olanlara hesap sormak; zorlan gaspedilenleri gerektiğinde vurarak alıp halkın hizmetine tahsis etmek ve böylece onun bağımsızlık ve özgürlük hakkını yerine getirerek sağlamak, PKK'nin ortaya çıkışının diğer bir adıdır.

> **"... Biz bunlarla bütün yaşantıyı, önderliği ve daha birçok konuda her şeyi paylaşmaya hazırdık. Ama bunlar kollektivizmin gereklerine uymadılar. Bu ülke içi veya dışı meselesi de değildi, bu bir öz meselesiydi. Öyle anlaşılıyor ki, bunlardan önemli bir kısmı, PKK'nin gerçek otorite ve kurumlaşma olayını çok çeşitli nedenlerden dolayı kendi istemlerine uygun bulmadılar. İşte onların bütün direnmesi bu gerçeğe karşıydı. Kendileri de, 'biz Partiye karşı direniyorduk' diyorlardı. Gerçekte ise bu, Parti ortamında, onun şahsında Kürdistan halkının yükselen iradesine karşı durmaktır..."**

Şimdi, gözünü mirasa dikmiş olan bu tipler, halka nasıl kendi sülalelerinin gözlükleriyle ve yine hakim ulus açısından da nasıl "malımız, mülkümüz, kölemiz" gözüyle bakıyorlarsa, bu anlayışlarını örgüt içine de böyle yansıtıyorlar. Yani adeta bize, "sen kim oluyorsun ki, daha ne olduğu belirsiz bir yapıdan çıkıp bu kadar gelişmeye el koyuyorsun; milleti kışkırtıyorsun, bizim yüzyıllardır hakim olduğumuz her türlü değerlerin üzerine yapı kuruyorsun" dediler. Tabii siyasal otoriteleri, incelikleri, ağırlıkları, kültürel hakimiyetleri var(!) Ve bu kişilikleriyle dedikleri şudur: "Biz öteden beri hakimiz ve zaten büyüğüz, sen bunu dikkate alacağına, bununla uyuşacağına tutup saldırı düzenliyorsun. Bir de 'gel bizimle kollektif çalış' diyorsun, olur mu böyle hiç? Biz akılsız mıyız; sen hem bunu topa tutacaksın, kadroları hatta milleti kışkırtacaksın, hesap sormayı dayatacaksın ve bir de bizden uyumlu çalışma isteyeceksin, öyleyse al sana uyumlu çalışma." İşte bunlar, bu türden birçok yöntemle üzerimize geldiler. Bunlara göre yapılması gereken şey şu olmalıydı: Başta Parti Önderliği olmak üzere diğer bütün parti çalışanlarımız, onların büyüklüklerini, ağalıklarını kabul etmeli, onlara boyun eğmeli ve "başımızın üstünde yeriniz var" demeli, baş köşeye onları oturtmalı ve el-pençe durup 'ne emredersiniz" diyerek, karşılarında hazır durmalıdırlar! Fakat belirtelim, bunlar yanlış hesap içindeler. Demek ki, bunlar bizim bütün yoldaşça yaklaşımlarımızı hiç anlayamamışlar.

Biz sosyalizmi ülkemizde temsil etme adına yola çıktığımızda, toplumun tüm eski kalıntılarına karşı olduğumuzu, daha o zaman ilan etmiştik. Yine, Parti programımız, manifestomuz ve bildirilerimiz, eski topluma karşı açık bir savaş ilanıydı. Ama kendilerini mirasçı olarak görenler, bu belgelerin özüne inanmamışlar. Tersine yaptıkları hesap şu; "arkadaşlar çalışır, zaten bu işin tehlikeleri de çok ve bu çıkışın önderliği uzun süre devam etmez." Bunun örnekleri de yaşandı. Bunlar bize öyle fazla bir ömür de biçmemişlerdi. Kısa bir sürede biter diyorlardı. Onlara göre, bizim bu kadar yaşamamız bile bir mucizedir.

Bunlar böylesi sinsi beklentilerle bizim imha edilmemizden sonra mirasa konmayı hesaplıyorlardı. Evet, daha 1976'lardan beri bir "miras" sözcüğü ilkel ve reformist milliyetçilerin ağzında dolaşıyordu. Daha sonra bu "miras" sözcüğü bizim baylarımız tarafından devralındı. Aslında bunların hepsinin ileriye yönelik hesapları vardı. Bütün benlikleriyle kendilerini çalışmalara katmamalarının nedeni burada yatmaktadır. Bunlar, gelecekte PKK mirası üzerinde değişik hesaplar yapan, bu hesapları için bütün pratiği kendi konumlarına göre ayarlamak isteyenlerdir. Şimdi daha sonra çok şey gördük; meğer bunlar aynı zamanda Parti Önderliğini bir yoldaş olarak görmek ve ilişkileri bu yoldaşlık temelinde geliştirmek değil, başlarında bir bela gibi görüp sürekli tasfiye olacağı zamanı bekliyorlarmış. Biz, "işimiz zordur yoldaşlar, şöyle bize yardımcı olmanız, böyle çalışmalara katılmanız gerekiyor" derken, bunlar başka hayaller peşinde koşarak, "bir an önce tasfiye olsa da kurtulsak, özlem ve emellerimizi hayata geçirebilsek" düşüncesindeydiler. Bunlar biraz değişip de samimi itiraflar yapsalar, bizim zorluklarımıza üzüldüklerini veya bu konuda yardımcı olmak için ellerinden geleni yapmak istediklerini söyleyeceklerini sanmıyorum.

İşte bunların bütün her şeylerini bağladıkları bu hayal dünyası için kurdukları hesaplar tümden bozulduğu için öfkelenmekteler. Aslında bizimle önderlik paylaşımına kalkışanlara her türlü ilgiyi de gösterdik. Gerçekten bunları yürütmek, bizim için oldukça kolay olmasına rağmen, bu tür devrimciliğe yakışmayan yöntemlere başvurmaya tenezül bile etmedik. Biz, belki iflah olurlar, belki dönüşüm yapabilirler düşüncesinden hareketle, sürekli bunlara destek vermeye çalıştık. Çünkü gerçek devrimci önderler hem egemen sınıfın ve hem de hakim ulusun kalıntılarından rahatlıkla çıkabilirler. Proleteriz, enternasyonalistiz; bunun bir gereği olarak da, bunların tüm olumsuzluklarına rağmen kendilerine şans tanımaktan çekinmedik. Fakat, buna karşı onlar ne yaptılar? Bunu fırsat bildiler; zorluklarımızdan faydalanarak, kendi egemenlerinin halk üzerinde yaptığı hesapların bir benzerini de bunlar yapmaya başladılar. O halde bizim yapmamız gereken nedir? Yapılan bu hesapların yanlış olduğunu, PKK'yi yanlış tanıdıklarını ve yanlış uyguladıklarını bunlara kavratmaktır.

Biz bunlarla bütün yaşantıyı, önderliği ve daha birçok konuda her şeyi paylaşmaya hazırdık. Ama bunlar kollektivizmin gereklerine uymadılar. Bu ülke içi veya dışı meselesi de değildi, bu bir öz meselesiydi. Öyle anlaşılıyor ki, bunlardan önemli bir kısmı, PKK'nin gerçek otorite ve kurumlaşma olayını çok çeşitli nedenlerden dolayı kendi istemlerine uygun bulmadılar. İşte onların bütün direnmesi bu gerçeğe karşıydı. Kendileri de, "biz Partiye karşı direniyorduk" diyorlardı. Gerçekte ise bu, Parti ortamında, onun şahsında Kürdistan halkının yükselen iradesine karşı durmaktır. Bunların yaşadığı bu durum, son tahlilde bu iradenin kurumlaşması, büyük bir otorite haline gelmesinden duydukları ürküntüdür. Bunlardan amaçları açığa çıkmamış olanlar, o umutlarını yaşatarak ileriye yönelik yeni hesaplar içine girmek gibi sinsi ve kurnazca bazı oyunların hazırlıklarına girdiler. Bunlardan çok az bir kesim ise dürüst özeleştiri yaparak veya sanırım bir dönüşümü de yaşayarak halkın otoritesine katılmayı ve bunu temsil eden Parti önderliğine kayıtsız şartsız bağlı kalmayı kabul etti.

Bu iflah olmazların bir özelliği de, "evet sizinle çalışırız, ama şartlı" dercesine hareket etmeleridir. Yani bunlar, bizimle bir parti birliğini değil, bir koalisyon ortaklığı kurar gibi bir anlaşmaya oturmaya çalıştılar. Hatta bazıları açıkça masaya oturup "anlaşalım" dediler. Tabii bu pratik örnekler çok eskiden oldu. Ama bırakalım anlaşmayı, bunların, suratlarına bakılacak halleri bile yoktur. Biz Parti birliği için, anlaşmaları ve koalisyonlar topluluğunu tanımıyoruz; bizde ideolojik, politik ve örgütsel birlik geçerlidir. Demokratik merkeziyetçilik de bunların işleyiş esaslarını belirler. Bunlar ise, ağalık anlayışının sahipleri olan gevşek bir koalisyon istiyorlar; öyle bir disiplinli koalisyon da değil; herkes istediğini istediği zaman yapacak, isterse savaşacak istemese savaşmayacak, emirleri emir düzeyinde kabul etmeyecek bir yapı istiyorlar. Bu sokak kabadayılarının, ağaların üslubu olabilir, biz böyle bir üslubu asla kabul edemeyiz. Ve iş bu noktada, bunların şahsında her türlü otorite tanımamaya kadar vardırılıyor. Yine bunlar, içinde bulundukları üslup bozukluklarını, doğru dürüst yoldaşça olmayan ilişkilerini, tepkilerini en soysuz biçimlere ve en onursuzca kaçışlara vardırdılar.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir evresindeyiz ve bu evrenin özellikleri biliniyor. Halkımızın tarihinde ilk defa böyle siyasal bir güç ortaya çıkıyor. Birçokları buna hazırlıklı ve istekli değildi, çünkü kendi çıkarlarına uygun bulmuyorlardı. Mücadelenin sürekli gelişmesi onlarda rahatsızlık, tepki yarattı; ve onları hesapçılığa, uyuşmamaya, kollektivizmi uygulamamaya ve doğru yönetmemeye götürdü. Böylece bu, yükselen otoriteyi azaltmaya, daraltmaya ve zayıflatmaya neden oldu. Bunun birçok anlamı vardır. Bunlardan biri, sömürgeciliğin bizim böyle bir güç durumuna gelmememiz için harcadığı çabaya dolaylı yoldan destek olma; bir diğeri işbirlikçilerin klasik ağalık otoritesinin bir karikatürünü ve sömürgeciliğin otoritesinin bir benzerini Parti içinde oluşturma tutumlarıdır. Bunlar, istemeyerek de olsa, niyetleri iyi de olsa, tarihin bu dönemini iyi kapatamadılar. Biz bunun karşılığını büyük bir özeleştiriyle ödettirdik. Güçlü tarihsel, toplumsal, ulusal temelleri olan bu eğilim ve sahiplerinden Parti hesap sordu. Hesabı biraz verdiler; şimdi pratikte bu hesabı tamamlamaya çalışıyorlar. Biz, bunlara belli sınırlar dahilinde imkan tanıdık, daha da tanıyabiliriz.

Bunların meselelerini, Kongre sürecinde ve sonrasında böyle halletmeye çalıştık. Burada yine eski tutumlarını sürdürmeye çalışanlar oldu. Hatta bazı gözükaralar, hepsinin tecrübesini daha da iyi özümseyerek, bunların düştüğü hatalara düşmemek, ama onların o güçlü diye tabir edilen yanlarını kendilerinde birleştirip daha hızlı bastırma, taktiği daha bir işlemez hale getirme tarzını uyguladılar. İşte Avrupa'da Cephenin örgütlenmesini bu alan üzerinde yürütülebileceğini karar ve planlamalar altına alırken, bunu tam bir kargaşaya getirdiler. Bir yıla yakın zamanımız boşa çıktı. Ülkede ise, silahlı mücadeleyi, gerilla savaşının ana merkezlerini tesis etme göreviyle yola çıktıkları halde, orada bir yıla yakın süre mevcut komuta yapısını yatağa düşürmek için zemini ve zamanı çok kötü bir biçimde kullandılar. Ve bazıları durumları ortaya çıkınca hesap sorulacağını hissettikleri için en düşkünce tutumlara girmekten, kaçmaktan ihanete kadar birçok olumsuzluğu sergilemekten geri kalmadılar.

Tabii bazıları bir dönüşümü yaşayabilir. Belki bu yönlü uyarılarımız onları kendilerine getirebilir. Fakat belli ki, uzun süre biz, bunları halkın sağlam önderleri veya militanları olarak göremeyeceğiz. Çünkü, halkın gelişen mücadelesiyle açıkça oynadılar, onu zaman zaman köstekledıler. Yani bunlar, taktik uygulama dediğimiz sorunlarımızı içinden çıkılmaz hale getirmek, çok sınırlı olan imkanlarımız üzerinde oynamak, bunları suni bunalımlar içine itmek yoluna başvurdular. Böylece taktiği işletmeyerek pratiksizliği geliştirmek ve önderliği bir bütün olarak güçten düşürmek istediler. Kadro adaylarımız da, nasıl genelde halk örgütsüz, sömürgeciliğe karşı direnemiyorsa, bahsedilen kişilerin bastırmacılıklarına, kurnazlıklarına fazla karşı koymamalarının nedenini ciddi bir örgütsüzlük, eğitimsizlik ve bir bütün olarak politik yetersizlik içinde bulunmalarına bağlamak durumundalar. Yine bu durumları, hep yukarıdan hazır yönetim bekleme, "yukarıdan bizi idare etsinler" anlayışının kalıntılarının taşındığını gösteriyor.

Bunların burada yapacakları şey şudur: Eğer gerçekten güçlü bir Partili olmak istiyorlarsa; doğuşuyla, gelişimiyle, kural ve kaideleriyle belli olan, bunca şehidin kanıyla yoğrulmuş olan gerçekliklerimize büyük saygıyla sıkı sıkıya bağlı olmalıdırlar. Bu gerçek içinde kendilerini eritmelidirler. Tabii öncelikle de iyi bir savaşçı olduklarını kanıtlayacaklar. Eğer uzun bir pratik içerisinde dürüstlüklerini kanıtlarlarsa tekrardan ileri yönetim görevlerine getirilebilirler. Bundan sonra yeni yöntemler

geliştirilecek; ister bölgesel isterse merkezi ve daha değişik düzeylerde olsun yönetim organları oluşturulurken ve seçilirken; genel ve günlük gelişmelere bakılır, teori vb. birçok konuda seçilecek kişinin incelenmesi yapılır. Yani bizzat kanaatinize göre seçeceğiniz kişi ne kadar örgütü temsil ve gelişmelere öncülük edebilir, ne kadar çalışabilir ve örgütü ne kadar ilerletebilir, halkın davasını her koşul altında ne kadar savunabilir vb. konulara dikkat etmeniz gerekiyor. İster eski ister yeni olsun, iyi bir bileşim nasıl olmalı diyerek sormalı, ardından da bunu böyle gerçekleştirmelisiniz. Yoksa bunun dışında bir yöntemle, bazı kişileri seçerek başımıza bela edersek, en büyük zararı bu kişileri seçenler çekecektir. Nitekim böyle de olmaktadır. Bu durum, birçok komutanlık ve komite sahasında görüldü. Gerekirse insan sık sık eleme yapar; hiç olmazsa günlük olarak gelişmelerden sorumlu olanın denetimi, ayıklaması sürekli olmalı ki gelişmeler Parti çizgisi doğrultusunda olsun. Eğer birçok grup, bu kaideyi uygulasaydı, aslında hem kendileri, hem de Parti şimdikinden çok daha güçlü durumda olacaktı. Bunlardan bu biçimde hesap sormamız, aynı zamanda PKK'nin büyüklüğünün diğer bir göstergesidir.

Bunlar, Rusya'da 1900'lerin ilk çeyreğinde ortaya çıkan proletarya dışı kesimlere çok benziyorlar. Onlarda da aristokrasiyi ve küçükburjuva sosyalizmini temsil edenler, Bolşevik tipi örgütlenmeyi reddedenler vardı. Biliniyor, bir tüzük maddesi üzerinde adeta kıyametler koptu. Çok gevşek ve hatta özerk federasyon tipi örgütlenmeler orada da önerildi. "Her isteyen kendini partili ilan etsin, istediği gibi çalışsın" denildi. Ve bu konularda çokça mücadele verildiğini biliyoruz. Bu mücadeleden devrimci örgütlülük başarı kazanarak, bugünkü Sovyetleri yarattı. İşte, bizde de bu tür mücadeleler oldu, olacak da; bu mücadeleler olağandır. Özellikle bu konularda mücadelenin sıkı verilmiş olması, Kürdistan gibi sınıfsal ve ulusal ilişkilerin karmakarışık olduğu bir zeminde, büyük gelişmeleri doğurmasını mümkün kılacaktır. İyi bir sınıf çözümlenmesi eğer hesaplı kullanılırsa, dolayısıyla pratiğin iyi bir çözümlenmesi ileri gelişmelere epey güç verebilir. Lenin, o dönemde, tasfiyecilikle mücadelenin en zor günü bunların teşhisi olmadığını; tersine proletaryayı esasında temsil etmesi gerekenlerin, partinin sadık çekirdeğinin bu konudaki görevlerine büyük bir enerjiyle, büyük bir çabayla sahip çıkmaması ve bunun etkisini sürekli yaşamaları olduğunu belirtir.

Güçlü uygulamaların sahibi olunacakken; eylemin planlanması ve bu planın en yetkince hayata geçirilişi için uğraşılırken, bunlar çelme takarak engelleme durumuna giriyorlar. Ama bu konuda, çizgiye bağlı, yaratıcı ve uyanık olunursa, bu engellerin rahatlıkla aşılabileceği açıktır; ve bunu yaparken de kişisel eksikliklere, zayıflıklara asla sığınmamak gerekir. Yani atıl kalmak, atılım niteliklerinden uzak yaşamak hiçbir çözümleyicilik içermiyor. Bu kadar savaş yaşanıyor; bunca fedakarlık var, ama diğer yandan böyle davranmak bir çelişkidir; kişinin kendini inkar etmesidir bu. Yani kendi gerçekliğine pek ilgi göstermemek, halkımızın her türlü baskıya ve sömürüye açık durumunun kötü bir örneğini Partide temsil etmek demektir.

Susamış hücum havasıyla yaşayan devrimcinin ciddi örgütsel ve eylemsel görevleri vardır. Ve

"... Burada bulunan bütün arkadaşlar bunu bir vesile ve destek olarak görüp, ulaştıkları alanda eğitimden tutalım da en yoğun eylemliliğe kadar bütün gelişmelerde bir kaldıraç rolü oynayabilirler. Bu destek, ancak böyle yapılırsa anlamını bulur. Kurulan mevziler ne kadar geliştirilip pekiştirilirse, kollektif yaşam da o kadar genişler ve daha üst düzeyde toplantılar, eğitim ve giderek toplumun kendini yeniden üretmesi de bu temelde sözkonusu olabilir. Bunları sadece kendimize mal etmek için değil; bu yoğun örgütlenme hamlesi içinde her arkadaş savaş alanına ulaştığında da bunu on, elli, yüz ve giderek daha fazla sayıda kişiye mal edebilir. İşte önümüzde duran ve başarmamız gereken görev de budur. Biz buna ulaştığımızda stratejik ve taktik önderliğin de kendi görevlerini başarı ile tamamlaması ve bu başarıya bütün toplumu ortak etmesi mümkün olacaktır. Bu ise, halkımızın zaferi kazanması demektir..."

bunun olanakları mevcutken böylesine devrimci nasıl yerinde durabilir? Propagandadan tutalım bizzat eylemin içinde yer almaya kadar fırtına gibi eser. Zaten bir militanın karakterini belirleyen tarihin o anki görevleri ve dayatmalarıdır. Tarih bu dönemde bizden neyi istiyor? Bu konuda belirlenmiş görevlerin yerine getirilmesinin hayatiyeti ortadadır. O halde, pratiğin üzerine yürüyüp yürümemeyi bir mesele yapmak, bunu tekrar gerekmediği halde tartışmak çok yanlıştır. İyi görev adamı, güçlü ve ayrıntılı plan ve yöntemlerle, biri on yapar; bir silahı, küçük bir imkanı, bir ilişkiyi, bir dostluğu nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilerek, bunları muazzam ölçülerde hem de fazla zorlanmadan geliştirebilir.

Günümüzde büyük bir düzeltme hareketini, taktik eylemsel ve pratiksel sahada geliştiriyoruz. Dönem, gelişmelerden uzaklaştıran birçok yanımızı törpülemeyi ve kendimizi tamamen son derece atak ve çözümleyici bir biçimde pratiğe hakim kılmayı gerektiriyor. Gelişerek büyümenin yolu da buradan geçiyor. Bu kadar ölüm-kalım savaşında fedakarlığın doğal sonucu veya yaşantımızın vazgeçilmez akış yönü böyle olmak zorundadır. Diğer biçimleri, halkımızın da içinde bulunduğu kabul edilmemesi gereken bir yaşam ve kendi kendimizi baştan sona kadar aldatmaktan ibarettir. Biz kendi kendimizi böyle aldatacak kadar zavallı olamayız. Onurlu yaşam en fazla tercih edilecek tek yaşam biçimidir.

Militanca yaşam akıcı, çözümleyici; dilinden yürüyüşüne, silah atışından oturup kalkışına kadar belli bir düzenlilik arzeder; herkesin gıpta edeceği ve halkımız açısından büyük önem taşıyan bir yaşam biçimidir. Seçkin komutanların her birisi de başlı başına bir çekim merkezi olmak durumundadır. Çünkü güçlü, gıpta edilecek özellikler milyonları kenetlendirir. Ve bütün bunlar ulaşılabilecek özellikler durumundayken, kendimizi kuvvetleri dağıtan, tepki kaynağına dönüştüren olumsuzluklara girersek, bu çok anlamsızdır. Her Partili şu sınıfın veya ulusun olumsuz kalıntılarını, şoven-işbirlikçi tezleri değil, halkımızın yüzyıllardan beri bir umudu olan her türlü özgürlük hakkını temsil etmek durumundadır. Daha ilk çıkışımızda, bizim geliş tarzımız böyleydi. Bazıları bunu ağırlaştırdı, tersine çevirmeye çalıştı, bazılarının ise kafası döndü. Artık bunu önleme görevini önümüze koyacağız. Devrimci üslup ve yürüyüş tarzını, Partiye, tüm Partililere bir daha sökülmemecesine hakim kılacak ve bunu bir yaşam tarzı olarak her tarafa adım adım yaymayı bir görev olarak kabul edeceğiz.

Önümüzdeki dönemde, hepimizin pratiğe bu tarzda yürüme şansımız vardır. Kaldı ki adım adım yöneliyoruz, o halde bununla oynamamak gerekiyor. Hele gençlik gibi çok değerli bir yaşam kesitiyle hiç oynanmamalıdır. Hepimizin kullanacağı bir beş-on yıl zaferi getirebilir. O halde zaferi getirecek yolda en güçlü tarzda yürümek gerekmektedir. Boşa harcanmış yıllar sonradan gözyaşıyla hatırlanır. İster çok kısa ister çok uzun olsun, güçlü zaferlerle geçen yıllar, insanı sadece ölümsüz kılar.

Evet biz, çok yüksek, soylu değerlerin bir sentezini kendimizde gerçekleştiriyoruz. Bunu belirtmemizin nedeni şudur: Çoğu arkadaş, ortaçağdan kalma bir yığın özellik ve sömürgeciliğin uzantısı taktik ve üslubu taşımaktadır. Bunlar yaşanmaması gereken etkilerdir. Bunun yerine bizim temsil ettiğimiz bilimsel sosyalizmden, pratik direnişimizden, özellikle halkımızın özgür yaşam isteğinden çıkarılması gereken değerler kişiliklerde birleştirilip sembolize edilirse, bakalım o zaman komuta olunur olunmaz mı; kısa zamanda milyonlar örgütlenir mi örgütlenmez mi; böylesine vahşi bir sömürgecilik beş yıl hüküm sürebilir mi süremez mi?.. Öyleyse sürece gerçekten güçlü güçlü cevap vermek gerekiyor.

Halk her zaman ayağa kalkmaz. Örneğin geçmişte sağlam önderler olmadan birçok kez ayağa kalkmış, ama hep düşmüştür. Halkta bugün, daha gelişkin bir sempati ve umut gelişmiş. Bu, sağlam önderliğin belli oranda mevcut olması ve kendisini kanıtlamasından kaynaklanıyor. Eğer halk kendi başına önderlik yapabilecek durumda olsaydı, bugünkü konumunu yaşamazdı. Birçok arkadaş da her görevini yerine getirse ve çözmesi gereken problemleri çözseydi, kendisini kötü durumlara düşürmezdi. İşte, bunları önlemek için, doğruyu sürekli geliştirmek, taktik önderliğe gerçek anlamda ulaşmak gerekiyor. Bizim özenle geliştirmeye çalıştığımız önderlik de budur.

Önderlik öyle kolay çözümlenecek veya ulaşılacak bir mesele olsaydı; birçok kurnazın, aklı evvelin hepsi halkın başına bela olurdu. Bir ağalık kurumunu bile düşünürsek, bunun gelişmesi için yıllar gerekir. Nasıl olur da bazıları, bir-iki ayda bir ülkeye, bir halka egemen olmaya çalışıyorlar? Bunlar Parti Önderliğine dayanarak, Parti içinde kadrolar üzerinde egemen olmak istediler. Bir moda terimi çıktı, bazıları gittikleri yerde bunu kullanıyorlar da. Bunlar "Parti Önderliğinin temsilcisiyiz veya ondan güç ve yetki aldık" diye bu terimi kullanıyorlar; ve arkasından daha iki-üç gün geçmeden ne olumsuzluk varsa, bu moda terimle yapıyorlar. Önderliğin temsili böyle değil. Parti Önderliğini kalkan olarak kullanmak, yetkileri çok kötü ve hatta namussuzca kullanmaktır. Biz önderliği ele alıp geliştirirken, bunun kimlerin kanı pahasına gerçekleştiğini, kimlerin emeğiyle, desteğiyle geliştiğini bilmezsek, pratiğimiz rahatlıkla bizi iflasa götürür. Dikkat edilirse, bir yetkiyi, otoriteyi uygularken, başlangıçtan sonuna kadar özenle üzerinde durmaya, tüm yönleriyle kendimizi vererek sonuçlandırmaya çalışıyoruz.

Bir defa insanların yönetimine değer vermek ve bunu özenle ele almak başarının başta gelen bir şartıdır. İnsanları anlamak, tanımak, onlara umut, bilinç vermek, yürüme ve yürütmenin gereğine inandırmak gibi daha birçok sorunu çözmek oldukça önemlidir. Savaşçı örgüt diyoruz, ama yanımıza aldığımız kişinin problemleri, bilinci nedir, yürüme hızı var mıdır, ilk hız nasıl verilebilir vb. gibi konulara dikkat ediyor muyuz? Bir taşa bile ilk hız verilmeden, bir yerden ileriye fırlatamaz insan. Tüm bunları hesaba katmadan, biçmeden ondan sonra da "iyi, kötü" diye ahkamlar kesip tanrı buyruğu gibi emirler veriliyor. Bizde yönetme, yönetilme ve önderlik gibi hususlar çok yeni ve yeterince gelişmemiş olduğu için, kendimizi büyük hataların içinde buluyoruz. İşte bunun için de dikkat ve duyarlılığın geliştirilmesi gerekiyor.

Çünkü önderliğin, yönetim ve yönetilmenin tarihi temelleri ilk defa bu zeminde atılıyor. İlk defa biz birtakım önderlikler oluşturmaya çalışıyoruz. Halkın otoritesi ilk defa kurumlaşıyor. O halde herkes, öyle anadan-babadan, aşiretten, kabileden ve TC'nin kurumlarından, jandarmasından aldığı kültürle Partinin görevlerine yaklaşmamalı. Bu konuda teoriye güveniliyorsa, teorinin engin gelişimine bakılabilir. Teori, dünya halklarının bu konuda deneyimlerinin bir özetidir. Kişi teorisiyle kendi tecrübesine bakar, insanlarla nasıl daha iyi anlaşıyor, bunları birleştiriyor, kaynaştırıyor tümünü öğrenir, uygular ve böylelikle iyi sonuçlar ortaya çıkarır. Kaldı ki değerlerimiz, birikimlerimiz ve kazanımlarımız da bu konuda epey yol göstericidir. Ama bunun yerine hala, "benim ağa, jandarma gibi hitabım" demenin beş paralık bir değeri olmadığı gibi, bunda ısrar etmek ve bunların dilini sürekli olarak kullanmak bir suçtur da.

Önderlik sahasıyla hiç olmazsa bundan sonra oynamamak, kaide ve kurallarına göre bir gelişmeyi yaşamak ve yaşatmak önem taşıyor. Çünkü; tarihimizin bu dönemini, ancak önderlik sahasını güçlü bir konuma ulaştırarak zaferle tamamlayabiliriz. Önderlik üzerinde oynamak kadar tehlikeli başka bir şey yoktur. Tehlikeli bir zehir nasıl insanı hemen imha ediyorsa, önderlikle oynama tehlikesi de bezer özellikler taşıyor. Bu nedenle, önderlik sahasına özenle yaklaşmak gerekir. Çünkü biz, tarihimizin yeni temellerini atarken, çeşitli tipler çıkıp bununla oynasın diye bunları atmadık; yüzyıllara sığacak yeni bir ahlak, yeni bir toplum, yeni bir ilişki, yeni bir düşünce ve hareket tarzı egemen olsun diye yaptık. Birkaç kişi değil, hepimiz bu temelin sağlamlaştırılması ve korunmasından sorumluyuz. Ama bir bakıyoruz bazı arkadaşlar, bırakalım bu konuda sorumluluk duymayı, kendilerini yitirmişler bile. Açık ki, tarihe bu biçimde yaklaşanlar, bu iddiayı gerçekleştirme cesaretinden yoksundurlar.

O halde bizim önderlik dediğimiz olaya yaklaşırken, geçmişin şu veya bu zayıflıklarıyla kendimizi tatmin edip gerekçeler arayamayız. Veya "genciz, tecrübesiziz, şuyuz-buyuz" demek de kabul edilebilir bir gerekçe olamaz. Sorunu böyle kendinden uzaklaştırmak korkakların işidir. Tarih de böyle yazılmamış ve gelişmemiştir. Tarihte bu tip korkakları ya köle, hamal yaparlar, ya da her türlü kölece yaşama sürerler. Bu tip kişilikler siliktir. Yani halkların kaderlerini bu tipler belirleyemez. Kaldı ki her arkadaş iddialı olduğunu belirtiyor, özgürlük savaşımında büyük rol oynamaya kendini hazır da görüyor.

Şimdi bütün bunları bu kadar ısrarla vurgulamamızın nedeni, hiç kimsenin kendi zayıflıklarına, basitliklerine sığınmaması içindir. Hele bu dönemden sonra hepimiz çok daha özgür bir mücadele imkanına sahibiz. Her arkadaş, savaşabilecek güçlü imkanlara sahiptir. Zindanlardaki arkadaşlar bu kadar savaştıktan, bu hak ve yetkiyi kendilerinde gördükten sonra; ellerinde gerçek silahlar ve gerçek savaş alanlarında olanlar, rahatlıkla bu iddiayı en güçlü düzeyde temsil eder ve yaşarlar. Bu biçimde, tarihin bizden istediği kahramanlık ve önderlik düzeyine ulaşılabilir. Tabii demiyoruz, aşırı bireysel şeylerle kendimizi uğraştıralım, fakat bu konuda bireysel emek vererek kızılca kıyamet koparmak, örgüt yaratmak, bir ilişkiye hakim olmak, bir mevziyi güçlendirmek için gözü dönmüşçesine de elbette çalışacağız. Yeteneklerimiz mezara götürülmek için değil, her gün işlenmek için olmalıdırlar. Derler ya, "işlenmeyen demir pas tutar." Öyleyse biz de kendimizi bu dava için sürekli işleteceğiz. Kişiliklerimizi işletmeyerek, onların paslanmasına ve işlemez hale gelmesine müsaade etmeyeceğiz.

Bundan sonra görevler üzerine yürüme sanıyoruz, en güçlü biçimde olacaktır. Bunun başarılması durumunda, gerek uluslararası ilişkiler sahasında, gerekse de ülkede halkın yaşadığı yeni siyasi gelişme ortamında, bu yeni hamlemizin özgüce güven temelinde daha güçlü gelişmeleri ortaya çıkacağı açıkça görülüyor. Zorluklarla mücadele temelinde gelişen birikim ve perspektiflerimiz bugün çok daha zengin ve nettir. Yurtdışında yaşam imkanlarını biraz daha zorladık ve geliştirdik. Unutmayalım ki düşman, çok yoğun bir faaliyetlilik içinde, bu kazanımlarımızı kendi lehine dönüştürmeye çalışıyor. Kazandığımız mevzileri tek tek elimizden almak için bizzat devletler büyük çabalar sarfediyorlar. Bizden bir parça koparmak için birçok yönteme başvurdukları gibi, türlü tavizler vererek uzlaşmaya da girmek istiyorlar. Öyleyse zamanın değeri çok iyi bilinmelidir. İşte onun için yerleştiğimiz mevzileri büyük bir dirayetle savunarak genişletmesini bilmeliyiz.

Biz buraya kadar, büyük bir tecrübenin teorik ve pratik sonuçlarını yansıtmaya çalıştık. Burada bulunan bütün arkadaşlar bunu bir vesile ve destek olarak görüp, ulaştıkları alanda eğitimden tutalım da en yoğun eylemliliğe kadar bütün gelişmelerde bir kaldıraç rolü oynayabilirler. Bu destek, ancak böyle yapılırsa anlamını bulur. Kurulan mevziler ne kadar geliştirilip pekiştirilirse, kollektif yaşam da o kadar genişler ve daha üst düzeyde toplantılar, eğitim ve giderek toplumun kendini yeniden üretmesi de bu temelde sözkonusu olabilir. Bunları sadece kendimize mal etmek için değil; bu yoğun örgütlenme hamlesi içinde her arkadaş savaş alanına ulaştığında bunu on, elli, yüz ve giderek daha fazla sayıda kişiye mal edebilir. İşte önümüzde duran ve başarmamız gereken görev de budur. Biz buna ulaştığımızda stratejik ve taktik önderliğin de kendi görevlerini başarı ile tamamlaması ve bu başarıya bütün toplumu ortak etmesi mümkün olacaktır. Bu ise, halkımızın zaferi kazanması demektir.

BİTTİ

ŞANLI ŞUBAT 1988 DİYARBAKIR ZİNDAN DİRENİŞİNİ KAVRAYALIM!

Baştarafı 1. sayfada

dar görkemli kılan, iktidarda çatlaklar yaratacak kadar siyasal etki gücüne kavuşturan en önemli etkenlerden biri, hiç kuşkusuz geçmiş Diyarbakır zindan direnişlerinin tarihsel birikimi ve siyasal sonuçlarıdır. Bu, geçmiş direnişlerimizin tarihsel önem ve anlamını da gayet güzel ve çarpıcı bir şekilde vurgulamaktadır.

Ulusal kurtuluş savaşımızla kenetlenen ve köklü bir temel ve gelenek üzerinde yükselen Şubat '88 direnişimizin zafer kazanması, geniş halk yığınlarının gönlünde taht kurarak, onlarla dinamik bir tarzda ete-kemiğe bürünmesi için hiçbir neden kalmıyordu. Direnişin zorluklarından, acılarından süzülerek gelen direnişçi, örgütlü bir topluluğun direnişçi mirasını temel alarak, direniş çizgisini kendine yol gösterici kabul ederek cesaretle, güvenle, inançla ve özveriyle eyleme geçmesi karşısında faşist-sömürgeci barikatların dayanması mümkün mü? Ve bir darbeyle o barikatlar yerle bir edildi.

Ocak '84 direnişimizden bu yana Diyarbakır zindanları böyle görkemli bir direnişe sahne olmamıştı. Bu direnişimizin kesintiye uğradığı anlamına gelmez. Tam tersine, Diyarbakır zindanında hiçbir zaman direniş kesintiye uğramadı. Aynı çizgi farklı biçimler kazanarak çeşitli düzeylerde sürdü. Geçmiş dönemlerden kalan bazı kalıntıların kaldırılması ve verilmek zorunda bulunulan tavizlerin geri alınması, yaşam koşullarının daha da iyileştirilmesi ve devrimcileştirilmesi çabaları sayılabilir. Elbette bununla yetinilemezdi, yetinemezdik.

Zindan direnişi ile ulusal kurtuluş savaşımız arasındaki şaşmaz bağlantı ve koşutluğun sürekliliği gözetilmeliydi. Ulusal kurtuluş savaşımızın bir parçası olarak gelişen zindan direnişimiz, doğaldır ki, kavganın genel düzeyini tutturmak, o düzeyin altına düşmemek, yaşamın akışını yakalamak durumundaydı. Bu anlayış, PKK savaş tutsaklarının zindan kavgalarının biçiminin, düzeyinin, araçlarının belirleyicisi olmuştur. Buna, zindan yaşam koşullarının insanileştirilmesi ve devrimcileştirilmesi ile savaş tutsağı konumunun kabul ettirilmesi uzun vadeli amacını da eklememiz gerekiyor. Savaş tutsaklığı hedefi, yaşam koşullarının devrimcileştirilmesi ve kurtuluş savaşımızla aynı düzeyde yürüme ve koşutluk bilinci, direniş çizgisinin ana ögeleridir. Ve her tutumumuzda bu ana ögelerin kesin damgasını görmek olasıdır; şu veya bu ögenin öne çıkması, belirgin olarak kendini hissettirmesi bu durumu değiştirmiyor. Evet, 84'ten bu yana zindan yaşamımızı ve çizgimizi belirleyen ana ögeler bunlardır.

Burada zindanların ulusal kurtuluş mücadelemiz içindeki yerine, önemine uzun uzadıya değinmeyeceğiz. Ancak şu kadarını belirtelim ki, zindan direnişimiz 1981-84 döneminde ülkemiz tarihinde, ülkemiz ulusal kurtuluş kavgasında tarihsel önemde öncü bir rol oynadı. Ülkemiz kurtuluş davası zindan direnişinde odaklaştı, onda cisimleşti. Bu tarihsel öncülük rolü, her şeyden önce büyük önderlerimiz Mazlum DOĞAN, Hayri DURMUŞ, Kemal PİR'e aittir. Onların fiili ve daha sonra manevi önderliğinde kenetlenerek yürüyen PKK savaş tutsakları, halkımızın geleceğinin belirlenmesi mücadelesinde hatırı sayılır etkide bulundular. 1984'ten bu yana zindan direnişimiz, savaşımızın bir parçası olarak varlığını sürdürüyor, mücadelemizi etkilemeye devam ediyor.

Kendi teslimiyetçi yapılarını teorileştirerek meşrulaştırmak isteyen bazı gruplar, varsınlar cezaevlerinde yükselen onurlu sese kulaklarını tıkasınlar, varsınlar sınıf mücadelesindeki önemini ve yerini inkar etsinler! Bu, somut olguları değiştirmiyor. İşte bunlara en iyi en canlı, elle tutulur yanıtımız: Şubat '88 Diyarbakır zindan direnişimizdir. Sınıf mücadelesinde nasıl dinamik ve güçlü bir rol oynadığını namuslu bir bakışla değerlendirebilsinler! Ama hayır; onlar, korkularını, teslimiyetlerini, inkarcılıklarını, tasfiyeciliklerini, dahası uşaklıklarını teorileştirmeye devam edecekler, görkemli direnişimize burun kıvırıcaklardır; hem de küçük-burjuva eziklilği ve kendini beğenmişliğin çelişik duygularıyla!..

Görkemli Şubat '88 Diyarbakır direnişini tüm boyutlarıyla kavrayabilmek için, süreci bir bütün olarak ortaya koymamız gerekiyor; sürecin çeşitli aşamalarında yaşanan gerçekliği tam bir nesnel dürüstlükle açmamız gerekiyor.

ŞUBAT '88 DİRENİŞİNİN HAZIRLIK ÇALIŞMALARI VE ÖRGÜTLENİŞİ

12 Eylül rejiminin Diyarbakır cezaevi politikası bilinmektedir. Bunu 1980-84 döneminde en şiddetli araç ve yöntemlerle uygulamaya koydu, gerçekleştirmeyi denedi. Bu politika ülkemize yönelik genel politikalarının tamamlayıcı, aynı zamanda çok etkin ve önemli parçasıydı. Diyarbakır PKK savaş tutsakları şahsında bir dava, ulusal kurtuluş davası, bir halkın kurtuluş umudu ve inancı imha edilmek isteniyordu; Diyarbakır korku üreten, yılgınlık saçan, teslimiyet ve ihaneti yaygınlaştıran bir merkez yapılmak isteniyordu. Pasifikasyon, korku, yılgınlık, davaya ihanet, ulusal ve insani değerlere yabancılaşma vb. ögeler toplumda kurumlaştırılmak isteniyordu. Evet sömürgecilerin amaçları korkunçtu; bir halkı, kendi değerleriyle yarattıklarıyla, kısacası her şeyiyle tarih sahnesinden kesin silme planının dehşet verici halkasıydı. Vahşet düzeyindeki işkencenin Diyarbakır zindanlarında uygulanmasının nedeni bu korkunç amaçtır; amaçla araç arasında mantıklı bir uyum, bir bütünleşme sözkonusudu.

Doğaldır ki, böyle bir imha planıyla yüzyüze olan PKK savaş tutsakları, tarihsel sorumluluk bilinciyle tüm varlıklarını ortaya koyacaklardı, vahşetin şiddetine denk ve onu alt edebilecek direnişler sergileyeceklerdi; örnek davranışlar, görkemli eylemler, parmak ısırtacak fedakarlıkların gösterilmesi bundandır işte.

Ve anılan imha planı, işlemez hale getirildi; 12 Eylül rejimi zindan direnişlerinden ummadığı yenilgiler aldı, yenilginin acısıyla kıvrandı. Politikaları, çelikten sete çarpmıştı, gerçekleşmesi olanaksızdı. Ama bu, savaş alanının terk edilmesi anlamına gelmiyordu; nitekim terk etmediler. Başka yöntemle, araçlarla denediler. Buna yasal kılıflar geçirdiler. Daha önceki yasadışılıklarının yasalarını yaptılar. Amaçları yine aynıydı: Tepkisiz, yılgın, suskun, her denilene, her onursuzluğa boyuneğen ve giderek devrimci değerleri yitirmiş, siyasal kimliğini tüketmiş bir "yığın mahkum" tasarlıyorlardı. Kürdistan cezaevlerinin kendine özgü özellikleri barındırmakla birlikte, cezaevleri politikasının özü buydu. Faşizm, cezaevlerinde de kurumlaşmak istiyordu; sağa savrulu-

M. Emin YAVUZ

luş, inkarcılık, teslimiyet, uşaklık, tasfiyecilik cezaevlerinde de gerçekleştirilmek isteniyordu. Zaten 12 Eylül ideolojisi ve politikasının işlemez hale geldiği, geri teptiği alanlardan biri, —hatta Türkiye'de tek alan— cezaevleridir. Orada devrimcilerin çelikten iradelerine; bilinç ve inançla donanımlı, bükülmez devrimci iradelerine çarpmışlardı. Yaygın direnişlere, onurlu haykırışların yükseliş göstermesine karşın, siyasal rejim cezaevi politikasında kararlı görünüyordu.

1982 yazında birdizi cezaevinde siyasal rejimin cezaevleri politikasına, somut baskıcı ve yasaklı uygulamalarına karşı görkemli direnişler yükseltildi. Siyasal kimliklerine uygun bir cezaevi yaşamı şiarıyla açlık grevleri çığ gibi büyüdü ve yayıldı. Genel bir kampanyaya dönüştü bu. Bunlar biliniyor. Sonuçta, hükümet kısmi "iyileştirmelerde" bulundu. Kamuoyunu yatıştırmak için cezaevlerinin basına açtı; direnişlerin siyasal özünü ve yönünü saptırmaya çalıştı. Demagojik propagandalara karşın direnişlerin halk yığınlarına mal olmasını engelleyemedi. Çoğu cezaevinde sosyal ve kültürel ihtiyaçlar alanında bazı düzelmeler yapıldı, direnişler sona erdi. Esasında direnişler hedeflenen siyasal sonuçların çoğunu elde etmişti; ancak, köklü değişiklikleri başaramamıştı. Bazı uygulamalar fiili olarak işlemez hale gelip kalkmıştı, ama bunların yönetmelik ve tüzükte varlığını sürdürüyor olması, tehlikenin her an gündeme gelebileceğine işaret ediyordu. Örneğin TTE (tek tip elbise) uygulaması çoğu cezaevinde fiili olarak işlemez hale gelmiş ve siyasal yönetim bu alanda yine fiili olarak geri adım atmak zorunda kalmıştı. Ama bu, sorunun köklü çözümü demek değildi. Tersine, yönetim, TTE'lerde ısrarlıydı; kimi cezaevlerinde dayatıyordu; bunu reddeden tutuklular üzerinde baskılara girişi, hakları üzerinde kısıtlamalara gidiyor, yaptırımlar uyguluyordu.

Cezaevlerinde '87 yazında yükselen direnişler, fiili olarak önemli başarılar elde etmekle birlikte, siyasal rejimi yasal planda geri adım atacak yerde, daha ağırlaştırıcı hükümler getirdi. TTE uygulaması da tutuklular için zorunlu hale getirildi; infaz yakma yaptırımı ağırlaştırıldı. Tutukluları her türlü onursuz ve karşı-devrimci yaptırım karşısında tepkisizliğe, sessizliğe, mutlak itaate, direnişsizliğe vb. mahkum etmek için açlık grevleri vb. eylemler ağır yaptırımlarla cezalandırma politikası, tüzük hükmü haline getirildi. İnfaz yakma tutukluların tepesinde Demoklesin kılıcı gibi sallandırıldı.

Kısacası, tüzük ve yönetmeliklerde yapılan son düzenlemelerde cezaevi yaşamı ve koşulları daha da ağırlaştırıldı. Tutsakların etle-tırnakla, dişle, emekle ve acıyla kazandıkları haklar, kazanımlar, değerler bu yeni düzenlemelerle gasp edilmek istendi. Buna kayıtsız mı kalınacaktı? Seyirci mi olunacaktı? Yoksa boyun mu eğilecekti? Hayır, hayır! Kesinlikle hayır! Devrimci siyasal kimliğimizle bağdaşır, ona uygun bir cezaevi yaşamı, işte yaşam, kavga verecek parolamız buydu!

Bu, rejimi sarsacak güçlü ve etkin direnişler demekti.

Güçlü ve etkin direnişler, ancak devrimci siyasal kimliğimize uygun cezaevi yaşam koşullarını yaratabilirdi. Direniş pratiğimiz, diğer cezaevi direnişleri, bu gerçeği kanıtlamıştı. Pratiğimiz bunu öğretmişti bize. **"DİRENİŞ ZAFERE GÖTÜRÜR!", "DİRENİŞ YAŞAMAKTIR!"** şiarlarının anlamı bu değil miydi?

Evet, infaz "mevzuatı", yani tüzük, yönetmelik vb. cezaevi kurallar bütünü, sorunlarımızın temel nedenlerinden biriydi; siyasal kişiliğimize uygun cezaevi yaşamı ilkesi önünde, en ciddi handikaptı; aşılması gereken bir handikap...

İnfaz tüzük ve yönetmeliğin pratikte uygulanması cezaevinde birdizi baskı, kısıtlama, yaptırımla ve yasakları gündemleştirmişti. Bu olgu, güçlü ve etkin direnişleri dayatıyordu; kaçınılmaz kılıyordu. Zindanlar dişe diş bir kavgaya, onur ve siyasal kimlik uğruna kıyasıya bir kavgaya sahne olmalıydı. Yaşamın ve mücadelenin dayattığı bir zorunluluktu bu. Devrim iddiasında bulunan hiçbir tutsak bundan kaçınamazdı; öyle ya, devrimci tutsaklar zindanları kavga alanları olarak algılamış ve bilince çıkarmışlardı. Bu bilinçle davranacaklardı kuşkusuz.

'87 yazında cezaevi direnişlerinden sonra kısmi "iyileştirmeler" ve buna eklenen demagojik propagandalar, cezaevlerini süreç içinde gündemden düşürmüştü; en azından gündemin son sıralarına itmişti. Adeta cezaevlerindeki teslim alma, etkisiz hale getirme, "akıllı-uslu" mahkum yaratma politika ve uygulamaları gözlerden saklanılmaya, gizlenilmeye çalışıldı. Oysa yaşanan gerçeklik, yansıtıldığı gibi değildi. Baskı, kısıtlama, yaptırımlar, onursuz ve insanlıkdışı uygulamalar, cezaevlerinde aralıksız uygulanıyordu. İç ve dış kamuoyuna unutturulmak istenen işkence ve baskı, cezaevi sorunları vb. yeniden gündemleştirilmeliydi. Hükümetin bu alandaki demagojileri teşhir edilmeliydi ve cezaevleri kavgası daha üst boyutlara yükseltilmeliydi. Bu görev de kendini dayatıyordu.

"Demokrasiye geçiş" teraneleri altında kurumlaştırılan 12 Eylül rejiminin insanlıkdışı yüzü yeniden daha açık bir biçimde açığa çıkarılmalıydı. "Geçilenin" demokrasi değil, dörtbaşı mamur tekelci burjuvazinin en terörcü kanadının açık diktatörlüğü olduğu, cezaevindeki somut politika ve uygulamalarıyla dünya aleme gösterilmesiydi. Bu da cezaevi direnişlerine düşerdi.

Bu genel sorunların dışında Diyarbakır zindanlarının kendine özgü sorunları, ihtiyaçları da vardı. Bunlar da acil çözüm bekliyordu.

Bilindiği gibi, Diyarbakır Askeri Cezaevi 1981-84 döneminde tarihin en gaddar ve vahşi işkencelerine, en çağdışı ve iğrenç uygulamalarına sahne oldu. Diyarbakır, Hitler kamplarını çok geride bırakmıştı. Program askeri cunta tarafından çizilmiş, uzman cellatlara uygulatılmıştı. Sonuçta korkunç bir tablo şekillenmişti: 34 ölü, yüzlerce sakat, yüzlercesi onulmaz hastalıklara yakalanmış insan, binlercesi de işkence kurbanı...

Diyarbakır'da yaşanan vahşet onlarca kez kamuoyuna duyuruldu; dava savunmalarında en ayrıntılı bir şekilde dile getirildi. İşkencecileri hakkında suç duyurularında bulunuldu. Binlerce tanık gösterildi bunun için.

Ne var ki, rejim kendi kendini yargılayamazdı; politikayı, işkenceyle örülü teslimiyet ve ihanet politikasını çizen bizzat siyasal rejimin kendisiydi. Savcıları, mahkemeleri kurulu rejimin uysal, itaatkar hizmetkarlarıydı. ("Bağımsız yargı" iddiaları kaba bir aldatmacadan başka bir şey değildir.) Bunların efendilerini yargılamaları eşyanın doğasına aykırıdır. Kaldı ki, kendileri de (Diyarbakır askeri savcı ve hakimleri) Diyarbakır zindanlarında uygulanan teslimiyet ve ihanet politikasının etkin ve dolaysız yürütücüleridir. Cezaevi yönetimi, savcılık ve mahkeme, kolordu ile birlikte koordineli bir şekilde teslimiyet ve ihaneti, itirafı işkenceyle dayatmış ve uygulamışlardır.

Doğaldır ki, işkenceciler ve onların suç ortakları, yaptıklarını kamuoyundan, halkların ve insanlığın vicdanından gizlemeye çalışacaklardır; vahşi politikalarını ve yöntemlerini unutturmaya çalışacaklardır. Bunun yoğun bir çabası içindeydiler. Merkezi bir politikaydı bu. Diyarbakır vahşetinin sorumlularından hesap sorulması istemlerimizin ustaca hasıraltı edilmesi tutumunu, Diyarbakır vahşetini unutturma çabalarının bir parçası olarak algılamak gerekir.

1981-84 işkencelerinin hesabının sorulmaması demek, benzer koşulların belirlemesiyle aynı vahşetin gündeme getirileceğini vurgulamaktadır. Eğer bugün politikalarını işkence ve şiddet araçlarıyla uygulamıyorlarsa, onların çok insancıl olduklarından değildir bu. Güçlü, gerçekten özverili ve cesaretli direnişler sayesinde bu politikaları püskürtülmüştür. Bu, sınıf mücadelesinin şaşmaz bir parçasıdır.

Biz tutsaklar, bugünümüzü ve geleceğimizi güvence altına alacak önlemlere bugünden yönelmek durumundayız. Bu önlemlerden biri de işkencecileri, Diyarbakır vahşetininin sorumlularını, faşist cellatları, Kürdistan, Türkiye ve dünya halklarının nezdinde yargılayıp mahkum etmektir. Bunun bir yolu da etkin eylemlerden, özverili çabalardan geçerdi. Biz PKK'li savaş tutsakları, bu görevden kaçınamazdık. Öte yandan, işkencecileri halkların vicdanında lanetleyip mahkum etmek, zindan şehitlerine karşı bir vicdan ve namus borcumuzdur. Aynı zamanda insan olmanın, proleter, komünist olmanın kaçınılmaz bir görevidir de. Bu ise, kavga ve direniş demekti.

Cezaevi yaşamında sosyal, kültürel vb. alanlarda önemli sorunlarımız çözümsüz duruyordu. Bunların başında kendi öz dilimizi, anadilimizi, Kürtçeyi, ailelerimizle kendi anadilimizle konuşamama sorunu geliyordu. Evet, bu temel bir sorundu. Sorunun insani boyutlarının yanısıra ulusal boyutu da vardı. Ve bu, varlık nedenlerimizle yakından ilgiliydi. Pratikte bu sorunun çözümü; davamızın kitlelere mal olmasında, yurtseverlik duygularının geliştirilip güçlendirilmesinde; kendine, özgücüne güven ve ulusal değerlerine sahiplenme düşüncesinin gelişmesinde hatırı sayılabilir bir etkide bulunacaktı. Ulusal kurtuluş savaşımızla bütünleşecek böyle ulusal-siyasal talepli ey-

lemimizin, ülkemiz sorununu daha da alevlendireceği, dost ve düşman güçlerin tutum belirlemelerini dayatacağı açıktı ve bu bekleniyordu.

Bu talepli bir eylem, genel kavgamızın düzeyini yakalama, onunla koşut bir düzey tutturma biçimindeki ilkenin somut, özgül bir uygulanışı da oluyordu. Diğer bir deyişle bu, ulusal kurtuluş savaşımızla kurulan canlı, dolaysız ve etkin bir köprü anlamına geliyordu. Evet, dil sorunu, kapsamlı bir sorundu.

Ancak, şu noktayı altını çizerek vurgulamakta yarar var; yanlış anlamaları önleyecek çünkü... Görüşçülerimizle serbestçe anadilimizi konuşma istemimiz reformist bir talep olarak algılanmamalıdır. "Anadilde eğitim" vb. gibi küçük-burjuva reformistlerin kültürel özerklik anlayışlarıyla bir ilgisi yoktur. Dilimizin özgürleşmesi sorununu bir reform sorunu olarak değil, ulusal kurtuluş devriminin sorunu olarak algılıyoruz. Partimizin bu konudaki programı; açık, net ve belirgindir. Yinelemeye gerek yoktur. Anadilimizle görüşçülerimizle konuşabilme istemimiz, ulusal kurtuluş devrimimizin genel amaçları ve taktik çizgisiyle tam bir uyumluluk içindedir. Ulusal değerlere sahip çıkma bilincini geliştirmede, halk yığınlarına mal etmede bir araçtır. Ülkemiz gerçekliğinin ve sorununun kamuoyuna mal edilmesinde bir araçtır. Öte yandan pratik olarak insan hakları bakımından tutsaklık haklarımızın kazanılmasında bir adımdır.

Ve sonuçta Türk egemenliğini hem insan hakları cephesinde, hem de ülkemiz konusundaki politikası ve kurumlaşmasını teşhir etmek bakımından önem kazanıyor.

Eylemlerimizin hem dil sorunuyla özdeşleşmesi, dil konusunda odaklaşma, anılan istemin yerindeliğini ve doğruluğunu vurgulamaktadır. Direnişimizin ulusal bir davaya dönüşme eğilimine girmesi, ulusal isyan eşiğine yaklaşması olgusu, kısa sürede kitleselleşmesi bir bakıma dil sorununun çok boyutluluğundan kaynaklanıyordu.

Yakınlarıyla dil sorunundan dolayı görüşemeyen yakınlarımızın çektiği ızdırap, acı, sıkıntıyı çok iyi anlıyorduk, etimizde, kemiğimizde hissediyorduk. Bu elle tutulur yakıcı ve vicdanları isyan ettirci yaptırım karşısında sessiz durulamazdı; kayıtsız kalınamazdı. Bunun anlamı açıktır.

Dil sorunundan başka da sorunlarımız, sıkıntılarımız vardı. Bunlar da çözümsüz duruyordu, çözüm bekliyordu. Ne var ki, tüm yasal çabalar, girişimler sonuçsuz kalmıştı. Bu anlamda denenen yollar tıkanmıştı. Denenen ama çözüm getirmeyen yolların ısrarla yinelenmesi akıllı bir yol değildi. Dilekçe, ailelerin ve avukatların yasal başvuruları vb. çabaların tıkandığı bu noktada diğer yol ve eylem biçimlerine yönelmek kaçınılmazdı. İddialarından vazgeçmeksizin hiç kimse bundan kaçınamazdı.

Şunu belirtelim hemen; biz dilekçelerin, direnişçi geleneğimizin, kararlı, örgütlü ve disiplinli yapımızın yaptırım gücünün yasal platformda dışa vurumu; daha kısa ve açık ifadeyle, yaptırım gücümüzün, politik gücümüzün yasal yoldan dile getirilmesi olarak bir anlam taşıyabileceğini düşünüyor ve inanıyoruz. Politik bir güce, direnişçi bir geleneğe ve çizgiye dayanmayan, yasal yolların son çözümlemede sonuçsuz kalacağını biliyoruz. Politik gücün yasal dayatıcılığının etkisizleştiği noktada, yasal yolda (dilekçe vb.) diretmenin reformist bir yol olduğu kanısındayız. Politik yaptırım gücünün etkisinin kendisini canlı bir şekilde dayattığı koşullarda, yasal yollar sonuna kadar denenmelidir. Ancak, politik yaptırım gücünün tartışma konusu olduğu, etkisini yitirmeye başladığı bir ortamda blöfle hak elde edilebileceğini sanmak ve bunu bir politika haline getirmek, ham hayaldir; aynı zamanda katışıksız bir reformizmdir. Dilekçe olayına bu temelde yaklaşıyoruz. Onun tıkandığı noktada ve diğer zorunlu durumlarda eylem kaçınılmazdır. **Hak ancak güçle, eylemle, hareketle, kavgayla, direnişle elde edilebilir.** Dilekçeyle elde edilen haklar da aslında potansiyel gücün ve eylemliliğin bir sonucudur. Yoksa yukarıda özetlediğimiz bir politikaya sahip bir yönetimin hak bahşetmesi düşünülmemeli, beklenmemelidir.

Evet, Diyarbakır'da tüm yasal yollar denenmiş, özgül sorunlar çözümsüz kalmış, bu alanda keyfilik ve kısıtlamalar varlığını yakıcı bir şekilde kendini dayatmış bulunuyordu. Bir eylem için, bir açlık grevi için tüm koşullar olgunlaşmıştı; iç ve dış ortam elverişliydi; başarı için her şey hazırdı. Her şey doğru bir eylem çizgisinin örgütlenişine ve bunun cesaretle, kararlılıkla, özveriyle, inançla yürütülmesine kalıyordu. Bunun her türlü ögesi de hazır duruyordu.

Eylemin gerekçeleri, siyasal beklentilerimiz, gerekliliği ve zorunluluğunu dayatan koşullar, ögeler, etmenler özet olarak bunlardı.

Somut koşulların somut çözümlenmesi, bir eylemin zorunluluğunu dayatıyordu. Bu, saptandıktan sonra, geriye eylem hazırlıklarına, program ve eylem planlarının yapılmasına ve eylemin tüm yönleriyle örgütlenişine sıra geliyordu. Ve hemen hazırlıklara geçildi.

Eylem programımız şöyleydi: Genel hedef ve istemlerle, özgül sorun ve istemleri içeriyordu. Şubat '88 direnişimizin tam olarak kavranabilmesi için eylem programını olduğu gibi yazmakta yarar var:

EYLEM PROGRAMI, GENEL HEDEF VE İSTEMLER

1- Cezaevi sorunlarının, sıkıntılarının en önde gelen nedenlerinden biri cezaevi tüzük ve yönetmelikleridir. Var olan tüzük ve yönetmelikler, tutukluların onuru, hakları ve siyasal kişilikleriyle bağdaşmamaktadır. Tam tersine tutukluların onurunu, haklarını ve siyasal kişiliklerini çiğner bir nitelikte ve kapsamdadır. O halde infaz, tüzük ve cezaevi yönetmeliklerinin tutukluların onurunu, haklarını ve siyasal kişiliklerini gözetir bir tarzda değiştirilmesi gerekmektedir; bu yapılmadığı sürece cezaevi sorunları ağırlaşarak sürecektir. Bu konudaki istemlerimizi biraz daha somut olarak açıklarsak:

a) Son değişiklikleriyle cezaevi tüzük ve yönetmeliği, tutukluları her türlü onursuz insanlıkdışı yaptırım ve uygulama karşısında tepkisizliğe, boyuneğişe, suskunluğa, direnişsizliğe mahkum etmeyi öngörmektedir. İnfaz yakma, mektup ve görüş yasakları, ağır hücre cezaları vb. yaptırımların amacı budur. O bakımdan anılan tüzük ve yönetmeliğin tutuklu hakları, onuru ve siyasal kişiliğini gözetir ve ona uygun bir tarzda değiştirilmeli; Demoklesin kılıcı gibi tutsakların tepesinde asılı duran infaz yakma, mektup ve görüş yasağı, hücre cezaları kaldırılmalıdır.

b) TTE uygulaması birçok cezaevinde fiili olarak kaldırılmış olmasına karşın, bazı cezaevlerinde baskı ve kısıtlamalarla birlikte dayatılıyordu. TTE'leri reddeden cezaevlerinde ağır baskılar ve kısıtlamalar uygunlanıyor. Tüzükte TTE zorunluluğunun bir hüküm olarak varlığını sürdürmesi, son değişiklikle bunun tutuklular içinde zorunlu kılınması olayı, TTE'nin her zaman yeniden dayatılacağı tehlikesine işaret ediyor. Diğer bir deyişle, TTE uygulaması her zaman gündemleştirilebilir. Tutukluların onuru ve siyasal kişilikleriyle çelişen TTE ugulaması hükmü tüzükten çıkarılmalıdır.

c) Şu anda birçok cezaevinde baskılar, kısıtlamalar ve insanlıkdışı yaptırımlar uygulanmaktadır. Bu baskı ve insanlıkdışı yaptırımları kendimize yapılmış olarak kabul ediyoruz. Onların sorunu bizim sorunumuzdur. Yoğun olarak baskılar Eskişehir, Bursa özel, Sağmalcılar özel, Sinop vb. cezaevlerinde uygulanıyor. Anılan cezaevlerinde uygulanan baskı ve yaptırımlar sona erdirilmelidir.

d) Cezaevlerinde sorunların daha kolay, daha erken ve daha rahat çözülebilmesi için siyasal temsilcilik kurumu, bir tüzük hükmü olarak kabul edilip kurulmalıdır.

2- Diyarbakır cezavinde 1980-84 döneminde vahşet düzeyinde işkenceler uygulandı. Bunun sonucunda 34 arkadaşımız yaşamını yitirdi, onlarcası sakat edildi, yüzlercesi onulmaz hastalıklara yakalandı. Bunların sorumluları besbellidir: Esat Oktay Yıldıran, Birol Şen, Ali Osman Aydın, Alaattin Bayar, Mevlüt Karakoyun ve 1980-85 döneminde cezaevinde bulunan tüm personel. Defalarca bu işkenceciler hakkında suç duyurusunda bulunmamıza karşın, savcılık bunları hasıraltı etti, işkencecileri korudu. Bu tutum, işkencecilerin korunması olduğu kadar, gelecekte de benzer koşulların bir araya gelmesi durumunda aynı işkencenin yeniden gündeme gelebileceğine işaret ediyor.

1980-84 döneminde uygulanan işkencelerin sorumlularından hesap sorulmalıdır.

ÖZGÜL SORUN VE İSTEMLER

1- Görüşmelerde Türkçe konuşma zorunluluğu kaldırılmalıdır. Her tutuklu görüşçüleriyle anlaşabildiği dilde konuşabilmelidir. Görüşçülerle Kürtçe konuşma yasağı kaldırılmalıdır.

2- Savunma araç ve gereçlerinin içeriye verilmesi serbest bırakılmalıdır. Daktilo içeriye alınabilmeli, dosya kapsamındaki tüm tutanak ve belgeler içeriye verilebilmelidir. Mahkemelerde yaptığımız savuma metinlerini görüşmecilerimize verebilmeliyiz.

3- Radyo, teyp ve her türlü müzik aleti içeriye serbestçe girebilmelidir.

4- Bıyık bırakma serbest bırakılmalıdır.

5- Normal görüşme süresi uzatılmalı, açık görüş süresi günboyu olmalı; açık görüş sayısı arttırılmalıdır. (Ayda, bir açık görüş yaptırılmalıdır.)

6- Görüşme yerinde polis bulundurulmamalıdır.

7- Avukatla görüşme yüzyüze yapılmalı, refakatçi görevli bulundurulmamalıdır.

8- Görüş kabinlerinde hiçbir personel bulunmamalıdır.

9- Yakın akrabalar ve soyadı tutan yakınlarla görüşme olanağı sağlanmalıdır. Açık ve kapalı görüşmelerde ayrımsız yakın akrabalar ve soyadı tutan yakınlar görüşebilmelidir.

10- Kelepçeler önde takılmalıdır.

11- Diyetli hastalara ailelerinin getirdiği yiyecek maddeleri içeriye alınmalıdır.

12- Hastanede tutuklu koğuşunun durumu iyileştirilmeli, hastaların bakımı en iyi şekilde yapılmalı.

13- Ocak ve ısıtıcı verilmelidir.

14- Ailelerin dışardan getirdiği ayakkabı, çay, şeker, tütün ve her türlü kırtasiye malzemesi içeriye verilmelidir.

15- Ampül, süpürge, paspas bezleri vs. malzemeler idarece karşılanmalıdır.

16- Havalandırma saatlerinde koğuş kapıları açık bırakılmalı, havalandırmada görevli bulundurulmamalıdır.

17- Spor karşılaşmalarında, mahkeme ve hastane salonlarında bayanlar ve kaçakçılar koğuşları üzerindeki tecrit kaldırılmalıdır. Bayanlar istediği koğuşla havalandırmaya birlike çıkabilmelidir.

18- Spor salonu ve kitaplığın kullanımının organizasyonu tutuklularca gerçekleştirilmelidir.

19- Kalorifer bacasına filtre takılmalı, ya da baca yükseltilmelidir.

20- Koğuşlararası misafirlik serbest olmalıdır.

21- Kitapların ciltleri sökülmemelidir.

22- Her türlü gazete, dergi vb. yerlerle yazışma serbest bırakılmalıdır.

23- Acil durumlarda yakınlarımızla telefonla konuşabilme olanağı sağlanmalıdır.

24- Bu eylemden dolayı hiç kimseye disiplin cezası verilmemelidir.

25- Cumartesi ve Pazar günlerinde havalandırmaya çıkarılmalıyız.

(Bu program, dayatıcı olacağımız, esnek davranacağımız ve diğer istemler ana başlıklarına göre kendi içinde ayrımlanıyordu. Ama bu ayrıntıları vermeyi uygun bulmuyoruz.)

Eylem programımız bu sorunları ve istemleri içeriyordu. Düşünülen eylem biçimleri süresiz açlık grevleri, ziyareti protesto vb. idi. Süresiz açlık grevi önce kitlesel olarak (tüm cezaevi kitlesinin katılımıyla) başlayacak, kitlenin dayanma gücü, eylemin gelişimi ve diğer siyasal etkenler dikkate alınarak belli bir noktada kitlesel açlık grevi sona erecek; ancak bir grup kadro, eylemi kayıtsız ve süresiz olarak sürdürecekti. Ve belli aralıklarla kitle destek eylemleri de konulacaktı. Özetle, kitlesel açlık grevi kesintiz, süresiz açlık grevi ve destek kitle eylemleri; işte eylemin planlanması en kaba çizgileriyle böyleydi. Bu konuda ayrıntıya girmek istemiyoruz, gereksizdir de.

Eylem birliğinin örgütlenmesi ve eylem birliğinin yürütülmesi konusundaki görüşümüz şöyle özetlenebilir:

Eylem programı ve eylem planlanması konusunda anlaşan gruplar, eylemin yürütme organında politik güçleri oranında temsil edilmelidir. Diğer bir değişik yürütmenin bileşimi politik güç ilkesine göre olmalıdır. Yürütmenin görevi ve yetkisi anlaşan grupların ortak iradesi olan programı uygulamaktır. Çerçevesi programdır. Program dışı her davranış ve adım, eylem birliğinin dağılması için yeterli nedendir. Bu noktanın da ayrıntılı açıklanmasına gerek yok.

Yukarıda açıkladığımız bir direniş ve eylemin gerekliliği, zorunluluğu; eylemden beklentiler ve dayandığı gerekçeler; eylem programı ve eylem biçimleri çakıştı. Yürütme konusunda ise politik güce göre temsil ilkesinin bu eylem birliğinde ve Diyarbakır özgülünde görüşleriyle çelişmediğini vurguladılar. Bu konuda da ortak paydamız ortaya çıktı. Görüşlerdeki bu çakışma, doğal olarak, birlikte eylem önerisini sunma sonucunu doğurdu. Ve eylem programı, eylem biçimleri, eylem boyunca hareket tarzı, eylemin yürütülmesi gibi konulardaki görüşlerimizi kapsayan bir eylem önerisi PKK-Dev-Sol imzasıyla cezaevlerinde bulunan sol gruplara sunuldu.

Öncelikle şunu vurgulamalıyız ki, Aralık '87 sonlarından başlayan eylem hazırlıklarımız yapıldığı dönemde ve eylem önerisi sunulduğunda, sol grupların gündeminde bir eylem tasarısı ve düşüncesi yoktu. Bu bir olgudur. Kimisi, "gruplar arası ilişkiler sistemi" üzerine öneri sunmuş ve bunun tartışmasıyla uğraşıyordu. Kimisi "kalıcı ittifak örgütlenmesi" konusunu tartışıyordu, diğerleri de bu tartışmalar içindeydi. Açlık grevi direnişi eylemi gibi bir madde gündemlerinde bulunmuyordu. Hatta DS ile ortak sunduğumuz eylem önerisine karşılık aldığımız cevaplarda kimi gruplar eylemi zamansız buluyor, ilkbahara bırakılmasını öneriyorlardı. Kimisi "yasal zeminin" daha da olgunlaştırılmasını istiyor ve "dilekçe yöntemine" bir süre daha devam diyorlardı. Grupların adlarını burada anmaya gerek yok. Bir eylem önerdiğimizde dışımızdaki grupların gündemlerini ve eyleme ilişkin bir girişim tasarılarının olup olmadığını saptamak için bu birkaç sözü söyleme ihtiyacını duyduk.

Eylem önerisinin dışımızdaki tüm gruplara DS ile ortak olarak sunduk. Eylem programı, eylem biçimleri ve eylem birliğinin yürütülmesi konularını içeren öneriye karşılık, diğer gruplar değişik, ama son çözümlemede aynı noktaları içeren cevaplar verdiler. Kimisi eylemi ertelemeyi düşünürken, kimisi de zamansız buldu; ancak konulacak bir eyleme, anlayışları doğrultusunda katılacaklarını belirtiyorlardı.

Eylem programını (yani genel hedefler ve istemler ile özgül sorunlar ve istemler) genelde tüm gruplar benimsediler. Ayrıntılarda eleştiri hakkını saklı tutanlar da oldu, ama ilkede her grup programı kabul etti.

Ne var ki, eylem biçimleri ve eylem birliğinin yürütülmesi konusunda gruplar arası anlaşma sağlanamadı. Biz ve DS'nin dışında (Partizan da eylem biçimleri konusunda bizimle aynı düşüncedeydi) diğer sol gruplar, eylem biçimleri konusunda, bizimle aynı görüşte değildi. Onlar, kitlesel açlık grevi ardından dönüşümlü açlık grevini öngörüyorlardı. Yani kitlesel açlık grevi sona erdikten sonra gruplara bölünür; her grup bir süre açlık grevini sürdürür, sonra bırakır, başka grup açlık grevine başlar diyorlardı.

Bu tür bir eylem anlayışı kabul edilmedi, doğal olarak reddedildi. Bir kez "dönüşümlü açlık grevi" süresiz açlık grevinin ciddiyetine ve şimdiye dek pratikte kazandığı haklı saygınlığa gölge düşürecekti. İkincisi, bir noktaya kadar "dönüşümlü açlık grevi", programda işleri görebilecek, ancak süreç içinde yozlaşıp çürüme eğilimine girecekti. Üçüncüsü, "dönüşümlü açlık grevi", yaptırım gücü olmadığı için, bağrında ölüm, sakatlanma, uzun süreli acı vb. ögeler taşımadığı için son çözümlemede "hak eylemi" niteliğinde değildi. O bakımdan bu eylem biçimiyle hedeflenen hakların kazanılması ham hayaldir. Dördüncüsü, "dönüşümlü açlık grevi"ni hak eylemi olarak uygulamak reformist bir anlayıştan başka bir şey değildir. Ancak dönüşümlü açlık grevi salt propaganda için kullanılabilir, o da belki bir süre için; ölçüyü kaçırmamak kaydıyla. Yalnız dönüşümlü açlık grevi ile süresiz açlık grevi işlevleri, nitelikleri ve ciddiyetleri bakımından farklı eylem biçimleridir.

Önüne ciddi bir program koymuş biz tutsaklar, kuşkusuz saptanan hedeflerin niteliğine, ağırlığına denk düşen, bu hedefleri gerçekleştirme gücüne ve ağırlığına sahip eylem biçimleri koymak durumun-

daydık, daha doğrusu zorundaydık. Bu da kesintisiz, süresiz açlık grevinden başkası olamazdı. Ve "dönüşümlü açlık grevi"ni reddederek kitlesel açlık grevi kesintisiz (sonuç alıncaya kadar) süresiz açlık grevi eylemi biçimleriyle Şubat direnişimizi örgütledik ve pratik yaşama uyguladık.

Ciddi hak istemleri amacıyla "dönüşümlü açlık grevi"ni öngörmek özünde reformist bir anlayıştır; cezaevlerinde gelenekleşmesi durumunda, bu, devrimci direniş çizgisinin sulandırılması, dahası, reformist eğilimlerin ağırlık kazanması anlamına gelir ki, bu da tehlikeli, sakat bir eğilimdir. Bu eğilime karşı mücadele etmek gerekiyor. Devrimci direniş çizgisinin sağlığı ve belirleyici bir çizgi olarak cezaevlerinde yaşaması açısından büyük önem kazanıyor.

En sonu, eylem biçimleri konusundaki tartışma, gruplar arasında belli bir ortak anlayışa götürmedi; her grup bu konuda çizgisel anlayışını ısrarla korudu ve savundu. Bu doğaldı; genel dünya anlayışları, toplumsal konumları ve ideolojik-politik çizgileri elbette eylem anlayışlarını da belirleyecekti. Bir kez daha reformist anlayışla devrimci direniş anlayışı arasındaki uzlaşmaz çelişki tüm canlılığı ve çıplaklığıyla kendini ortaya koyuyordu. Diğer gruplar "dönüşümlü açlık grevi"nde ısrar ettiler. Öngörülen eylemde bu eylem biçimini temel alacaklardı. Biz ise, (PKK ve DS) kesintisiz, süresiz açlık grevini temel aldık. Eylem çizgimiz pratikte buna göre uygulanacak ve yürüyecekti.

İdeolojik-politik çizgilerin bir yansıması olan eylem çizgilerindeki bu netleşme ve belirgin farklılığı gördükten sonra, aynı konuda tartışmayı sürdürmenin anlamı yoktu. Tartışmaları noktaladık. Her grup kendi tasarladığı eylem biçimleriyle eyleme katılacaktı.

Diğer gruplarla sözcüğün tam ve gerçek anlamında bir eylem birliğinin sağlanıp örgütlenmesinin önünde engel olan birinci nokta buydu. Yani eylem biçimleri konusundaki görüş farklılıkları. Eylem biçimlerinin de, eylemin başarısı, kaderi açısından belirleyici etmenlerden biri olduğunu ayrıca belirtmeye gerek var mı? Eylemin en yaşamsal ögelerinden biridir bu. O bakımdan eylem biçimleri konusunda bir ödün, bir uzlaşmanın tarafımızdan düşünülmesi mümkün değildi.

Eylem birliğinin gerçekleşmesi önünde önemli ve ciddi bir engel olarak duran bir nokta da yürütmenin bileşimi; yani kim nasıl ve ne ölçüde temsil edilecek sorunuydu. Biz, PKK'li savaş tutsakları, ilkeli olarak cezaevlerinde eylem birliğinde (ve kalıcı ittifaklarda) yürütmenin politik güce göre kurulması görüşündeyiz. Her grup temsil edilmelidir. Ancak politik gücü ne kadar ise o kadar bir temsil oranı olmalıdır. Temsil oranı ile politik güç doğru orantılı olmalıdır. Bize göre politik gücün anlamı şudur: Bir alanda (örneğin bir cezaevinde) herhangi bir kararı hayata geçirme şansı, yeteneği, harekete geçirilen örgütlü güç vb. İşte politik güç kavramını belirleyen ögeler bunlardır. Nicel bir olaydan değil; nitelikten, daha doğrusu nicelde niteliğin diyalektik bütünlüğünden söz ediyoruz. Siyaset, güç olayı ile doğrudan ve kesin ilişkilidir. Gücün dışında siyaset düşünülemez. "Ben siyasetim" demekle siyaset olunmuyor; politik bir ağırlık olup olmadığını pratik belirler; mevcut siyasal gündemi ne derece etkileyip etkilemediğin temel ölçüdür.

"Yürütmede eşit temsil" anlayışının mantığı yoktur. Siyasal bir açıklaması, teorik bir dayanağı ve toplumsal bir temeli yoktur. Sınıf mücadelesi pratiğinde de, siyasal ilişkiler tarihinde de yeri yoktur. Bunun tek bir örneği yoktur Tek bir açıklama yapılıyor: "Biz siyasetiz, o halde bu bizim eşit temsil edilmemizin temelidir." Evet, siyasetsin, bu senin iddian, belli bir toplumsal kesimin çıkarlarını yansıtıyorsun; ama bir alanda herhangi bir kararı uygulama yeteneğin ne, mevcut gündemi etkileme şansı ne, harekete geçireceğin örgütlü-nitelikli insan sayısı ne vb. sorulara açık, inandırıcı cevap vermek gerekiyor. Bir eylemin yürütülmesinde ancak o kadar hakkın olabilir. Zaten eylem birliğinin mantığı, değişik güçlerin bir demet haline getirilmesi değil midir? Tabanların değil, politik güçlerin bir araya getirilmesidir. Demokrasi, eşitlik demek değildir. Demokrasi, eşitsiz güçler arasındaki ilişkiler yöntemidir. Yani "eşit temsil" hiçbir demokrasi anlayışıyla açıklanamaz.

Herhangi bir yanlış anlamayı önlemek için şu noktayı vurgulamamız gerekiyor: Politik güce göre temsil görüşü, şu veya bu örgütün siyasal bağımsızlığına ve varlığına gölge düşürmüyor, son da vermiyor. Başkasının iradesinin ipotek altına alınması da değildir. Grupsal iradeler ortak programda ortak iradeye dönüşüyor. Programın, yani ortak iradenin oluşumunda her grup kendi adına karar vermeli ve bu, oybirliğiyle olmalıdır. Oybirliği ve eşit katılımla belirlenen programın yürütme organı (ki, yetkileri programla çerçevelendirilmiştir) politik güce göre oluşmalıdır. En özlü şekildeki görüşlerimiz bunlardı.

Bu ilkesel görüşümüzün yanısıra, Diyarbakır zindan gerçekliğinde somut, özgül pratik sorumluluklarımız da vardı. Mücadelemiz içindeki yeri ve önemi, bileşimi vb. faktörler, siyasal-politik sorumluluğumuzu vurguluyor. Eylemin kaderinide bu sorumluluğun yaşamsal önemi gözardı edemezdi; rastlantılara ve iyiniyetlere bağlanamazdı.

Yürütmenin politik güce göre oluşumu konusundaki görüşlerimiz DS'nin Diyarbakır özgülüne, somut eylemin özgülüne ilişkin görüşleriyle çakışıyordu. O nedenle yürütme konusunda da PKK-DS imzalı ortak öneri sunuldu. Bu önerimize karşılık, tüm gruplar karşı görüş belirttiler, eşit temsili öne sürdüler. Ancak kaba politik güce göre temsili, ilke olarak savunmakla birlikte, bunu dengeci bir yoruma tabi tutma ve sonuçta PKK'nin oy oranı ile diğer tüm grupların oranının eşit (üçe üç) olduğu bir yürütme formülünü önerdiler. Bu öneri, bağrında çözümsüzlük taşıdığı için reddedildi. Örneğin bir konuda oyların eşit çıkması durumunda, karar nasıl alınacaktı? Karar çıkarılamıyorsa, bu durumda bir yürütmeden söz edilebilir mi?

Yürütmeyle ilgili önerimizden sonra en ilginç ve dikkat çekici tavır Partizan'dan geldi. Partizan tam anlamıyla eylem birliği, cezaevi ortak hareketi vb. amaçları unutarak, PKK'ye karşı kendini kanıtlamak histerisine kapıldı. Gündemdeki eylemi kendi varlığını duyurma, hissettirme platformuna dönüştürme girişimine girdi. Bizim önerimizi, "hegemonyacılık" diye suçlayıp, kendi bozguncu-bölücü tutumuna teorik gerekçe yapmaya çalıştı. Tam bir ikiyüzlülükle bize başka yazı, içeriği aynı olmakla birlikte görüşlerini daha açık ve net olarak açıkladılar. Bir başka yazıyı da diğer gruplara verdiler. Bu yazıları, tam bir sabotörlük örneğiydi. Şöyle diyordu: "PKK-DS'nin alacağı kararlar bizi bağlamaz. Eylem süresince yapılacak pazarlıklarda biz yoksak, eğer tüm taleplerimizi gerçekleştiren bir anlaşmayla sonuçlasa dahi, biz o pazarlıkta ve anlaşmada yoksak eylemi sürdüreceğiz."

Evet, böyle diyorlardı Partizan'lılar. Onlar için hedef, eylemin başarısı, sağlıklı yürümesi değildi. Kendilerini kanıtlamak, doyulmamış duygularını tatmin etmek onlar için biricik amaçtı. Bunun yolu da PKK'ye karşı tavır almaktan, bir eylemde PKK'yi başarısızlığa uğratmaktan, en azından PKK'nin başarısını gölgelemekten geçerdi. "Hegemonyacılık" teraneleri ile gerçekleştirilmek istenen, özünde açık bir anti-PKK'cilikti, bunu gizleyemiyorlardı. Aynı yazılarında diğer gruplara çağrıda bulunarak "diyalog komitesi" adı altında ayrı bir blokun örgütlenmesini öneriyorlardı. Bu blokun esas işleri de eylemi bölmek, çok başlı yapmaktı. Hedefi ise PKK'den başkası değildi.

Partizan'ın bu tutumu ciddi bir eylem için oldukça tehlikeliydi, o bakımdan teşhir edilmesi zorunluydu. Bir PKK-DS, bir de sadece PKK imzasıyla yayınladığımız bildirilerle, Partizan'ın bozguncu ve anti-PKK'ci tutumunu, kesin bir kararlılıkla teşhir edip mahkum ettik. Bu arada Partizan yine boş durmadı, dışımızdaki gruplara "programlar", "hareket tarzları" sunmaya devam etti. "Dilekçe taslakları" sundu.

Ne var ki, diğer grupların, Partizan'ın kendini kanıtlama ve dar grupçu, sorumsuz tutumuna rağbet etmemeleri, bu tehlikeli girişimin ayrımına varmaları ve eylemin sağlıklı yürümesini istemeleri sonucu, Partizan'ın bölücü ve anti-PKK'ci bloklaşmasını öngören girişimi tam anlamıyla fiyasko oldu.

Tartışmalar göstermiştir ki, tüm sol gruplarla bir eylem ve güç birliğini örgütlemek, gelinen noktada olanaksızdır. Gerçi eylem birliğinin programında anlaşma sağlanmıştı. Ancak eylemin kaderini tayin edecek noktalarda bir uzlaşma sağlanamamıştı; sağlanması da olanaklı değildi artık. Eylem biçimleri ve yürütme konularında görüş ayrılıkları tüm şiddetiyle varlığını sürdürüyordu. Evet, bir eylem birliği örgütlenemiyordu, ancak bu, ortak noktaların öne çıkarılarak (eylem programı gibi) fiili olarak birlikte eyleme başlama, ortak hareket etme önünde engel değildi. Bunun için bir öneri daha yaptık. İdare karşısında birlik görüntümüzü korumak, fiili olarak ortak hareket etme olanaklarını zorlamak için:

a) Eylemden önce verilmesi düşünülen dilekçeleri aynı tarihte verebilir, bu tarihi birlikle saptayabiliriz.

b) Eyleme başlama tarihini birlikte saptayabiliriz.

c) Eylem öncesinde dilekçenin verilmesinden sonra görüşçülerle fiili Kürtçe konuşma uygulamasına birlikte geçebiliriz.

d) Kitlesel eylem süresini eylem içinde birlikte saptayabiliriz.

e) Eylemde her grup kendi tavrını kendisi belirler; ancak "bağımsız tavır hakkı", eylemi sabote edecek tutumlar anlamına gelmez. Tavırlar program çerçevesini aşmamalıdır.

f) Eylemde idareyle ilişkileri X. ve Y. koğuş sorumluları yürüteceklerdir; bunlar sadece aracıdırlar. Kararlar alınırken diğer grupların görüşleri alınmaya çalışılacak, bilgi alışverişinde bulunulacak ve olanaklar ölçüsünde, koşullar el verdiği oranda kararların genel eğilimi, yani diğer grupların eğilimlerini yansıtmasına özen gösterilecektir. Bu işin koordinasyonunu PKK üstüne alacaktır.

Son madde dışındaki maddeler diğer gruplarca kabul edildi. Son maddede ise, diğer grupların bulunduğu koğuş sorumlularının da görüşmelerde bulunulmasını önerdiler. Bu öneri, içinde olumsuz eğilimler barındırıyordu. Görüşmeler gruplar arası yarış, kendini kanıtlama arenasına dönüşebilirdi. Geçmişte tecrübelerimiz vardı bu konuda. Dolayısıyla idare karşısında bölünmüşlük görüntüsü verilebilirdi, bu da olumsuz bir durum olurdu. O bakımdan onların bu görüşünü reddettik. X. ve Y. koğuş sorumlularının görüşmeleri yürütmeleri konusundaki görüşümüzü yineledik.

Gerçi, tüm grupları kucaklayan bir birlik örgütlenmişti; ama her grubun eyleme katılımı, program temelinde ortak hareketi sağlanmamıştı.

Eylem birliği örgütlenmesi PKK ve DS ile sınırlı kaldı. Eylem biçimleri ve yürütme konusunda diğer gruplarla farklı görüş ve pratik tutumlarla eyleme başlayacaktık. Eylem hazırlıklarımız bunlardı.

DS ile ortak eylem önerisiyle başlayan dayanışmamız, eylem birliği ile doruklandı.

Eylem programımız hazırdı. Çok uzun süreli bir eylemi öngören eylem planımız hazırdı. Eylem boyunca hareket tarzımız belliydi ve tüm direnişçilerce bilince çıkarılmıştı. Harekete geçebilirdik artık.

ŞUBAT '88 DİRENİŞİ BAŞLIYOR

Açlık grevine başlamadan 7-10 gün önce saptanan plana göre, sorunlarımızı, istemlerimizi, ihtiyaçlarımızı içerecek dilekçelerin cezaevi müdürlüğüne verilmesi gerekiyordu. Dilekçelerin verilmesiyle birlikte görüşmecilerimizle fiili olarak Kürtçe konuşma uygulamasına başlanacaktı. Her şey planlandığı gibi oldu ve gelişti.

29 Ocak 1988 tarihinde tüm koğuşlar cezaevi müdürlüğüne sorunlarımızı ve istemlerimizi içeren dilekçeleri verdi. Aynı gün aynı zamanda görüşme vardı. Görüşmeye giden arkadaşlar, yakınlarıyla Kürtçe konuşmaya başladılar. İdare Kürtçe konuşmayı engelleyince, görüş yerinde bulunan tüm arkadaşlar, idarenin bu tutumunu protesto etmek amacıyla görüşme yerini boşaltıp koğuşlarına geri döndüler. Her koğuş aynı tutumu yineledi. Ve Şubat direnişimiz fiili olarak başlamıştı. Eylemin en temel istemi de pratikte vurgulanmıştı ve bu sadece bir başlangıçtı. Daha büyük ve görkemli halkalar peşpeşe gelecekti artık. Ve sesimiz, haklı ve onurlu haykırışımız kalın duvarları delip yakınlarımızın yüreklerinde, bilincinde, halkımızın, halkların vicdanında yankı bulacaktı. Zindan direnişi halkımızın ve Türkiye halkının anti-sömürgeci ve anti-faşist öfke patlamasına bir kıvılcım olabilecekti, buna inanıyorduk. Bir isyan çağrısı, bir kavga işareti olabilecekti; cezaevi direnişlerimiz, her gün daha bir yayılarak yükselen kurtuluş savaşımız bu temeli yaratmıştı. Kurtuluş savaşımız bunun öncüsüydü, güvencesiydi de. Aslında bizimkisi, kurtuluş kuvvetlerimizin gür ve tok sesine bir katılış, onun çağrısının yeni bir tarzda yinelenmesiydi.

Direniş başlamıştı, yayılarak sürecek, yoğunlaşarak sürecekti.

Görüşmede Kürtçe konuşma talebi eylemimiz, tartışmasız haklıydı; yıllardır gaspedilen bir hakkın kullanılmasıydı.

İdarenin buna verdiği karşılık engelleme, baskı ve eski yasakçı tutumdan başkası değildi. Bu, direnişin şiddetlenerek, derinleşerek büyüyeceğine işaret ediyordu. Bizim kaybedecek bir şeyimiz yoktu. Canımızı, sağlığımızı, yaşamımızı ortaya koymakta kararlıydık; direnişi zafere dek götürmekte kesin kararlıydık; bunun için her türlü donanıma sahiptik. Tecrübe, bilinç, inanç, özveri, cesaret, davaya bağlılık... ve her şey.

Görüşmede Kürtçe konuşma talebi eylemimiz 9 Şubat'a kadar sürdü. Aynı kararlılıkla, aynı bilinçle ve aynı inançla.

Ve o büyük gün gelip çattığında, Diyarbakır zindanları bir coşku, heyecan ve sevinç alanına dönüştü. Siyasal ve ulusal kimliğimize uygun bir cezaevi yaşamı için zindanlar yeni bir güne sahne olacaktı çünkü.

9 Şubat 1988 Salı günü Diyarbakır zindanlarında kitlesel süresiz açlık grevi başladı. Bu, tutsaklığa, köleliğe, sömürgeciliğe karşı bir başkaldırıydı.

Bu, siyasal ve ulusal kimliğe uygun bir yaşam için haykırıştı ve bükülmez devrimci iradenin en üst düzeyde dışa vurmasıydı.

Bu, gerillanın zindandaki yankılanışıydı.

Bu, Kürdistan'dı.

Bu, dayanışma, proleter enternasyonalizminin zindanlarda yeşertilmesiydi.

Bu, Diyarbakır'dı, ülkemizin simgesi Diyarbakır'dı.

Ve Diyarbakır, Diyarbakır'lığını bildi; Diyarbakır Diyarbakır şanına yaraşır kavgaya atıldı.

Açlık grevi direnişimizle birlikte, ziyareti protesto eylemini de koyduk. Bu iki eylem biçimi, direnişimizin iki temel biçimiydi.

Ve direnişimiz yayılıyor; zindanların aşılmaz gibi görünen duvarlarını yerlebir ediyor. Direnişimiz ailelerle, yakınlarımızla kucaklaşıyor, gür ve kararlı sesimiz yankılanıyor duvarların ötesinde. Ailelerimizle bütünleşen direniş çığlığımız dalga dalga topluma yayılıyor, onların yüreklerinde isyan ateşine dönüşüyor. Yakınlarımız, direniş çağrımızın köprüsü oluyor.

Ailelerimiz, yakınlarımız, toplumun duyarlı ve dinamik ögeleri gençlerimiz, yurtsever ülkemiz gençliği yürüyor, yürüyor; sömürgeci kaleleri fethe yürüyor... Türkiye halkı da ilgiyle izliyor, Türkiye ve ülkemiz tutsak yakınları hareketi arasında dayanışma, kaynaşma, ortak kavgada bütünleşme sevinci yaşanıyor. Aileler hareketi proleter enternasyonalist bir niteliğe doğru önemli bir yol alıyor; en azından önemli bir başlangıç oluyor bu; sağlıklı bir temel oluyor.

Ailelerimiz açlık grevine yatıyor, gür sesimize güç katıyorlar; vicdanları, yürekleri, yurtsever duyguları harekete geçirmeye başlıyorlar. Ve direnişimiz güçlü bir tutsak yakınları hareketi geliştiriyor, güçlü bir yurtsever kadın hareketini doğuruyor.

Aslında tutsak yakınları hareketimiz yeni değil; tarihi, zindan direnişi tarihi kadar eskidir, onunla başlar. Evlat duygularıyla başlayan hareket, giderek yurtsever bir bilince doğru yol alır, bu da güçlü bir hareket kimliği kazanması demek oluyor. Ulusal kurtuluş hareketimizin önemli bir ögeye kavuşması demekti bu.

Gençliğimiz, ülkemiz gençliği, gerillanın zindanlardaki yankılanışı olan sesimize kulak veriyor, ulusal kurtuluş sloganlarımızı haykırarak, tutsak yakınları hareketiyle, direnişiyle kucaklaşıyor; kızıl karanfillerle, direnişçilerle bütünleşiyor. "Yaşasın bağımsızlık!", "Yaşaşın direnişimiz!" sloganlarıyla kavgadaki yerini dosta, düşmana gösteriyor. Ve kurtuluş kavgamızın, onun bir parçası olan zindan direnişimizin toplumu nasıl derinden etkilediği ve isyan çağrılarının ne denli ses verdiği ortaya çıkıyor.

Ve direnişimiz büyüyor; tüm gizleme, saptırma çabalarına karşılık, direnişimizin ulusal boyutu belirginleşiyor, öne çıkıyor.

Ailelerimiz ve yakınlarımız yürüyor, açlık direnişleri başlatıyor, ölüme yatıyor; özveriyi, cesareti ve

kararlılığı sergiliyor.

Türkiye ve ülkemiz tutsak yakınları dayanışmasının temelleri kavgada atılıyor. Bu, direnişimizin proleter enternasyonalist niteliğini vurguluyor.

Ülkemiz gençliği yürüyor, marşlarla, sloganlarla, karanfillerle, coşku, heyecan ve dinamizm katıyor.

Diyarbakır halkı direniş heyecanını yaşıyor; kapılarını, yüreklerini direnişçilere açıyor.

Demokrat kişiler, ilerici kuruluşlar büyüyen direnişte yerini alıyor, ona omuz veriyorlar.

Ve Diyarbakır isyan eşliğinde... Ve her geçen gün direnişimizin toplumda yayılması, büyümesi, görkemlileşmesini getiriyor.

Zindan direnişimizin geniş kitleler içinde yaygınlık kazanması, büyümesi, gelişmesi ulusal bir hareket niteliğine bürünmesi, Diyarbakır'ı isyan eşiğine getirmesi bir rastlantı mı? Hayır, kesinlikle hayır!

Eylemimizin gençlikte, tutuklu yakınlarında, ilerici ve demokratik çevrelerde, halk yığınları içinde ses vermesi, onları da harekete geçirmesinin çok çeşitli nedenleri vardır. Bunlardan belirleyici ve çok önemli olanlardan birkaçını sıralamakla yetineceğiz:

12 Eylül rejiminin Diyarbakır cezaevi politikasıyla halk yığınları içinde korku, yılgınlık ve pasifikasyonu kurumlaştırıp bunun üzerinde ulusal imhayı inşa etmek istediğini; örnek direnişlerle bu politikanın püskürtüldüğünü yazımızın girişinde özlü olarak vurgulamıştık. Zindan direnişi, cuntanın politikası karşısında çelikten bir kale gibi durmuş; yurtsever-devrimci değerlerin, inancın, umudun, bilincin ve kavganın yaşatıcısı ve çekim merkezi olmuştur. Böyle tarihsel-ulusal önemde olan zindan direnişimiz toplumu derinlemesine etkilememesi düşünülemezdi; Şubat direnişimizle ekilen tohumların ürün vermesi doğaldı. 1984 şanlı Ağustos atılımından sonra, ulusal kurtuluş savaşımız ülkemizde siyasal gündemini belirlemeye başlamış, Türkiye'de bir dizi siyasal gelişmeyi yakından etkilemiş, kimisine de damgasını vurmuştur. Ülkemizdeki siyasal olaylara ve gelişmelere damgasını vuran silahlı kavgamıza halkımızın karşılık vermemesi düşünülemezdi. Partimizin isyan çağrıları zindan direnişinde kazandığı biçimle halkımızı harekete geçirecekti.

Öte yandan zindan direnişleri (Türkiye ve Kürdistan'daki), faşizmin cezaevlerinde kurumlaşmasını engellemiş, faşizmin insanlıkdışı yönünü, işkenceci kimliğini teşhir etmiş; dolayısıyla iç ve dış kamuoyunda haklı bir saygınlık kazanmıştı. Bütün bu birikim ve mirasın eylemimizin büyümesinde hatırı sayılır payı olmuştur. Eylemimiz bu miras ve birikim üzerine güçlenmiş ve boyutlanmıştır.

Böyle bir eylemin, direnişin Diyarbakır'da ve bu tarihsel koşullarda görkemlileşmesi, ciddi siyasal sonuçlar doğuracak kadar etkin bir olay durumuna gelmesi rastlantı değildi.

Diyarbakır, ülkemizle ete-kemiğe bürünmüş, onun simgesi olmuştur. Diyarbakır çıkışlı her olayın ulusal bir kimlik kazanması bundan dolayıdır. Zindan direnişimizin tarihsel zinciri, bu imajın güçlendirilip, yaygınlaştırılmasında belirleyici bir rol oynamıştır. Gerillaya dönüşen zindan direnişimiz, yeniden gerillanın sesi olmuş ve ulusal kavgasıyla içiçe geçmiştir. O halde Şubat direnişinin ulusal bir isyana dönüşebilmesinin tarihsel ve siyasal nedenleri ve koşulları vardı diyebiliriz.

Diyarbakır zindanlarında, çok soylu direnişler yaşandı. 1981 direnişimiz ve 45 günlük ölüm orucumuz; Mazlum DOĞAN'ın Diyarbakır vahşet karanlığını delen kıvılcımı; dörtlerin yiğitçe bedenlerini Kürdistan devrim ateşiyle yakışları; zindan tarihinde bir dönüm noktası, Kürdistan tarihinde önemli bir kilometretaşı olan 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucumuz, cezaevi koşullarında "toplumsal bir devrim" niteliğinde olan Eylül '83 görkemli direnişimiz, sömürgeciliğin teslimiyet ve ihanet dayatmalarına kararlı ve dişe diş karşılığımız olan Şanlı Ocak Direnişimiz... Evet bu direnişler, tarihsel değerde olaylardı. Ülkemiz tarihine, devrim tarihine altın harflerle geçtiler. Her biri ülkemiz halkının yüreğinde taht kurdu. Şehitlerimiz kavga andı oldu. Ama Şubat '88 direnişimiz gibi toplumda yaygınlık kazanamadılar, gençliği, halk yığınlarını, çeşitli çevreleri bu derece yaygınlıkta harekete geçiremediler. Diyarbakır'ı isyan eşiğine getirilemedi. Neden?

Cevabı açıktır: Ulusal kurtuluş savaşımızın bugünkü boyutları ve '88 Şubat direnişimizin mirası ve birikimiyle açıklanabilir. 8 yıllık kavganın, 4 yıllık gerilla savaşının bir sonucudur; onun meyvelerinin derlenmesidir Şubat '88 direnişimiz. Bunun onuru yine şehitlerimize aittir. Şubat '88 direnişinin önderleri; Hayriler, Kemaller, Ferhatlar'dır. Onların manevi önderliğinde, gerilla savaşımızdan aldığımız kuvvet ve moralle, zindan direniş geleneğine sıkı sıkıya dayanarak başardık Şubat '88 direnişini. Zindan direnişlerini, dayanışma eylemlerini, onların etkisini de eklememiz gerekiyor buna.

Şu noktayı özellikle vurgulamak gerekiyor: Cezaevleri direnişleri olumlu bur gelenek yarattılar; dışardaki mücadeleye örnek bir gelenek yarattılar. 1984'te Diyarbakır'da yükselen direniş ve ölüm orucu, Mamak'ta yankılandı ve bu direniş Metris'te yükseldi ve o günden bu yana cezaevleri direnişleri arasındaki dayanışma kökleşerek gelişti. Bir cezaevinde patlayan direniş, hemen diğer cezaevlerinde dayanışma direnişleriyle tamamlanıyor ve etkin bir güce dönüşüyordu. Bunun siyasal anlamı besbellidir. Bu dayanışma kavganın, direnişlerin yarattığı bir olgudur; bilinçli ve örgütlü biçimlere dönüştürülmeyi beklemektedir.

Şubat zindan direnişimiz de kısa sürede tüm cezaevleri direnişlerini kucaklamış, direniş dalgası tutsakların ezici çoğunluğunu etkisi altına almıştır. Diyarbakır'da yükselen sese Aydın'da, Bursa'da, Malatya'da, Sağmalcılar'da, Antep'te, Erzurum'da, Eskişehir'de vb. daha birçok cezaevinde yankılanmış, genel bir direniş kampanyasına dönüşmüştür. Bu yaygın direnişlerin toplumda daha derin etkilerde bulunmaması düşünülebilir mi? Rejimi daha da zorlamaması beklenebilir mi?

Evet, Diyarbakır direnişi, cezaevleri arasındaki dayanışma geleneğini pekiştirdi. Bu değere sahip çıkıp daha da yükseltmek gerekiyor.

* * *

İdarenin, kolordunun ve hükümetin Şubat direnişimize karşı tutumu hakkında birkaç söz söylemek gerekiyor. Yoksa değerlendirmemiz eksik olur.

Fiili olarak görüşmede Kürtçe konuşma eylemimiz karşısında idare, eylemcileri görüş kabininden çıkarmakla işe koyuldu ve bu tutumunu sürdürdü. Dil sorunundan korkuyorlardı. Kitleler içinde yankı bulacağından korkuyorlardı. "Tek dil, tek ulus" stratejisini deldirtmek istemiyorlardı. Bir açmazla karşı karşıyadılar. Kürtçe konuşmayı serbest bırakmaları bir türlü dert oluyordu kendilerine. Yasakçı tutumu sürdürmeleri başka türlü oluyordu. Bu kez çaresizlik ve çözümsüzlük içindeydiler. Ama açlık grevi öncesi fiili Kürtçe konuşma döneminde (bir hafta sürmüştür) geleneksel tutumları esas oldu.

9 Şubat 1988'de süresiz açlık grevinin başlamasıyla birlikte ziyareti protesto eylemi de başladı. İdarenin eyleme ilişkin ilk tepkisi yanımızda bulunan şekerleri toplamak, ve şekerli su alacağımızı, açlık grevinin kuralının bu olduğunu belirten dilekçelerimize karşın, eylem içinde gerekli olan şeker ihtiyacımıza ambargo koymak oldu. Bilindiği gibi, açlık grevinde günde belli miktarda şekerli su alınır; tüm açlık grevlerinde gelenekleşmiş bir kuraldır bu. Ölüm oruçlarında ise su dışında hiçbir şey alınmaz. İdare şekere ambargo koymakla, açlık grevini doğal olarak ölüm orucuna dönüştürmüş oldu. Bu durum, yani açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdükleri durumu idareye aktarılmış ve bunun sorumluluğunun kendilerine ait olduğu vurgulanmıştır.

Burada bir parantez açmamız gerekiyor. 5 gün açlık grevinde, idarenin şeker vermemesinin de etkisiyle onlarca kişi erkenden fenalaşmış ve bunlardan değerli arkadaşımız M. Emin YAVUZ yaşamını yitirmiştir. Eğer zamanında şeker ihtiyacı karşılansaydı, büyük bir olasılıkla arkadaşımız yaşıyor olacaktı.

Devam ediyoruz. İdare şekere ambargo koymakla direnişi zayıflatacağını, güçsüzleştireceğini sanıyordu. Kısa sürede dökülmelerin ve "bozgun"un olabileceğini düşünüyordu herhalde. Oysa, Diyarbakır vahşetinden, işkence canavarının ateşinden geçmiş, koydukları görkemli ve kahramanca direnişlerde çelikleşen bu Diyarbakır'ı tanımalıydılar. Şekerli suyun verilmeyişinin çok gülünç ve etkisiz bir karşı önlem olduğu bilinmeliydi. Hesapları tutmadı, yanıldıklarını kısa sürede anladılar ve uzlaşma arayışlarına yöneldiler. Hatta bir tutuklu ile yapılan konuşmada, eylemin ciddiyetini teslim etmişler, yanılgılarını itiraf etmekten kendilerini alamamışlardır.

Kararlı bir şekilde süren direnişimiz kısa sürede yayılarak büyümüş, kamuoyunun gündeminin ilk sırasına oturtulmuştu. Bu olgu rejimi zorluyor ve üzerinde ciddi bir baskı kurar duruma gelmişti. Geçen her gün Kürdistan sorunuyla bütünleşen direnişimiz, pratikte ciddi siyasal gelişmelere yol açabilecek bir büyüklüğe doğru yol alıyordu. Sorun doğrudan hükümet sorunu olmuş, çözüm en üst düzeyde karar bekliyordu. Direnişin siyasal ve ulusal boyutlarını, etkisini ve muazzam sonuçlarını kavrayan yönetim, önce kolordu aracılığıyla sorunu çözme yoluna gitti.

Açlık grevinin 4. gününde 7. Kolordu Adli Müşavirliği görüşmelere başladı. Direnişçilerden eylemi bırakmalarını istedi. İlk gün 35. ve 36. koğuş ve daha sonra 13. ve 39. koğuş sorumlularıyla konuştu; görüşme somut bir adım atmaktan çok, nabız yoklama, soyut vaadler ve "nasihatlar"la geçti. Eylemin 5. gününde tüm koğuş sorumluları ve diğer sözcülerinin hazır bulunduğu bir toplantı yapıldı. Görüşmeler adli müşavir aracılığı ile yürütülüyordu. Akşama kadar yapılan toplantıda çoğu sorun ve istemimize kesin çözüm getiriliyor, kimisinin çözümü zamana bırakılıyor; Kürtçe konuşma, bıyık bırakma, ocak ve ısıtıcının verilmesi, görüşmelerde polisin bulundurulmaması, görüşçü sayısına getirilen kısıtlamanın kaldırılması vb. gibi temel sorunlar çözümsüz bırakılıyor ve bunların çözümünün Milli Savunma Bakanlığı ve hükümetin yetkisi dahilinde olduğu söyleniyordu. Temelde görüşmeler dil sorununda kilitlenmişti. Gerçi çok sayıda talebimiz kabul ediliyordu, belirli bir adım atılıyordu. Ama bu yeterli değildi. Dil sorununda taviz vermemiz ya da ondan vaz geçmemiz düşünülemezdi. Eylemin temel gerekçelerinden biriydi, eylemin simgesi durumuna gelmiş bir istemimizdi çünkü. Doğaldır ki, 6. güne sarkan görüşmeler, andığımız noktalarda ve özellikle Kürtçe konuşma sorununda kilitlendi. Eylemi kesin sürdürme kararlılığı vurgulanarak anılan sorunların da çözümü istendi. Aksi durumda eylemin süresiz, kesintisiz ve hiçbir özveriden kaçınılmaksızın sürdürüleceği kesin ve kararlı bir dille vurgulandı. Böylece görüşmeler kesildi. Sorunun çözümü, doğrudan hükümet, cumhurbaşkanlığı ve genelkurmay başkanlığı üçlüsünün kararına bağlı kalmıştı.

Direnişimiz boyunca tekellerin kontrolündeki basından da söz etmek yerinde olur. Bilindiği gibi, Türk burjuva basını tarihi boyunca hükümetin politikası doğrultusunda bir yayın politikası izlemiştir. Özellikle dış politika, Kürdistan politikası vb. "milli politika"larda tam anlamıyla hükümetin politikasının sözcülüğünü yapmış, kamuoyunu bu yönde oluşturmaya çalışmıştır. Şubat direnişimize karşı tutumu da öyle oldu. MİT, genelkurmayın ve hükümetin verdiği direktifle direnişimizi kamuoyundan gizleme; ya da saptırarak, boyutlarını küçümseyerek duyurma yoluna gittiler. Örneğin, verdiği haberlerde direnişçileri umutsuz ve acınacak durumda gösterdiler. Bu bilinçli bir yayındı, direnişçilerin saygınlığını gölgelemeye yönelikti. Ne zaman ki, olaylar boyutlandı ve gizleme olanağı kalmadı; işte o zaman basın direnişimizden söz etmeye başladı. Bu olgu, "bağımsız basın" teranelerinin ne denli içi boş, anlamsız ve bir kaba aldatmaca olduğunu açıkça gösterdi. Basının, direnişimizi kamuoyundan gizleme tutumu, devletin Kürdistan politikasından ve özel olarak cezaevi direnişimize ilişkin tutumundan ayrı düşünülemez. Aradaki bağlantı net, kesin ve dolaysızdır; sözkonusu devlet politikasının tamamlayıcı bir parçasıdır. Hiçbir ülkede basın, Türk burjuva basını kadar güdümlü değildir, bu olgu, zindan direnişimizde sergilenen tutumla bir kez daha doğrulanmıştır.

Evet direnişimiz gizlenemez, saygınlığı önlenemez ve tüm burjuva kanatlarını telaşlandırır boyutlara vardıktan sonra, burjuva basını direnişimize geniş yer ayırmaya başladı. Olay, hükümeti sarsacak, burjuva kanatları arasındaki çelişkileri şiddetlendirecek ve bizzat hükümet içi görüş ayrılıkları gün ışığına çıkaracak boyutlara vardıktan sonra, basın direnişimizden söz etti. Burjuva kalemşörleri akıl hocalığına soyunmaya başlamışlardı. Amaç, insan haklarının sözcülüğünü yapmak değil; hükümet için çözüm üretmekti, akıl danışmanlığı yapmaktı.

DİRENİŞİMİZ ZAFERE ULAŞIYOR, FAŞİST REJİM DİZE GELİYOR

Yukarıda da kısaca anlattığımız gibi, Şubat direnişimiz kısa sürede yayılarak büyüdü, çok kapsamlı siyasal ve ulusal boyutlar kazandı.

Zindan direnişimiz kısa sürede etkin, kararlı, dirençli tutsak yakınları hareketiyle birleşti. Cezaevleri direnişleriyle kenetlendi; gençliği harekete geçirdi; demokratik kişi ve kuruluşları etkisine çekti; ülkenin dörtbir yanına, Türkiye'nin çeşitli merkezlerine yayıldı.

Siyasal gündemin birinci maddesine gelerek, iktidarı sarstı; burjuva muhalefet partilerini tutum almaya zorladı; faşist klikler arasındaki çelişkileri derinleştirdi. Denilebilir ki, güncel sorunların en acil çözüm bekleyen olayı durumuna geldi. Ve burjuvazi ulusal bir isyan korkusuyla tir tir titredi. Haksız da değildi. Diyarbakır bir isyan eşiğine gelmişti.

Siyasal etkisi ve sonuçları bu denli derin, kapsamlı ve muazzam olan Şubat direnişimizin gerilla savaşımızla kucaklaştığı biliniyordu. Silahlı kavga gerçeğine direnişimizin eklenmesi, sömürgecilik için tehlikeyi daha da elle tutulur hale getiriyordu.

Siyasal ve ulusal boyutları bu denli ciddi bir düzeye sıçramış direnişimiz karşısında, siyasal iktidarın daha fazla dayanma gücü kalmamıştı, Dize gelmekten başka çaresi yoktu. Yoksa gelişmeler daha büyük olaylara gebeydi. Kontrol edilemez olaylar kapıyı tıklatıyor gibiydi.

Gelinen noktadan sonra geçecek her gün, direnişimizin büyük bir kitlesel başkaldırıya bir adım daha yaklaşması anlamına geliyordu.

Şu ilginçtir; Diyarbakır'da yakınlarımız sokaklarda yürüyor, protestosunu dile getiriyor, öğrenci gençlik karanfillerle, sloganlarla direnişçileri selamlıyor, broşür dağıtıyor; Diyarbakır büyük direnişin merkezine dönüşüyor. Buna karşılık sömürge güçleri olayları uzaktan izlemekle yetiniyorlar. Fiili müdahalelerde bulunamıyorlar, zora dayanarak yürüyen topluluğu dağıtamıyorlardı.

Neden?

Bu, sömürge kuvvetlerinin insancıllığında mı kaynaklanıyor?

Hayır, kesinlikle hayır! Büyük bir öfke ve coşkunlukla yürüyen tutsak yakınları hareketi, gençlik hareketi, herhangi bir şiddet girişimiyle karşılaşsaydı, direnişin çok daha şiddetlenebileceği, önlenemez boyutlara dönüşebileceği olasılığı düşünülüyordu. Bu "tehlike" gerilla savaşımızın açık, kısmi veya toplu isyanla boyutlanıp daha üst bir aşamaya sıçraması anlamına geliyordu. Bu potansiyel tehlikeden doğan korku, sömürgecileri ihtiyatlı davranmaya zorluyordu. Oysa, 1980-84 döneminde ailelerimiz üzerinde korkunç derecede baskılar, işkenceler uygulanıyor, soluk almaları bile olanaksızlaştırılıyordu. Çünkü, Türk sömürgeciliği kendinden emindi. O günkü tutum ile bugünkü tutum arasındaki farklılık, karşıtlık direnişimizin boyutlarını ve potansiyel tehlikeyi anlaşılır kılmaktadır.

Evet, zindan direnişimizin büyüyerek yayılması ve giderek ulusal bir başkaldırı noktasına varması gerçeği, siyasal iktidarı, iktidar organlarını (hükümet, genekurmay ve cumhurbaşkanlığını) telaşlandırıyor ve direniş karşısında diz çökmelerine yol açıyordu.

Ve bunu, başbakanın kendisi kamuoyuna TV'de yaptığı açıklamayla itiraf etmek zorunda kalıyordu. Olayın ulusal boyutunu vurguluyor, "iç ve dış baskıların sonucu olarak" böyle bir karara vardıklarını, bunun zorunluluğunu açıklıyordu. Kararı, Cumhurbaşkanlığı ve Genelkurmay Başkanlığıyla birlikte aldıklarını da ekliyordu.

Direnişimizin istemlerinin, en önemli istemlerinin kabul edildiği, görüşmede Kürtçe konuşmanın bundan böyle serbest olacağını başbakan TV'de açıklamış oluyordu.

Kürtçe konuşmanın en yetkili ağızlarca açıklanması, Türk burju-

vazisinin, Kemalizmin, "tek ulus, tek dil" stratejisini delmeye hazırlanıyor olmanın bir işareti olarak mı yorumlanmalıdır, sorusunu gündeme getiriyor. Özerklik tartışmalarının yoğunlaştığı bir ortamda, başbakanın böyle bir açıklaması, özerkliğe bir işaret mi sorusunun çeşitli çevrelerde tartışılmasına yol açıyor.

Başbakanın böyle bir açıklama yapmasının nedenleri vardır. En başta gelen belirleyici neden, kamuoyunu yatıştırmak, eylemin daha da yayılmasını önlemek ve bir an önce sonuçlandırma telaşıdır. Hemen bu açıklamasının ardında, Milli Savunma Bakanının, kabul edilen talepleri bir bildiriyle kamuoyuna duyurması, yönetmelik ve tüzükte değişiklik yapılacağını bildirmiş; TTE zorunluluğunun resmen kaldırıldığının açıkça ilan edilmesi ve bu bildiriyi imza karşılığı milletvekillerine dağıtması önemli bir olaydır. Ve başbakanın açıklamasında güdülen amacın aynısıyla açıklanabilir.

Ardından Adalet Bakanlığı da bir açıklamada bulunuyor. TTE zorunluluğunun kalktığını ve yönetmelik ve tüzükte değişiklik hazırlıklarının sürdüğünü kamuoyuna duyuruyordu.

Böylece zindan direnişimizin salt özgül sorunlar alanında değil, aynı zamanda genel hedeflerden en önemlileri (tüzük değişikliği, TTE zorunluluğunun tüm cezaevlerinde kaldırılması vb.) gibi konularda da kesin bir zafer kazandığı en üst düzeyde açıklanmış oluyordu. Bu, çok önemlidir; ve direnişimizin siyasal boyutları ve siyasal dayatıcılığı konusunda tam bir fikir verir sanıyoruz.

Diğer bir önemli nokta, cezaevi ile ilgili somut değişikliklerin, kazanımların ve hakların direnişimizle dolaysız bağlantısını en üst düzeydeki yetkililer tarafından açıktan açığa kamuoyu önünde itiraf edilmesidir. Bu direnişin, kavganın, mücadelenin, kararlı ve ısrarlı mücadelelerin neye kadir olduğunu göstermesi ve bu bilincin kitlelere pratik tecrübeleriyle özümlenmesi bakımından büyük bir önem taşıyor.

Türkiye ve ülkemiz tarihinde hiçbir hak eylemi bu denli kısa sürede sonuç alıcı olmamıştır. Hükümet direnişimiz karşısında duyduğu korkuyla hemen boyun eğmek zorunda kalmıştır.

Ve direnişimizin kesin zaferi, tüm direnişçiler ve destekçileri arasında büyük bir sevince, coşkuya ve heyecana yol açıyor. Daha büyük kavgalara hazırlanmada bu, bir ivme işlevini görüyor, değerli bir birikim oluyor. Kitleler direniş ve kavga ruhu ile eğitiliyor, çelikleşiyor.

Başbakanın, direnişimizin taleplerini kabul ettiklerini ve bu konuda talimat verdiğini açıklamasından bir gün sonra, eylemin 11. gününün akşamında 7. Kolordu yetkilileri bıyık ve ocak talebimizin dışındaki tüm taleplerimizi kabul ettiklerini; ailelerimizin de hazır bulunduğu bir görüşmede yinelediler. Bıyık ve ocak sorununu da süreç içinde çözeceklerini vaad ettiler. Direnişimiz hem böylece genel hedefler ve hem de özgül sorunlar ve istemler alanında tam anlamıyla zafere ulaşmıştı; siyasal sonuçları ise gerçekten muazzamdı. Ve böylece görkemli Şubat açlık grevi direnişimize son verdik.

Direnişimiz zaferle taçlandı; siyasal rejim ise bir kez daha Diyarbakır zindanlarında acı bir yenilgiye uğratıldı. Direnişimiz bir kez daha kazanmıştı.

Bu soylu direnişimiz de kızıla boyandı. Arkadaşımız M. Emin YAVUZ'un kanlarıyla kızıllaştı. Hangi direnişimiz kansız geçmişti ki?

1981 direnişinde ve ölüm orucunda Ali EREK'i yitirmiştik. 1982 çok daha kızıla boyandı. Direniş ağacı dokuz PKK önderi ve yiğit savaşçısının (Mazlum, Hayri, Kemal, Akif, Ali, Dörtler) canıyla, kanıyla büyüdü. Ocak '84 direnişinde 5 arkadaşımızı yitirdik ve Şubat '88 direnişimiz, Emin arkadaşın kanlarıyla kızıllaştı. O, direniş şehitleri kervanındaki onurlu yerini aldı. Her direnişimizin büyük bedeller ödeyerek zafere kavuşması, onu daha bir anlamlı ve soylu kıldığı gibi, biz savaş tutsaklarının omuzlarına tarihsel bir sorumluluk yüklenmektedir. Şehitlere layık olmak, onların kızıl yolunda, onların değerleriyle, inançlarıyla, özveriyle, cesaret ve bilinçleriyle, azimle yürümek... Onlar; kavga, direniş andı demektirler çünkü!

M. Emin YAVUZ arkadaş, özgürlük ve bağımsızlık savaşında dövüşürken tutsak düştü. Hilvan'da Süleymanlar çetesine karşı Kürdistan Devrimcileri yanında saf tuttu ve ulusal kurtuluş kavgamızın emrinde bir nefer olarak savaştı.

Tutsaklık yıllarında da kavgadan geri durmadı. Diyarbakır zindan karanlığında insanlık onurunu yutmayı amaçlayan işkence vahşeti karşısında yılmadı, onurunu, kişiliğini korumasını bildi. Eylül, Ocak direnişlerinde diğer direnişçilerle birlikte mücadeleden geri durmadı.

Ve Şubat '88 direnişimizde tüm tedavi olma ısrarlarını elinin tersiyle geri çevirerek son anına kadar direnişi, direnişin zaferini düşündü; parça parça, hücre hücre, dirhem dirhem ölümün getirdiği korkunç acılara ve sancılara dayanarak üstün bir fedakarlık ve feragat örneği sergiledi. Ve O, tüm tutsakların, tutsak yakınlarının, Kürdistan ve Türkiye halklarının gönlüne örnek bir insan, fedakar ve kararlı bir savaşçı, inançlı bir direnişçi olarak gömüldü.

Direniş, zaferimizin getirdiği büyük sonuç ve coşku, Emin arkadaşın şehit oluşuyla yerini buruk bir sevince bıraktı, ama O da diğer şehitlerimiz gibi KAVGA, DİRENİŞ ANDI oldu! Onu kavgamızda yaşatacağız, zindanlarda, dağların doruklarında ve yaşamın her alanında!..

ŞUBAT '88 DİRENİŞİMİZİN SONUÇLAR

Şubat '88 direnişimizin doğurduğu siyasal sonuçları ve toplumun çeşitli kesimlerinde yarattığı dinamik etkileriyle, ulusal kurtuluş savaşımıza kazandırdığı ivme ile gerçekten görkemli bir direniş oldu. Ülkemiz belki de tarihinin en hızlı, en yoğun, en sıcak ve görkemli olaylarla dolu günlerinden bazılarını yaşadı bu dönemde.

Şubat '88 direnişimiz, salt cezaeviyle sınırlı kalan dar bir olay değildi. Etkileri topluma dalga dalga yayılan ve giderek yurt dışına taşan, ulusal ve uluslararası boyutları olan bir eylemdir. Doğal ki, bu denli büyük çaplı bir eylemin siyasal sonuçları da büyük olacaktı. Şubat direnişimizin en önemli sonuçlarını şöyle özetlemek mümkündür:

Birincisi; direnişimizin ulusal boyutlarıyla ilgilidir. Diyarbakır ve ülkemizin, Diyarbakır zindan direnişi ile ülkemizin ulusal kurtuluş savaşı arasındaki bağlantı; kesin, açık ve dolaysızdır. O bakımdan Diyarbakır'ın ülkemizin ulusal gerçekliğini, Diyarbakır zindan direnişinin de ülkemizin ulusal kurtuluş savaşını hemen çağrıştırıp, onları gündemleştirmesi doğaldır. Bu kendi gerçekliğimizdir; mücadele geleneğimizin doğurduğu bir sonuçtur. Bu tarihsel, ulusal gerçekliğe, eylemimizin dil sorununda odaklaşması olgusunu da eklediğimizde direnişimizin ulusal boyutunun niçin bu denli öne çıktığı kendiliğinden anlaşılır. Evet direnişimiz, ülkemizin gerçekliğini, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşımızı hemen hemen tüm kesimlerin gündeminde tartışma konusu yapmış, siyasal gündemde birinci sırayı, ülkemiz gerçekliği işgal etmiştir. Günlerce (bir ayı aşkın süre) ülkemizin ve Türkiye'deki siyasal gündeme ulusal kurtuluş savaşımızın da yarattığı etki ve olgunlaştırdığı zemine, zindan direnişimiz damgasını vurmuştur. Bu önemli bir sonuçtur. Bu, bir yandan ülkemiz mücadelesinin de güçleneceğine işaret etmektedir. Yani direnişimiz, toplumda davamızın kök salmasına, yaygınlaşıp yoğunlaşmasına katkıda bulunmuştur. Ülkemiz tarihinin en canlı, dinamik, hareketli ve sıcak olayların bazılarına tanık olması çok önemlidir. Bu, özgür bir ülkenin ufukta belirmeye başlayacağının habercisidir.

İkincisi; direnişimizin halk yığınlarında yarattığı etkiyle, onları harekete geçirici gücüyle ilgilidir. Bu direnişimizin en önemli sonuçlarından biridir. Diyarbakır şahsında ülkemizin halkını isyan eşiğine getiren bir direnişin siyasal boyutu ve kapsamı kendiliğinden anlaşılır. Bu bağlamda:

- Tutsak yakınları hareketi,
- Yurtsever kadın hareketi,
- Öğrenci gençlik hareketi,
- Cezaevi direnişleri,
- Demokratik kişi, çevre ve örgütlerin dayanışma hareketi,
- Yurt dışındaki çeşitli kampanyalar.

İşte tüm bu oluşumlarda meydana gelen gelişme, derinleşme, bütünleşme direnişimizin en önemli sonuçlarından biri olarak kaydedilmelidir. Direnişimiz anılan hareketleri daha üst düzeyde etkileyip geliştirmekle kalmıyor; aynı zamanda dayanışma, direnç, kavgacı bilinçlerini de pekiştiriyordu. Kitleler kavga içinde kendi yaratıcı güçlerinin ve yeteneklerinin ayrımına varıyor, on yılların vermediği bilinci, birkaç günün hızlı olaylarında ve pratiğinde kavrıyorlardı. Bu olgu, onların ulusal kurtuluş savaşımızla bütünleşmesini getiriyor; diğer bir deyişle gerillanın toplumsal dayanağının büyüyerek gelişmesi anlamına geliyordu. Bu direnişimiz, onların özlemlerini dile getirmiş, faşist-sömürgeciliğin zulmüne duyulan öfke patlamalarının yolunu açmıştı. Direnişimiz halkın sesi olmuştu çünkü. Yakınlarımızın haklı tepkilerinin dışa vurulmasının ebesi olmuştu. Ve halkımız kendini Diyarbakır'da direnişimizde buldu.

Direnişimiz zülme karşı haykırış, bir başkaldırıydı çünkü.

Bu noktada Partimizin zindan direnişimize olan duyarlılığını da anmamız gerekiyor. Partimiz her direnişimize olduğu gibi, Şubat direnişimize de sahip çıkmış, içte ve dışta koyduğu eylemlerle, gösterdiği çaba ve çalışmalarla direnişimizin kamuoyuna mal edilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Zindanlarda yükselen ses, yankısını Partimizin yaşamın her alanında verdiği kavgada bulmuştur. Partimizin bu direnişimize duyarlılığı, sahiplenişi ve bu yöndeki çabaları, biz savaş tutsakları için moral kaynağı olmuştur.

Üçüncüsü; direnişimiz, ülkemizin savaş tutsakları yakınları hareketi ile Türkiye devrim tutsakları yakınları hareketi şahsında halklar arası dayanışma ve proleter enternasyonalizm duygularının gelişmesi sonucunu doğurdu; bunun gelişmesinin olanaklarını yarattı, sağlam temellerini pekiştirdi. Direnişimiz, iki halkın dayanışma duygularını geliştirmesi, tutsak yakınları hareketi arasında ciddi, samimi ve kalıcı ilişkilerin gelişmesine temellik etmesi önemlidir; her iki ülke devrimi için de bir adımdır. Bunun değeri bilinmeli ve kökleştirilmesi doğrultusunda ciddi adımlar atılmalıdır.

Dördüncüsü; direnişimiz kesin bir siyasal zafer kazandı. TC yönetimi kesin siyasal bir yenilgiye uğradı. Bu, direnişimizin en başta gelen ve belirleyici sonucudur. Diğer tüm sonuçları da bu kuşullandırır. Siyasal rejim, son yıllarda gerilla savaşımızdan sonra karşılaştığı en ciddi ve siyasal kapsamı büyük bir yığın eylemiyle karşılaşıyordu; doğaldır ki, yenilgiden başka bir şansı yoktu. Bu direnişe, kavgaya ve yürekli mücadeleye var olan güveni, inancı, cesareti mücadele ruhunu geliştirip pekiştirdi.

Beşincisi; zindan direnişimiz halk savaşımızın bir parçası olarak boyutlanarak, onun gelişimine olumlu etkilerde bulundu. Diğer tüm sonuçları da bu kapsam içinde değerlendirmek gerekiyor. Çünkü, tüm direnişin yarattığı sonuçlar kavgamıza bir katkı niteliğindedir.

Altıncısı; direnişimiz, rejimin cezaevleri politikasını ve pratik baskılarını, uygulamalarını bir kez daha açığa çıkardı, en geniş bir şekilde teşhir etti. Bu yönde yaygın bir kamuoyunun oluşmasına yol açtı. İşkence ve insan haklarını çiğneyen tutumlarının teşhiri, rejimin siyasal biçimini de vurgulamaya yaradı. "Demokrasiye geçiş" sözlerinin kaba bir aldatmaca olduğu bir kez daha gözler önüne serildi.

Ve direnişimizin yaygınlaşması ve yarattığı siyasal etki sonucu, rejim cezaevleri politikasında "yumuşama" yoluna gitmek zorunda kaldı.

Askeri ve sivil cezaevlerinde tüzük ve yönetmeliklerin değiştirileceği söylendi.

TTE uygulamasına son verildiği ilan edildi.

Cezaevlerinin daha da "iyileştirileceği" vaadinde bulunuldu. Diyarbakır'da sağlanan kazanımların tüm cezaevleri için yaygınlaştırılacağı belirtildi.

Ordusunu daha fazla yıpratmamak için askeri cezaevlerinin sivil cezaevlerine nakilleri hemen gerçekleştirildi. Bunun için gerekli yasal düzenlemeler çok kısa sürede yapıldı.

Bütün bunlar, hükümetin Diyarbakır direnişinin yarattığı etkiler sonucunda almak zorunda kaldığı kararlardır. Kuşkusuz diğer etmenler de rol oynamıştır; kesin belirleyici olan Diyarbakır zindan direnişi ve onun siyasal dayatıcılığı olmuştur.

Yedincisi; halk savaşımız karşısında çözümsüzlükten kurtulamayan, ürettiği tüm politikalarının sonuçsuz kaldığını gören Türk tekelci burjuvazi arasındaki çelişkiler bilinmektedir. Direnişimiz hem iktidar partisi içindeki klikler arası çatışmaları körükledi, hem de diğer burjuva partilerle iktidar ve kendi iç yapılarında var olan çatışmaları körükledi. Burjuvazinin, mücadelemiz karşısındaki her açmazı, her yenilgisi bu çelişkileri daha da yoğunlaştıracaktır. Daha uzun vadeli önlemler için başlayan arayışların (kültürel özerklik gibi) daha da artacağı beklenmelidir. "Tek dil, tek ulus" stratejisinin artık uygulanamaz, gerçekleştirilemez olduğu ortaya çıkmıştır. Ama Türk devleti ve burjuvazisi bu resmi ideolojiyi delecek kadar hazırlıklı görünmüyor. Ama mücadelemizin dayatıcılığı, özerklik doğrultusundaki gerici ve karşı-devrimci arayışları hızlandıracaktır. Direnişimiz bu süreci hızlandırdı; burjuvazinin kendi arasındaki görüş ayrılıklarını netleştirip gözler önüne serdi. ANAP içindeki son sert tartışmalar, SHP'nin kendi içindeki görüş ayrılıkları ve SHP ile ANAP arasındaki çelişkiler, direnişimiz sürecinde açıkça cereyan etti.

Sekizincisi; Şubat direnişimiz, "Direnmek Yaşamaktır", "Direniş Zafere, Teslimiyet İhanete götürür!" şiarlarının parlak, canlı ve somut bir doğrulanması oldu. Ve böylece direnişimiz her türlü teslimiyetçi, tasfiyeci, reformist ve sağcı çizgiye ölümcül bir darbe vurdu. Devrimci direniş çizgisinin biricik doğru yol olduğu bir kez daha görüldü. Bu, devrimci çizginin, reformizme karşı kesin zaferini vurgulamaktadır.

Dokuzuncusu; zindan direnişimiz, zindanların sınıf kavgasının önemli bir alanı, bir parçası olduğu gerçeğini bir kez daha kanıtladı. Zindan direnişlerinin genel devrim mücadelesi içindeki yerini, önemini ve rolünü parlak şekilde gösterdi. Bu, zindan direnişini küçümseyen, zindanları keyf çatılan yer olarak algılayıp gösteren oportünistlerin, reformistlerin suratlarına inen bir şamardır.

Onuncusu; PKK, Şubat direnişimizde direnişçi dostlar kazandı. Bu temelde daha üst düzeydeki dostluklar için kalıcı, güvenilir temeller atıldı. Direnişimiz, Türkiye devrimci demokratik hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasındaki dayanışmayı ve proleter enternasyonalizmin yaşayan canlı pratik içinde gelişmesinin olanaklarını geliştirdi. Aynı anlayışın geliştirilip sürdürülmesi gerekiyor.

Onbirincisi; direnişimiz, PKK savaş tutsaklarını, önderliğinin doğru çizgisi etrafında çelikleştirdi; birliğini perçinledi ve her türlü bozguncu, Parti karşıtı, bölücü ve tasfiyeci eğilime ölümcül bir darbe vurdu. PKK her yönüyle güçlenerek, çelikleşerek, safların sıklaştırarak çıktı.

Onikincisi; direnişimiz, zindan direnişçiliği konusunda yeni, tecrübesiz olan savaş tutsakları için bir okul oldu; direniş örsünde dövülüp çelikleşmesine ve bu alanda "eskiler"le arayı kapatmalarına yaradı.

Evet, görüldüğü gibi **ŞUBAT '88 DİYARBAKIR ZİNDAN DİRENİŞİMİZ** gerçekten görkemli bir olaydır. Soylu direniş geleneğimizin anlamlı ve şehit kanıyla kızıllaşmış bir halkasıdır. PKK savaş tutsakları, bu direnişimizin anlamını ve ruhunu bilince çıkaracak ve bu soylu yolda daha büyük adımlar için tüm güç, yetenek ve enerjilerini seferber edeceklerdir; bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Çünkü, onların halka verilmiş sözleri var; çünkü, onların şehitlere andı var; çünkü, onlar PKK'nin direnişçiliğiyle vardırlar! Bu, onlar için bir yaşam biçimidir, varlık nedenidir!

Halkımızın da evlatlarına, savaş tutsaklarının onurlu gür seslerine kulak vereceği kesindir. Şubat direnişimiz, bunun açık göstergesidir. Yine halkımız, örülmek istenen karşı-devrimci tuzaklara, özerklik vb. karş-devrimci girişimlere pabuç bırakmayacağına ve PKK önderliğinde Bağımsız, Demokratik ve Birleşik Ülkeye doğru ve zafere kadar yürüyeceğine inanıyoruz, güveniyoruz!

— Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!
— Yaşasın Bağımsızlık!
— Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
— Yaşasın Zindan Direnişimiz!

26-29 Şubat 1988

PKK Savaş Tutsakları Adına

Mustafa KARASU
M. Can YÜCE
Mehmet ŞENER
Fuat KAV
Yılmaz UZUN
Hasan ATMACA

PRATİĞİMİZİ III. KONGRE GERÇEĞİ TEMELİNDE DÜZELTELİM

Devrimci Pratikten Bazı Dersler

Komploculuk; savaşan güçlerin veya hasım bireylerin, çeşitli entrika ve hilelerle birbirlerine karşı yürüttükleri bir mücadele biçimidir. Özünde feodal mücadele biçimi olan komploculuk, çağımızda da halkların devrimci mücadelelerine karşı çeşitli biçimlerde uygulanarak sürdürülmektedir. Bugün, Kürdistan'da yürütülen ulusal kurtuluş savaşımıza karşı, faşist Türk sömürgeciliğinin yürüttüğü özel savaşta birçok komplo yöntemleri uygulanmış ve belli oranda da başarılı olmuştur. Mücadelenin gelişim düzeyine bağlı olarak komplo faaliyetlerini değişik biçimlerde devam ettirecektir. Düşman komploları, belli başarılar elde etmişse, bu, düşmanın taktiklerini yetkince uyguladığı anlamına gelmemektedir. Daha çok ulusal kurtuluşçu güçlerimizin, düşmanın yönelim ve uygulamalarını yeterince görmemeleri ve gerekli tedbirleri alamamaları sonucu bazı yersiz kayıplar olmuştur. Bu nedenle, düşmanın tüm yönelimlerini kavramak ve bu yönelimlerini sonuçsuz kılmak, görülen hataları açığa çıkarmakla mümkündür. Konumuz gereği, komplocu yöntemleri işlerken, 1986-87 kış faaliyetlerinde, tasfiyeciliğin komploculuğu bir anlayış olarak Parti yapısına dayatma biçimleriyle konuya başlamak, daha çok açıklık getirecektir.

Savaşta başarı elde etmede güven ve moral ögelerinin rolü en önemli etkenlerdendir. Birbirlerine güven duymayan bireylerin, bırakalım savaşı geliştirmeyi, düşman güçlerine karşı kendilerini korumaları bile büyük sorundur. Bundan dolayı düşman güçleri, sürekli güvensiz bir ortam yaratma savaşını da yürütürler. Bunun için de birçok yöntemi bir arada kullanarak sonuç almak isterler. İşte ulusal kurtuluş savaşımıza karşı bir yandan düşman güvensiz bir ortam yaratma çabasını yoğunlaştırırken, diğer yandan tasfiyecilik, güdülerini tatmin etmek için böyle bir ortamı Parti yapısına dayatmıştır. Güvensiz bir ortam, aynı zamanda tasfiyeci faaliyetlerin üzerinde zemin bulacağı bir ortamdır da. 1986-87 kış faaliyetlerinde tasfiyecilik, özellikle böyle bir ortam yaratmak için yoğun çabalar sürdürmüş ve önemli tahribatlar vermiştir.

Tasfiyeciliğin başı, ilkel milliyetçi örgüt anlayışını Parti yapısına dayatarak, bu temelde "köylü iktidarı" adı altında çabalarını sürdürmüştür. Böylece de "tek şef" olma güdüsünü tatmin etmeyi de hedeflemiştir. Fakat, yapıya kendisini kabul ettirmede endişe duymaktadır. Bu endişesini; "... kadrolar, bana ne kadar güven duyacak, otoritemi ne kadar kabul edecekler endişesini taşıyorum..." biçiminde ifade etmektedir. Burada da ortaya çıkan gerçek, kadro yapısı üzerinde otoritesini tesis etme sorunuyla karşı karşıyadır. Bunun için her şeyden önce otoritesini kabul ettirmesi gerekir. Bunun için de, ne "mübahsa" anlayışıyla harekete geçer. Tasfiyecilik, komplocu anlayışını bu temelde Parti yapısına dayatır ve uygulama çabalarına girişir.

İşe önce Parti yapısının "suçlu olduğu" ve bu suçların kabul ettirilmesiyle başlanır. Ancak bir kesimi bunun dışında tutulmaya özen gösterilir. Çünkü kadrolar içinde bir didişmeye, sürtüşmeye ve güvensizliğe ortam hazırlamak amaçlanmaktadır. Bir kesim kadroları yanına alırken, diğer bir kesim kadroları da şüpheli unsurlar oldukları izlenimi yaratılarak yapıyı birbirine düşürmüştür. Yanına aldığı kadrolar, daha çok köylü özellikleri ağır basan, hayal ettiği "köylü iktidarını" kurabileceklerine güvendiği kesimdir. Şüpheli izlenimi yaratılan kadro kesimi ise, amaçlarına alet olmayan, bunun için de, yapı içinde tümden etkisizleşmesi ve amaçlarının gerçekleşmesi önünde engel olamayacak duruma getirilmesi gereken kesimdir. Diğer yandan ise, aydın olarak nitelendirilen bir kesim kadro üzerinde de değişik yöntemler uygulanır. İşte, yapıyı gruplaştırmak ve bu grupları birbiriyle uğraştırmak ve birbirlerine düşürmek, tasfiyeciliğin komplocu anlayışının ne denli pervasızca uyguladığını göstermektedir. Yarattığı bu yapı içinde her türlü emellerinin gerçekleştirilmesi önünde başka engel de görmemektedir. Tasfiyecilik, gereksiz şeyleri uzun zaman sürecine sığınarak tartıştırdı. Tartışmaların konusu, daha çok seçilmiş ve belirlenmiş kadroları, eleştiri adı altında teşhir etme, geçmiş pratik mücadeleyi inkar etme, genel yapı içinde suçluluk psikolojisini geliştirme, bunlarla beraber köylülüğü överek "baştacı" yapma ve bir baskı aracı olarak ortaya çıkarmaydı. Sonuçta belli mesafe katetti ve köylü özellikleri ağır basan kadroları, yapı üzerinde bir baskı gücü olarak harekete geçirebildi. Tüm yapıda görülmese de kadrolar arası güvensizlik, kısmen de olsa geliştirildi ve bir kısım kadrolar bunalıma girebildi. Oluşturulan bu yapı içinde tasfiyeci amaçlar yeterince görülmedi.

Tasfiyecilik, hangi zemine dayanarak bu kadar tahribat yaratabildi? Parti Önderliği bu durumu şöyle izah etmektedir: *"Bunlar, gücünü... proletarya terbiyesinden mi alıyorlar? Yok, bireysel pehlivanlıklarından mı alıyorlar? Hayır, aslında hepsi bir tilki kadar korkak. Bunlar gücü peki bilimden mi alıyorlar? Yok, bunlar, bu gücü dağ gibi güçlü olan ağalık ve sömürgecilik kurumlarından alıyorlar. İlkel milliyetçilikten ve sömürgecilikten alıyorlar... ve aynı zamanda bunlar, gücünü oradan gelme kadro adaylarımızın ve savaşçılarımızın örgütsüzlüğünden ve Partiye tam hakim olamamalarından alıyorlar..."* (14 Ekim 1987, Talimat) Tasfiyecilik, kadroların devrimci dönüşüme uğramamaları, toplumsal yapıdaki zayıflıkları ve yanlış anlayışları bünyesinde hala taşımaları zayıflığını basamak yaparak hareket etmiştir. Bunun için de zayıflıkları daha da derinleştirmeye çalışmıştır. Böylece faaliyetleri esas amacından saptırarak, yerine kendi tasfiyeci, bastırmacı ve "tek şef" olma amacını öne çıkarmıştır. III. Kongre karar ve çözümlemelerinin özümsenmesi engellenerek, kararların uygulanması sabote edilmiştir. Kürdistan toplumsal yapısındaki zayıflıklar ve bu zayıflıkların faşist Türk sömürgeciliği tarafından ne denli derinleştirildiği ve bireylerin tanınmaz hale getirildiği bilinmektedir. Parti saflarına gelen bireylerin, mevcut zayıflık ve yanlış anlayışları beraberinde getirdiği de bilinmektedir. Böyle bir yapının, devrimci savaşımızı gerçek boyutlarına ulaştıramayacağı ve geliştirip yükseltemeyeceğini pratik kanıtlamıştır. Yine iç ve dış düşmanların faaliyetlerini geliştirmelerine olanak sunan bir zemin durumundadır. Tüm bu zayıflık ve yetersizliklerin panzehri, güçlü III. Kongre karar ve çözümlemelerinin yapı tarafından özümsenmesi olacaktı. Fakat, tasfiyecilik, III. Kongre kararlarını bir tarafa bırakarak, tasfiyeci anlayışlarını yapıya dayatmış ve uygulama çabalarına girişmiştir. Komplocu anlayışını da bu noktada dayatmış, birleşmiş, bütünleşmiş her türden yanlış anlayış ve yetersizliklerden arınmış bir yapı yerine, bölünmüş, birbirlerine düşürülmüş güvensiz ve didişmeci bir yapıyı oluşturmayı hedeflemiş ve az da olsa bu amacında başarılı olmuştur. Yaşanan bu duruma karşın, Partinin temsil edilmesi, kadro yapısının içinde bulunduğu örgütlülüğü, zayıflığı, Parti çizgisine ve taktiğine ne denli hakim olmadığını göstermiştir.

Tasfiyecilik, komplocu anlayışını pratik mücadeleye de yansıtarak kitle faaliyetlerinde zor ögesini adeta tek başına uygulamaya koymuştur. Bu durum, halka karşı duyulan güvensizliğin en açık ifadesidir. Dünya halklarının devrimci mücadeleleri defalarca kanıtlamıştır ki, halka güvenmeyen, onların kafa ve kalplerini kazanmaya, onları bir siyasal güç olarak örgütlemeyen bir hareket baştan beri yenilgiyi kabul etmiş veya düşmanın bir uzantısı durumuna gelmiş demektir. Devrim, geniş "halk yığınlarının eseridir" denilirken, bu, halkın örgütlendirilerek devrim saflarında birleştirilmesi ve savaştırılmasını ifade etmektedir. Bu da, eğitilmesinde, bilinçlendirilmesinde, gönüllü duruma gelmesinde ve öz davasına sahip çıkmasında ifadesini bulur. O halde devrimin otoritesi nasıl kurulacaktır? Bu otorite kitleler üzerinde nasıl tesis edilecektir? İşte tasfiyeciliğin ters yönden işletildiği noktalardan bazıları da bunlardır.

Türk sömürgeciliğinin Kürdistan halkını gerici bir zor temeline aldığı ve otoritesini bu biçimde kurduğu, bu otoriteyi kuruncaya dek birçok katliam gerçekleştirdiği bilinmektedir. Halkı yoğun bir pasifikasyon altına alarak her yönden cesaretini kırdığı gibi, ulusal değerlerine de yabancılaştırmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştiği bu aşamada, düşmanın yarattığı bu yapı önemli oranda darbelenmişse de, kitle faaliyetleri gereken örgütlülük düzeyine ulaşamamıştır. Buna rağmen, kitle nezdinde Parti otoritesi gün geçtikçe gelişerek güçlenmiş; yani kitleler üzerinde devrimin otoritesinin tesisinin, düşmana ve onun Kürdistan'daki uzantılarına indirilen darbelerle mümkün olduğu kanıtlanmıştır. Böylece, kitleler, pasifikasyon ortamından kurtulup, cesaretle kendi davalarına sahip çıkabilir ve devrim saflarına tükenmez bir kaynak olarak her yönden güç aktarabilir. Ve askerlik yasası böyle bir ortamda gerçek anlamda işlerliğe kavuşturulabilinir. Elbette yasanın uygulanmasının başlangıcında eğitimle beraber dayatıcılık yapılmayacak anlamı ortaya çıkmaz. Hal böyle iken, tasfiyecilik, şiddeti kitle faaliyetlerinde de egemen kılma anlayışıyla hareket etmiş, bu anlayış sonucu askerlik yasasının uygulanması adı altında önüne geleni zorla savaşçı olarak saflara alma pratikleri ortaya çıkmıştır. Bu, saflara alınan unsurların büyük çoğunluğu tekrar kaçarak düşmana sığınmış ve bir kesimi mücadelemize düşman durumuna gelmiştir. Bu durum, ordu kurma faaliyetlerini sabote etmek için uygulanan bir komplo olarak karşımıza çıkmaktadır. Kitlelere karşı zor ögesi gündemleştirilirken, feodal artıklara karşı mücadele şiddeti içerse de, eğer şiddet uygulanamıyorsa komplo, bu da gerçekleşmezse uzlaşmayı da taşımaktadır. Böylece Partimizin Kürdistan'daki feodal ve aşiretçi kalıntılara karşı uyguladığı devrimci anlamdaki şiddeti inkar etmektir. Uzun süre, feodal artıklara karşı komplo uygulamaları tartışma konusu olmuştur. Tasfiyeciliğin bu anlayışına göre, "eğer feodalin aşiret üzerinde denetimi varsa ve bu feodal aşiretiyle birlikte düşmana karşı savaşıyorsa, uygun bir komployla etkisizleştirmek ve aşiretini denetim altına almak" olmalıdır. Tabi bu gerçekleşmezse, zorunlu olarak uzlaşmayı doğuracaktır. Çünkü, bu mantık ideolojik-politik mücadeleyi inkar ederek, kitlelerin bilinçli bir savaş geliştirebileceğine inanmamaktadır. Kitlenin feodallere karşı mücadele geliştiremeyeceğine inanmakta ve güvensizliği bu biçimde ifade etmektedir.

1987 yılı pratik mücadeleye yöründüğünde bu anlayışın ağır etkisini yaşayan bazı unsurlar ortaya çıkmıştır. Bu unsurun bazı komplolara yeltendiği ve bazı kayıplara neden olduğu acı gerçeği yaşanmıştır. Yine birimler içinde kuşku duyma, çekişme gibi nedenlerle devrimci uyum ve birliğin sağlanmasının zayıflamasına yol açtı. Dolayısıyla savaş gerçekliği karşısında da yığınca hatalar ortaya çıktı.

Bilindiği gibi savaşan taraf güçleri, birbirlerinin zayıf yanlarını yakalamaya ve bu zayıflıklara yüklenerek daha da derinleştirmeye çalışırlar. Bu durum uzun süreli halk savaşlarında misliyle geçerlidir. Sömürgeci boyunduruğa karşı savaş yürüten halklar, başlangıçta teknik donanım ve sayısal yönden oldukça zayıftır. Fakat halkların zaferinin garantisi olan ve çağdaşlığı temsil eden güçlü siyasal çizgileri vardır. Sömürgeci düşman ise, başlangıçta teknik donanım ve sayısal yönden güçlüdür. Bu anlamda halk güçleriyle arasında muazzam bir güç dengesizliği mevcuttur. Buna rağmen, siyasal olarak geriyi ve çağdışılığı temsil etmekte ve siyasal zayıflıklar yumağı durumundadır. Savaşın üzerinde en kızıştığı nokta da burasıdır. Burada, sorun, halk savaşının temel taşları olan kadroların siyasal çizgiyi pratik alanda ne denli uygulayıp-uygulamama sorunudur. Yani çizgiyi hayata geçirmede taktiği uygulama sorunudur. Eğer taktik uygulamada zayıflıklar ve yetersizlikler ortaya çıkarsa, bu durumdan karşı-devrim güçleri yararlanmaya çalışacaklardır.

İşte 1987 yılı pratik mücadele döneminde, gerek kadro yapısının içinde bulunduğu yanlış anlayış ve yetersizlikler, gerekse tasfiyeci anlayışın etkisinin pratik alana yansıması sonucu belli bazı kayıplar gündeme geldi. Bazı alanlarda önemli tahribatlar yaşandı. Elbette, faşist Türk sömürgeci güçleri, bu zayıflıkları temel alarak, komploculuğa da dahil olmak üzere birçok yönteme başvurdu. Birlikler içinde uyumsuzluğu şu veya bu oranda fark ettiği an, bunu daha da derinleştirmek istedi. Bu konuda halkın genel zayıflıklarından da yararlanmaya çalıştı. Sonuçta bazı şehadet olayları ortaya çıktı, birçok ilişkilerimiz tutuklandı ve cephane kayıplarımız gündeme geldi.

Düşmanın başvurduğu komplolardan biri, devrim saflarına, örgütlediği unsurları sızdırma yöntemidir. Halk ordusunun kuruluş faaliyetlerinin geliştiği, devrim saflarına yaygın savaşçı alındığını gören düşman, bu duruma seyirci kalmayacak ve bazı yönelimleri olacaktır. Özellikle savaşçı alınımında görülen bariz hatalar, düşmanın harekete geçmesi için bulunmaz fırsattır. Askerlik yasasının uygulanmasında egemen anlayış, "Yasanın kendisi bir zor olayı olduğundan, yasayı uygulamak için zora başvurmak kaçınılmazdır" diye, "zor" ögesi başat duruma getirilmiş olup yanlış uygulanmıştır. Yasanın kendisinin zor olduğu ve zorunluluktan dolayı başvurulduğu doğrudur; fakat, halk savaşının geliştirilmesi, ordu kuruluşunun gerçekleştirilmesinin başlangıç aşamasında, hele hele her alanda yaşamın zorla örülmüş olduğu Kürdistan'da, daha başlangıç safhasında zorla asker almaya girişmek, yasayı sabote etmekten başka bir şey değildir. Nitekim, bu anlayışın ağır etkisinde bulunan bazı birliklerimiz, adeta karşılaştığı her insanı askere alma adı altında zorla saflara aldılar. Daha sonra, alınan bu unsurların büyük çoğunluğu düşmana sığındı. Düşman, bu durumu da dikkate alarak, örgütlediği unsurları, gönüllülük adı altında saflara gönderdi. Bu unsurlar eliyle, birlik içinde sorumlular olmak üzere savaşçılar da dahil uygun bir ortam içinde imha etmek, eğer bunu başaramıyorsa, kaçarak tekrar kendisine sığınmasını amaçlamaktadır. Bu unsurların kaçışlarıyla, hem birlikler hakkında ayrıntılı bilgi alır, hem de gerek birlik içinde, gerekse halk nezdinde saflarımızda kendisine bağlı unsurların olduğu imajını yaratarak, birliğe ve halka bir güvensiz ortamı egemen kılmayı hedeflemektedir. Zaten, kaçan unsurlar, mevcut ilişkileri düşmana bildirerek, düşmanın ise yaygın bir tutuklamayla ilişkileri de ajanlaştırma, daha sonra salıvermesi yöntemleri -daha önceleri de uygulamış- ile bu ilişkileri yeni bir komploya zemin yapmaktadır. Bu durumu gören kitleler, güvensizlik içine girerek devrimci mücadeleye sunacakları katkılardan vaz geçebilmektedirler. Saflara savaşçı olarak katılmak isteyenler üzerinde de caydırıcı bir rol oynamaktadır.

Düşmanın tüm yönelimlerini boşa çıkarma, esas olarak taktiğin yetkince uygulanmasıyla mümkündür. Ancak, komplo yöntemlerine karşı alınması gereken tedbirlere ağırlık vermek ve bu tedbirleri güçlendirmek gerekir. Zaten alınması gereken tedbirler de taktiğin bir parçasını oluşturmaktadır. Saflara, örgütleyip sızdırdığı unsurlara karşı alınacak tedbirlerin başında, askerlik yasası uygulanırken, -ki, yasa uygulama safhasında- alınacak savaşçıların iyice tanınması, gönüllü ve yarı-gönüllü olarak saflara alınması gelmektedir. Bu uygulandığı takdirde düşman sızmalarına karşı en etkin önlem alınmış demektir. Daha sonra, savaşçıların eğitimi ve her savaşçı hakkında düzenli sicil tutma işlemi gelir. Sicilleri tutulurken savaşçıların geçmişi, yetersizlikleri, güçlü yanları ve süreç içinde gelişimi işlenmelidir. Böylece savaşçının tanınmasında çok hatalara düşülmeyeceği gibi, atama ve görevlendirmelerde de ciddi hatalara düşülmeyecektir.

Çeteciliğe indirilen ölümcül darbelerle, çeteciliğin dağılma sürecine girmesiyle birlikte, düşman, bu kez gizli çeteciliği örgütlemeye yöneldi. Gizli çeteciliği örgütle-

Devamı 22. sayfada

Gostê Dağı'nda 24 Saat...

Baştarafı 9. sayfada

dan dolayı oldukça bitkin düşmüşlerdi. Bundan dolayı böylesi bir saldırıyı başarıyla gerçekleştiremeyebilirdik. Bu nedenle de saldırıdan vaz geçtik. Günboyu süren çatışma nedeniyle birlik herhangi bir şey yememişti. Zaten yiyeceğimiz de yoktu. Bu konu da daha önceden gereken hazırlığı yapmamıştık. Buna olanaklarımız olduğu halde sorumlulukla hareket edip, gereken titizliği gösterememiştik. Ortaya çıkan koşullarda bu durum birlik için ciddi bir sorun olmuştu. Hani, savaş belirsizlikler alanıdır deniliyor ya, bu kendisini bu çatışmada net bir biçimde gösteriyordu. Savaşta neyin nasıl gelişeceğini önceden her yönüyle görmek ve tahmin etmek mümkün olmayacağından, savaşan bir güç açısından ihtiyat ve hazırlık her zaman yapılması gereken baş görevlerden biridir. Bu, savaşta başarı ve kazanmanın zorunlu kurallarındandır. Bunda gösterilecek herhangi bir ihmal, kaçınılmaz olarak beraberinde zararlar getirir. Ve çeşitli zorluklar yaratır. Düşman da bu durumumuzu fark etmiş olacak ki, yerleşim alanlarının etrafına pusular atmıştı. İkinci gün bizi sıkıştırarak ve sonuç almak için yoğun bir çaba gösteriyordu. Bundan dolayı yerleşim alanlarına uğramak sakıncalıydı. Bu, düşmanın istediği bir şeydi. Birliğin genelinde açlıktan kaynaklanan bir halsizlik vardı. Bazı arkadaşların çantalarında şeker vardı, lojistikle görevli olan arkadaşlar tüm arkadaşlara şeker dağıttılar. Şeker enerji vermek için iyi idi ama, bir insanın günlük besin ihtiyacını karşılaması mümkün değildi. Gerillanın yaşamında benzer zorluklarla sık sık karşılaşılır. Bundan dolayı birlik, bunu kendisi için fazla bir sorun yapmıyordu. Yine her gün beslenme ihtiyacımızın büyük bir bölümünü karşılayan yeşil otla idare edecektik. Yalnız böyle olmasına rağmen olanaklarımız olduğu halde bu çerçevede hazırlıklarımızı yapmamamız bizim açımızdan ciddi bir yetersizlikti, bu da savaşı tüm ciddiyetiyle ve gerekleri düzeyinde ele almadığımızı göstermekteydi. Böyle bir durumu yaşamak da savaşan bir güç olarak bizim için, ciddi bir yetersizlik ve tehlikeyi oluşturmaktaydı. Acilen bu yetersizliği gidermek, savaşı geliştirmek ve düşmanı darbelemenin zorunlu bir gereği idi.

Akşam karanlık çökmek üzereydi. Düşman çemberini en iyi bir şekilde yarmamız gerekiyordu. Günboyu çıkan çatışmada çekilme hattımızı sürekli muhafaza edebilmiştik. Zaten düşman bu hatta doğru çekileceğimizi de bilmiyordu. Bu da geri çekilmede birliğin işini kolaylaştırıyordu. Birlik toplatıldı, çemberi aşmak için yürüyüş, muhtemel düşman pusularına girme, pusulardan kurtulma, çemberi aşmak için ne kadar yürüneceği, yapılan manevranın önemi gibi konular üzerinde birlikte konuşuldu. Akşam karanlığının çökmesiyle birlikte birlik harekete geçti. Çekilme noktasına Gostê Dağının en yüksek ve karlı, buzlu olan tepesi aşılarak gidilecekti. Belirlenen bu yol güzergahı oldukça sarp ve dikti. Bu da her yönüyle yürümeyi güçleştiriyordu. Gerilla birliği günboyu çatıştığından dolayı yorgun düşmüştü. Üstelik açtılar da. Ama her şeye karşın birlik, ne yapması gerektiğinin bilincindeydi. Bu bilinçle de büyük bir iradi güç olarak harekete geçti. Engin bir yurtseverlik ve devrimci bilinçten kaynaklanan bu irade, her şeyin üstesinden geliyordu. Zaten düşmanı kahreden de bu devrimci irade idi. Birlik tüm gücüyle, Gostê'nin zirvesine tırmanıyordu. Zifiri karanlıkta ancak gece yarısına doğru dağın zirvesine çıkabildik. Zirve oldukça soğuktu. Yalnız soğuğa rağmen, zirvedeki temiz hava insana bir ferahlık veriyordu. Birlik burada kısa bir mola verdi. Daha henüz düşman çemberi aşılmamıştı. Bunun için birliğin sabaha kadar yürümesi gerekiyordu. Ve stratejik bir noktaya ulaşmak zorundaydı. Böylece ikinci gün meydana gelebilecek herhangi bir çatışmada yerleşilen alan, birliğin savunma ve manevra yapmasına elverişli olmalıydı. Ayrıca birliğin yorgun ve aç olarak çatışmaya girmesi de sakıncalıydı. Bunun da önemle dikkate alınması gerekirdi. Düşmana karşı yürüttüğümüz savaş, kısa süreli bir savaş değildir. Oldukça çetin geçen ve uzun bir süreyi kapsayan bir savaştır. Bu açıdan peşpeşe düşmanı bozguna uğratan çatışmalar yaşanmışta olsa, öyle kısa sürede sonuca gitmek imkansızdır. Geliştirilen savaş planlıdır. Bundan dolayı, bu plan doğrultusunda hareket etmek gerekir. Pratikte, mücadelemizin önüne düşman tarafından çıkarılan çeşitli engeller de ancak bu temelde aşılabilir. Ayrıca plan, sadece bazı başarılı eylemler gerçekleştirmek değildir. Bir alan halkını kazanmak, örgütlemek ve savaşa kaldırmaktır. Bunun için de dönemin taktiğini uygulamaktır.

Birlik ikinci gün gerek kendi ihtiyaçlarını karşılamak ve gerekse önündeki bazı görevleri yerine getirmek için bir yerleşim yerine uğramalıydı. Birlik yürümeye başladı. Açlık ve yorgunluk hızı düşürüyordu. Yamaç karlı ve kaygandı. Kahraman arkadaş en öndeydi. Arazinin tehlikeli olduğu yerlerde birliği uyarıyordu. Birlik gece karanlığında dik yamaçtan inerken, tüm arkadaşlar dikkatlerini yürümeye vermişlerdi. Ama buna rağman, arkadaşlar oldukça kaygan olan yamaçta dengelerini kaybedip düşüyorlardı. Yamaçtaki yürüme esnasında düşmede nasibini almayan arkadaş olmadı. Kahraman arkadaş araziyi çok iyi tanıyordu. Sabaha doğru stratejik bir nokta olan sarp kayalık bir alana ulaştık. Burada birliğin ilk işi mangalara bölünme oldu. Alanın uygun üç noktasına yerleşildi. Her manga konumlandığı yerde mevzisini yaptı. En uygun stratejik yere Afarof ve B-7'yi yerleştirdik. Bu önlem helikoptere karşı ve düşmanın ilk saldırılarını püskürtmek içindi. Şafakta esen sabah yeli oldukça soğuktu. Bu soğuğa rağmen, birliğin dinlenmesi gerekirdi. Her arkadaşın üstüne örteceği bir parkasının dışında herhangi bir şeyleri yoktu. Üstelik yer nemli ve çakıllıydı. Üç nöbetçinin dışında diğer arkadaşlar, verilen emirle uyumaya geçtiler. Yalnız soğuk, nem ve çakıllar nedeniyle her arkadaş yarı uykulu bir halde durmadan bir sağa, bir sola dönüyordu. Bu da gerilla yaşamının bir başka sorunuydu. Düşmana duyulan kin ve nefret, mücadeleye olan tutku ve bağlılık her şeyin üstesinden geliyordu. Gerilla bu sayede, her koşula ve zorluğa gereken uyumu rahatlıkla gösterebilmektedir. Her arkadaş dünyanın en güzel ve şirin ülkelerinden biri olan ülkemiz Kürdistan'ı, düşmanın vahşi, çirkin pençesinden kurtarmak için bu zorluklara katlandığımızı bildiğinden, bu tür zorlukları sorun etmiyor ve normal karşılıyordu.

Güneşin ışınları Zağros'un zirvelerine vuruyordu. Yeni bir gün doğmuştu. Düşman helikopterleri hemen harekete geçtiler. Karadan da geniş bir operasyon başlatılmıştı. Gerillanın psikolojik etkisi, düşman askerleri üzerinde olduğundan, büyük bir korkuyla tekrar gerillayla karşı karşıya gelmek istemiyorlardı. Ama peşpeşe düşman komutanlarından verilen emirlerle, operasyonlar geniş bir biçimde sürüyordu. Sırtını Zoğroslara veren birliğimizin morali son derece yüksekti. Stratejik tepede nöbetçiler dürbünle düşmanın hareketlerini sürekli izliyorlardı. Peşpeşe nöbete kalkan arkadaşlar düşmanın hareket tarzı hakkında devamlı birbirine bilgi veriyorlardı. Düşmanın içine girdiği zayıflıkları ve çaresizliği gördükçe de düşmanı alaya almaktan kendilerini alamıyorlardı. Düşman helikopterleri yerimizi tesbit etmek için oldukça alçaktan uçuyorlardı. Gayeleri birliği ya kendileri görme ya da böyle alçaktan uçmayla birliği kendilerine ateş etmeye zorlayarak birliğin yerini tesbit etmekti. Ama düşmanın bu bayatlaşmış klasik taktiğini birliğimiz çoktan biliyordu. Düşman, birliğimizin izlerine rastlamak için yoğun bir çaba sarfediyordu. İnsiyatifi kaybettiği her yönüyle belliydi. Bunun verdiği kızgınlık ve çaresizlikle de, kudurmuşcasına oradan oraya koşuyordu. Çetelere yönelik eylemde kuralları ihlal ettiğimizden dolayı sonuca ulaşamamıştık. Ama sonrasında meydana gelen çatışmada birlik, taktik ustalığı, üstün manevra kabiliyeti ve araziye gereken uyumu göstermekle, düşmandan insiyatifi alabilmiş ve düşmanı rahatlıkla darbeleyebilmişti. İşte, düşman da bunun acısını çıkarmak için böylesine yoğun bir çabanın içine girmişti. Ama düşmanın bütün çabası boşunaydı. Çünkü birliğin bu kadar yol alabileceğini ve Gostê Dağının en yüksek noktasını aşabileceğini tahmin edemiyordu. O kendi askerini düşünerek, gerillayı değerlendiriyordu. Dolayısıyla bu da onu yanılgıya götürüyordu.

Öğleden sonra düşman faaliyetlerinde giderek bir azalma oldu. Artık yeni güne bağladıkları umutları suya düşmüştü. Düşmanla girilen çatışmayı değerlendirmek ve içine girilecek yeni faaliyetleri belirlemek amacıyla birlik biraraya geldi. Arkadaşların çoğu değerlendirme yaparlarken, özellikle çetelere yönelmede içine girdiğimiz hata ve birliğin iaşe ihtiyacını zamanında karşılayamamamızın getirdiği zorluklara işaret ettiler. Genellikle yetersizliklerimiz, kazanım ve kayıplarımızı, düşmanın durumu, içine gireceği muhtemel yönelimler, eylemin ürünlerini toplamak ve yeni eylemlerle destekleyerek taktiği maddi güce dönüştürme gibi konular üzerinde kısaca durulup konuşuldu. Yeni alınan bir eylem kararıyla toplantı sonuçlandırıldı. Artık düşman tehlikesi geçmişti. Birlik yorgun ve aç olmasına rağmen büyük bir coşku, sevinç ve atılganlıkla tek sıra halinde yeni umutlara Gostê Dağından inişe geçti. Artık hiçbir güç birliği görevinden alıkoyamazdı.

Açık ki, engin bir yurtseverlik, geleceğe duyulan sonsuz inanç ve Parti Önderliğinin ışıklı yolunda yürüyen gerilla birliği, düşmanın her türden karşı-devrimci taktiklerini boşa çıkartacak güçtedir. İçinde yetersizlikler taşısa da, düşmanın onca gücünü bozguna uğrattı. Yalnız bu, düşmana vurulan son darbe değildi. Devrimimizin stratejik hedeflerine ulaşana dek, daha büyük darbeler vurmaya devam edilecektir.

- Yaşasın PKK'nin Direnişçi Ruhu!

Bir ARGK Savaşçısı

Devrimci Pratikten Bazı Dersler...

Baştarafı 21. sayfada

mede, özellikle eski ihanet odaklarını yeniden harekete geçirerek, komplolarla kurtuluş kuvvetlerimize darbe vurmayı hedefledi. Bunun dışında ilişkilerimizi gizli örgütleme ve yine mahkumların affedilmesi karşılığında gizli çete olarak örgütlendirilmesiyle, bu örgütlemeyi genişletmeyi amaçladı. Örgütlediği bu yapının önüne kapsamlı görevler koydu. Eğer kurtuluş kuvvetleriyle ilişkileri yoksa, mutlaka ilişki kurmaları dayatıldı. Buna göre, kurtuluş güçlerinin verecekleri görevleri kabul edecekler ve bu görevlerden bir kısmını da yerine getireceklerdi. Böylelikle kurtuluş güçlerinin kendilerinden kuşku duymamaları sağlanmış olacaktı. Gerektiğinde kurtuluş güçleriyle beraber hareket edecekler, eylem önerilerinde bulunacaklar ve bizzat eyleme de katılacaklardı. Girdikleri sıkı ilişkiler sonucu güçlerimiz hakkında düşmana düzenli bilgi -grupların hareket tarzını, ilişkilerini, donanımlarını, sayılarını, yol güzergahlarını, üs alanlarını vb.- aktaracaklardı. Düşman, bu bilgiler temelinde hareket edip, gizli çetelerle birlikte, kurtuluş güçlerine darbe indirecekti. Darbe, ya operasyon düzenleyerek, ya da çetelerin, güçlerimizi düşmanın pususuna düşürmeleri biçiminde olacaktı. Diğer bir imha ise, eğer başarabiliyorlarsa, bizzat gizli çeteler eliyle yapmaktı. Belat olayı bilinmektedir. Darbe yememiz, düşmanın başarılı bir taktik uyguladığı anlamını ortaya koymaz. Esas olarak ilişkileri kontrol etme ve denemede görülen bariz hataların yarattığı tahribatlardır. Her ilişkiyi iyi bir incelemeye tabi tutup, geçmişteki durumları, düşmanla mevcut ilişkileri, sınıf konumları, maddi çıkarlarına bağlılık dereceleri netleştirilmeden düşmanın bu tür yöntemleri açığa çıkarılamaz.

Diğer bir komplo yöntemi ise, savaşçı aileleriyle girdiği ilişkiler sonucu, saflardaki savaşçıların kaçışlarını sağlamaktır. Düşman, halkın genel zayıflıklarına dayanarak, bazı savaş biçimleri geliştirmektedir. İşte, Kürdistan'da aileye bağlılığın zaafını bilen düşman, savaşçı ve aileler hakkında kapsamlı bir inceleme ve araştırma yapar. Zayıflık derecelerini tespit ettikten sonra, yönelimini belirler ve harekete geçer. Aileler üzerinde ikna, vaad ve tehdit yöntemlerini içiçe kullanarak, "çocuklarınız boşuna ölecekler, eğer ölmelerini istemiyorsanız teslim olmalarını sağlayın. Çocuklarınıza kötü muamele yapılmayacağı gibi, onlara rahat yaşam temin etmek için elimizden geleni yapacağız. İş, ev sahibi, maddi imkanlar sunacağız", "eğer teslim olmazlarsa onları öldüreceğiz ve sizlere de yazık olacak." Aile ve savaşçıya gerekli eğitim ve uyarı yapılmamışsa, eski zayıflıkları devam ediyorsa, düşmanın yaptığı propagandanın etkisinde kalır, savaşçılar kaçarak düşmana teslim olabilirler. Keza, örnekleri yaşanmış ve cephane, kitle ilişkilerini ele vererek birçok zararlar vermişlerdir. Bu durum, birlik içinde de çeşitli kuşku ve güvensizliğin gelişmesine de yol açmıştır.

Halk savaşımızın kitleselleşmesi ve boyutlanması için halkın örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi temel görev olduğuna göre, birlik içi eğitime, kitle eğitimine ağırlık verilmesi kaçınılmaz bir görevdir. Saflara alınan savaşçıların aileleri, çoğu zaman ilişkisiz bırakılmış ve düşmanın amaçladığı faaliyete zemin yaratılmıştır. Aile bireyleri devrim saflarında bulunuyorsa, o aileyi devrime hizmet eder konuma getirmek pek olanaklıdır. Ailenin eğitilmesi düşmanın oyunlarına karşı uyarılması ve belli görevleri yerine getirebilecek duruma gelmesi temel yönelim olmalıdır. Aile bağlarının yerine ulus ve yurtsevgisi kazandırılmalıdır. Savaşçı eğitiminde yurt ve ulus bağları güçlendirilerek aileye bağlılıktan kurtarılması sağlanmalıdır.

Sonuç olarak; eğer iç ve dış düşmanlar çeşitli biçimlerde tahribatlar yaratmış ve darbeler vurabilmişse, esas olarak Parti yapımızın taşıdığı zayıflıklar ve taktiğin yetkince uygulanmamasının yarattığı sonuçlar olarak görmek gerekir. Bunun için her türlü düşman oyunlarını boşa çıkarmak, her türlü zayıflıklardan, yanlış anlayışlardan arınarak Parti çizgisine ve taktiğine hakim olmakla mümkündür. Aynı zamanda halkımızın içinde bulunduğu zayıflıklardan kurtulması da bu temelde mümkün olacaktır. O zaman yetkin bir uygulayıcı gücüne ulaşır ve savaş gerçeğine en iyi bir tarzda hakim olunabilir.

Ocak 1988
Y.

Impressum
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50	s.
Belçika	75.	bfr.
Danimarka	10.00	dkr.
Fransa	7.50	ff.
Hollanda	3.75	hfl
İngiltere	0.75	£
İsveç	7.50	skr.
İsviçre	3.00	sfr.
Norveç	7.50	nkr.

giren ülkelerde (Avrupa ülkeleri-Almanya, İtalya, İspanya vb.) diğer demokratik hak ve özgürlükler askıya alındığı gibi, 1 Mayıs da yasaklaştı. Fakat bu durum, faşizmin ömrü kadar sürdü. Bugün buralarda işçiler geçmişin coşku ve heyecanını aynı dozda yaşamasalar da 1 Mayıs'ı sınıf bayramları olduğu bilinciyle kutluyorlar. Avrupa'daki işçilerin sınıf bilinci, mücadele ruhu, reformist ve revizyonist ideoloji ve siyasetleri tarafından rayından saptırılmış; kavga, birlik, dayanışma heyecanından çok şey alıp götürmüştür. Buna karşın, komün barikatlarında dalgalanan çığlık ve Şikago sokaklarında yükselen ses buralarda derin izler bırakmış... 1 Mayıs ruhunun yeniden yürekleri ve beyinleri kavrayacağına inanıyoruz. İleri kapitalist ülkelerin işçileri "Tüm ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" şiarını şanlı tarihlerine yaraşır bir tarzda yeniden yükseltmelidirler...

En önemlisi, komün barikatlarının savaşçılığı, Şikago işçilerinin kavga azimleri ve yiğitlikleri Ekim Devrimi aracılığıyla ezilen halklarda yankısını buldu, buluyor. 1 Mayıs ezilen halklarda bir savaş şiarıdır; birlik ve dayanışma türküsüdür; "Tüm ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" sloganında ifadesini bulan proletarya enternasyonalizminin özüdür.

Öyle olduğu içindir ki, faşist rejimlerin egemen olduğu yeni-sömürge ülkelerde 1 Mayıs en çok korkutan gündür: Bu korku yasalarında bile dile getirilmiştir. Bunun en çarpıcı örneği Türkiye'dir. Önceleri "Bahar Bayramı" diye adlandırılarak özü boşaltılmak ve saptırılmak istenen işçi bayramı 1 Mayıs, 12 Eylül faşist rejimi tarafından tamamen yasaklandı. Bu anlamlıdır; faşizmin işçi düşmanlığının niteliğini ve tonunu vurgulaması bakımından önemlidir. Bundan önce yasalarda "Bahar Bayramı" olarak anılmasına karşın, işçi sınıfı bu saptırmayı verdiği mücadeleyle büyük oranda önlemiş, işçi bayramı olarak anılmasını dayatmış ve bu uğurda onlarca can vermiştir. Ne var ki, bu yasal bir statüye kavuşmadı. Düzenleyicilerinin ideolojik,

Diyarbakır zindan direnişçilerinden bir grup

politik çizgileri belli olmasına, genelde Türk solu geleneksel yapıyı kırmamış olmasına ve çok önemli olumsuzluklar içinde bulunmasına karşın, 1977 Taksim'deki 1 Mayıs kutlamaları görkemliydi. Milyonu aşan bir kitleselleşmeyi ifade ediyordu bu. Gel gör ki, bu coşkuyu ve görkemliliği sindirmeyen burjuvazinin kanlı cellatları, işçi kanı dökmekten kendilerini alamadılar. Katliam en üst odaklarca tezgahlanmıştı; 30'u aşkın işçi katledildi, onlarcası yaralandı. Amaç besbelliydi; işçi sınıfının 1 Mayıs ruhunun gelişip güçlenmesini önlemek, 1 Mayıs bilincini söndürmek... Ama zorbalık, zulüm, kıyım ne zaman geleceği, işçiden, halktan fışkıran gür sesi yok edebilmiştir ki? 1977'-lerden sonraki 1 Mayıs'larda da 1 Mayıs meydanları dolup taştı; işçi sınıfının kitlesel kabarışlarına sahne oldu.

Ne var ki, yıllardır reformizmin, kuyrukçuluğun ve koyu bir sosyal-şovenizm batağında debelenen Türk solu, işçideki bu devrimci potansiyeli devrimci bir harekete, siyasal bir güce dönüştürmedi. Dönüştürmesi de olanaksız. İşçilerin devrim, kavga ve direniş ateşi, sahte slogan ve sonuçsuz eylemlerle ya saptırıldı, ya da genelde söndürülerek düzen için tehlikesizleştirildi ve binleri bulan işçi yığınları 12 Eylül faşizminin bir darbesiyle örgütsüzlüğe, eylemsizliğe, güçsüzlüğe, çözümsüzlüğe mahkum edildi. 1 Mayıs'larda meydanları dolduran yüzbinler, milyonlar böylece sahte sol oportünizm, tasfiyecilikle doruklandı, tamamlandı.

Türkiye işçi sınıfı yeni 1 Mayıs'ı kutlamaya başladığı bugünler, tarihinin en örgütsüz, güçsüz ve eylemsiz günlerini yaşıyor. 1974-80 solu bir çürümeyi, tasfiyeciliği rejimin ağır baskısı altında ideolojik bir bunalımı yaşıyor. Olumlu bir gelişme yok mu hiç? Elbette var. Ancak gerçekçi olmak gerekiyor: Olumlu gelişmeler olmasına karşın etki gücü oldukça sınırlı, faşist diktatörlüğe karşı devrimci direnişçiliği, sosyal-şovenizme karşı proleter enternasyonalist bir çıkışı ifade eden belli bir hareketlilik var; bu umut verici. Ancak genel açısından tasfiyecilik egemenliğini sürdürüyor. İşçi sınıfı kendi ideoloji ve siyasal çizgisini ve direnişçiliğini gündeme dayatabilmiş değil. Bu anlamda genel tablo olumsuz, kara bir tablo olarak değerlendirilip çıkış yolu bu saptama temelinde araştırılmalıdır.

Arkadaşlar,
Devrimci-Demokrat Tutsakları

Türkiye hızla bir devrim durumuna doğru gidiyor. 12 Eylül faşizmi, PKK'nin açtığı ulusal kurtuluş savaşıyla iflas etti. Bu iflas, ekonomik, siyasal, ideolojik ve her cephede hızla derinleşiyor. Faşist rejim tam anlamıyla bir çözümsüzlük, kendini yeniden üretememe sürecini yaşıyor. Bu nesnel bir olgu. Bu olgunun en başta gelen nedeni Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Türkiye'de devrim durumunun olgunlaşması ile Kürdistan devrimi ve silahlı kavgası arasındaki doğrudan, kesin ve açık bağlantıyla karşılaşıyoruz burada. Kürdistan özgürlük savaşının Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketine yaptığı önemli etkiyi görüyoruz. Bu, Türkiye proletaryası için tarihsel bir fırsattır. Evet çok önemli bir tarihsel fırsattır.

Devrimin nesnel koşulları, bu kadar olgun olmasına karşın, Türkiye'de devrimci-demokratik hareket bu nesnel yapıya karşılık verecek öznel koşullara sahip değildir. Politik, örgütsel ve eylemsel alanda güçsüzdür. Bu güçsüzlük ve çok önemli olumsuzluklar nasıl aşılmalıdır?

Bizce, Türkiye'de **Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC)** ve onun öngördüğü direnişçi çizgiyi yeniden yeşertip mücadele ile ve mücadele içinde kitleselleştirerek var olan olumsuzluklar aşılabilir. Bu o kadar kolay değildir. Ama mümkündür. PKK ve Kürdistan özgürlük savaşı bu çizginin gelişmesinde muazzam bir dayanaktır, büyük bir politik ve moral güçtür; bir esin kaynağıdır. Aslında tasfiyeciliğin yaşama şansı yoktur; nesnel süreç kitleleri devrime yöneltiyor; kitleler devrim istiyor. Önemli olan bunun doğru devrimci çizgisini geliştirmek, onu mücadele araçlarına ve örgütlülüğe kavuşturabilmektir.

Görev bir yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını desteklemek ve ona omuz vermek iken, öte yandan ve esas olarak Türkiye'de anti-faşist mücadeleyi yükseltmektir. Örgütlemek ve güçlü araçlarla donatmaktır. Bunun yolu da reformizme, sosyal-şovenizme ve tasfiyeciliğe karşı dişe diş bir kavga örgütlemek ve geliştirmekten geçer. Türkiye'de devrimci mücadelenin geliştirilmesi, örgütlendirilip güçlendirilmesi tasfiyeciliğe karşı devrimci-direnişçi çizginin egemen kılınması ve böylece anti-faşist kavganın kitleselleştirilmesi görevleri başarıldığı ölçüde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına katkıda bulunulmuş olur; gerçek enternasyonalizm budur. Böyle bir destek en anlamlı olanıdır. İdeolojik planda tasfiyeciliğe, reformizme ve sosyal-şovenizme karşı mücadele baş görev olarak duruyor. Bu görevi anti-faşist kavganın bir parçası ve temel bir ögesi olarak algılamak gerekir. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'nin yeniden canlandırılması, güçlü temellere oturtulması, Türkiye'de var olan kaosa, belirsizliklere umutsuzluklara bir çözüm yolu olabilir. **Tüm devrimcileri, demokratları, yurtseverleri FKBDC'yi yeniden kurup çizgisini egemen kılmak için göreve çağırıyoruz.**

Öte yandan devrimciler, demokratlar Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kayıtsız kalamazlar. Türk faşist sömürgecileri Kürdistan'da toplu katliamlara hazırlanıyor, bunu gerçekleştirme operasyonlarını yapıyorlar. Devrimci ve demokrat iddiasında olanlar buna karşı tavır almak zorundadırlar. Yaşam ve mücadelenin kendisi tavırların netleştirilmesini dayatıyor.

1 Mayıs, proletarya enternasyonalizmi demek... 1 Mayıs bilinci, sosyal-şovenizmi ve oprtünizmi dıştalar ve ona kesinlikle düşmandır. 1 Mayıs'ı gerçek anlamda, devrimci özüne uygun kutlamak, proleter enternasyonalizmi yüceltmek demektir. Türkiye'de 1 Mayıs'ın ruhu bir de koyu bir sosyal-şovenizmle kirletildi, saptırıldı; o bakımdan kutlamaları sahteliği aşmadı ve yüzeysel gösterilerde takılı kaldı. Şikago sokaklarında işçinin omuzları üzerinde yükselen kızıl enternasyonal bayrak, ne yazık ki, yıllarca Türkiye'de Kemalizmi gizleme aracına dönüştürüldü; Kürdistan ulusal gerçekliğini inkar, Kürdistan ulusal kurtuluş kavgasına karşı şovenistçe tavır alışlar solculukla, devrimcilikle gerekçelendirildi. Türkiye'de de 1 Mayısların ruhunu iki

Bayan ve erkek savaş esirlerinden bir grup

ayakları üzerinde oturtmak gerekiyor. Bu dayatılan pratik bir görevdir. Pratik anlamı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına omuz vermektir. Şikago sokaklarında kızıl kanlarda yatan işçinin mücadele, birlik ve dayanışma andı budur. Çünkü, "Tüm ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" sloganının somut sürecimizdeki ifadesi, Kürdistan özgürlük savaşına her türlü desteği vermektir. Bunun dışındaki yorumlar sahte, bir o kadar da karşı-devrimcidir.

Evet, 12 Eylül faşist cuntası, Türkiye'de zayıf olan 1 Mayıslar bilincinin önüne set çekti; tasfiyeciler bu operasyonun son halkasını eklemeye çalışıyorlar. İşçi sınıfını eli-kolu bağlı, güçsüz ve çaresiz bıraktılar bir bakıma. Her türlü sömürü ve zulme karşı açık hale getirdiler. Evet zaten zayıf olan 1 Mayıs ufku, ruhu ve azmi zayıflatıldı. Ama namuslu yüreklerde 1 Mayıs ateşini söndüremedi; yürekler her 1 Mayıs'ta yine 1 Mayıs coşkusuyla şenlendi, coştu; kinle, nefretle büyüdü, kavga ateşini körükledi...

ÖZGÜRLÜK TUTSAKLARI!

Kürdistan, Bir Mayıs'la yeni tanıştı. Uzun yıllar koyu bir yabancı egemenlik altında ve tam bir tecrit yaşamına mahkum edilen Kürdistan'da 1 Mayısların doğması, gelişmesi ve yaşanması düşünülemezdi elbette. Tarihin dışına itilmişti adeta. 1 Mayıs'la tanışma 1970'li yıllara dayanır. Özellikle PKK'nin kuruluşu, 1 Mayısların Kürdistan'da yaşam bulmasını, güçlü bir öncü kişiliğe ve dayanağa kavuşmasını sağladı. Kürdistan da her yıl artık uluslararası işçi bayramının kutlamalarına sahne olacaktı. Kürdistan proletaryası da artık aynı ortak dalgada bu büyük bayramda gür sesiyle hakkettiği yeri alacaktı.

Bugün Kürdistan'da takvim yaprakları hep 1 Mayıs'ı gösteriyor; Kürdistan her gün 1 Mayıs'ı kutluyor. Bu bir bakıma 1 Mayıs ile Newroz ateşinin bütünleşmesidir de.

Bugün Kürdistan'da Moskova'-daki gibi, Paris'teki gibi, Şikago'-daki gibi, Köln'deki gibi milyonlarca işçi dökülmeyecek sokaklara, milyonlar meydanları dolduramayacak. Evet bunlar mücadele, birlik ve dayanışma üzerine konuşacaklar, sloganlar atacaklar, kavga andını tazeleyeceklerdir belki. Kürdistan proletaryası ve halkı aynı şeyleri yapmasa da daha militan bir dil konuşuyor; mücadele, birlik ve dayanışma sloganlarını gerçek devrimci anlamında devrimci pratiği ete-kemiğe büründürerek silahıyla, kanıyla, canıyla, görkemli direnişleriyle haykırıyor; tam da gerçek 1 Mayıs'ı kutluyor. 1 Mayıs'ı bir yaşam biçimine dönüştürüyor...

Her 1 Mayıs bir önceki 1 Mayıs'a göre daha bir anlamlı ve görkemlice kutlanıyor Kürdistan'da. Her yeni Mayıs, özgür vatan topraklarına bir adım daha yaklaştırıyor çünkü. 1988 1 Mayısı da öyle... Kürdistan dağlarında, zindanlarda, yaşamın her alanında özgürlük türküleri daha bir gür yükseliyor. Bu türkü gerillanın silahında düşmana, faşist Türk sömürgeciliğine dolu dizgin boşalan bin yılların öfkesidir; özgür ve mutlu yarınların habercisidir. Bu türkü zindanlarda savaş tutsaklarının bedenleri üzerinde vücut bulan soylu direniştir. Bu türkü, mazlum Kürt halkının birlik, mücadele ve dayanışma heyecanı ve coşkusudur. Ve bu türkü, Türkiye halkına uzanan dostluk elidir; proleter enternasyonalizm özlemidir. Bu türkü devrim şehitlerinin ahıdır, özlemidir, anısıdır, onlara verilen sözdür. Onların kavgada yaşatılması, davayı zafere götürme inancı ve kararlılığıdır. Kısacası bu faşist Türk egemenlik sistemini yerle bir edecek, geleceğin güzel ve özgür dünyasını kuracak DEVRİMİN kendisidir.

Ve biz özgürlük tutsakları da, uluslararası işçi sınıfının büyük bayramı olan 1 Mayıs kutlamalarına yüreğimizle, beynimizle, bilincimizle, DİRENİŞ andımızla katılıyoruz. 1 Mayıs'ı devrimci-direnişçiliğimizle, coşkuyla selamlıyoruz...

Ve gür sesimizle haykırıyoruz: Yaşasın 1 Mayıs emekçinin bayramı; mücadele, birlik ve dayanışma günü!..

— Bijî 1 Gûlan!
— Kahrolsun sömürgecilik, faşizm ve emperyalizm!
— Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı!
— Yaşasın FKBDC!
— Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
— Yaşasın Türkiye işçi sınıfının şanlı mücadelesi!

FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ-FKBDC
(SVP, THKP-C (Acilciler), PKK)
Savaş Tutsakları
1 Mayıs 1988

Aydın Cezaevinde

FKBDC 1 MAYIS'I KUTLADI

Yeni 1 Mayıs'ı, 88 Mayıs'ını da cezaevinde kutluyoruz. Devrimci görevlerin kavranması bilinçe çıkarılması bakımından tarihsel önemde olan bu tür günlerin, anma ve kutlama günlerinin başka bir anlamı, başka bir önemi oluyor. Partimizin ruhuna denk düşen direnişçiliğimizi, görev ve sorumluluklarımızı bu tür günlerde daha iyi görüyor, daha iyi bilince çıkarıyoruz. Faşist sömürgeciliğe tutsak olmak, esir düşmek insana daha başka duygular da veriyor: Savaşın sıcak alanlarında, sizlere, halkımıza, dağlarımıza olan özlem, inanç ve bağlılık daha bir artıyor. Deyim yerindeyse zindanlar insana dar gelmeye başlıyor. Bu, herhangi bir şey değil, mücadelemize olan bağlılığın, inanan azmin ve bilincin bir yansıması oluyor. Topraklarımızda bağımsızlık ve özgürlük ateşi yükseldikçe, biz savaş tutsaklarını etki alanına çeken mücadelemiz daha bir yakıcı oluyor: Zindanlar da aydınlanıyor, direniş ateşi birbirini buluyor, bütünleşiyor, kucaklıyor...

Çünkü aynı yürek, aynı bilinç, aynı sorumluluk anlayışı ve aynı direniş ruhuyla haykırıyoruz. Geçmişi ve geleceği daha iyi görüyoruz. Halkımıza, Partimize ve ölümsüz direniş şehitlerimize verdiğimiz kavga andını bir kez daha yineliyoruz. Ülkemizde 1 Mayıs direnişçi ruhunun her gün, her saat ve hayatın her alanında sürekli yaşatılması bizler için ayrı bir bilinç, ayrı bir güven ve coşku kaynağı oluyor. Görev ve sorumluluklarımızı da buradan alıyor, öylece kavrıyoruz.

Direniş, birlik ve dayanışmanın yüksek bir temsili bugün Kürdistan'da yaşatılıyor. 1 Mayıs'ın gerçek anlamını Partimizin, Cephemizin ve Ordumuzun önüne koyduğu şanlı görevlerden, düşmana vurduğu darbelerden ve büyüyen, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin geniş ve derin politik etkisinden çıkarıyor, görüyoruz. Evet 1 Mayıs'ı birlikte kutluyoruz... Ama siz dışarda, biz zindanlarda... Aradaki tek fark bu.

'88 1 Mayıs'ını cezaevinde nasıl kutladık:

Biz, FKBDC içinde yer alan SVP ve THKP-C/Acilciler gruplarıyla cephe olarak kutlamak istedik. Bunun daha anlamlı, daha yararlı olacağını düşündük. Bunun üzerine önerimizi SVP ve THKP-C/Acilciler gruplarına da götürdük. Önerimiz, her iki grup tarafından da olumlu, uygun görüldü. FKBDC imzasıyla bir bildiri kaleme aldık. Hazırlıklarımızı da buna göre yaptık.

1 Mayıs sabahı koğuş havalandırmasınını temizledik, sıra ve bank yerleştirdik... Saat 10 sularında 16. ve 17. koğularda bulunan bağımsız ve kaçakçılardan, Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize sempati ve ilgi ile bakan ve mücadelemizde güven gören 6 dost arkadaş geldi. Ardından SVP ve Acilciler de geldiler.

Saat 10.30'da koğuş havalandırmasına çıktık. Bir arkadaş devrim şehitleri anısına bizleri 1 dakikalık saygı duruşuna davet etti. Tüm arkadaşlar sol yumruklarını kaldırıp 1 dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra, koğuş kapılarını denetlemek, gözetlemek üzere iki arkadaş görevlendirdik. Görevli arkadaşlar yerlerini aldılar.

Saygı duruşundan sonra bir arkadaş günün anlamını ve önemini dile getiren FKBDC imzalı bildiri metnini okudu.

Hepimiz (60 kişi) ayakta 1 Mayıs marşını okuduk. Gür sesimiz tüm cezaevinde ve kenar mahallelerde yankı yapıyordu, hep bir ağızdan **"Biji Yek Gûlan"**, **"Yaşasın 1 Mayıs"** sloganlarını attık. Daha sonra her bir slogan 3 kez atılmak üzere **"Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi"** sloganını attık. Bizim koğuş havalandırmamızda marş ve slogan sesleri yükselince diğer bloklardan da aynı tondan marş ve slogan sesleri gelmeye başladı. Sol Birlik ve Dev-Yol anlattığımız bu hareketli gelişmelerin içinde yer almadılar. Onların programları bilinen sessizlik içinde gerçekleşti.

İdarede belli bir hareketlilik gözlendi. Gardiyan ve müdürler belli bir telaş ve heyecan yaşadılar. Ancak hiçbir şeye ses çıkarmadan her zamanki olağan davranışların ötesinde bir yönelim içine girmediler, giremediler.

Sloganlardan sonra Acilci bir arkadaş, uzun bir şiir okudu. Şiirin bitimiyle birlikte yaşlı dayı ve halktan insanlarımızın da içten katılımıyla Avusturya İşçi Marşı okundu. Coşku ve sevinç kabarmış, savaşa olan özlem en samimi ve ateşli bir biçimde hissediliyor, tüm arkadaşlar davaya olan bağlılık ve devrim andını tazeliyordu.

Saat 11.30'a gelince şiir, marş ve türkü programı artık sonuçlanıyordu. Kürdistan'dan gelme yurtsever yaşlı taraftarlarımızın istek ve talebi üzerine saz ve türkü eşliğinde halk oyunları oynandı, halaylar çekildi.

1 Mayıs o gün başka bloklarda da kutlanıyordu. Fakat bizim blokta kutlanan 1 Mayıs'ta ayrı bir coşku, ayrı bir anlam vardı. **Çünkü bugünde biz savaş tutsaklarının dile getirdiği duygu ve düşünceler, dağlarda kahramanca savaşan gerillalarımızın insanlık adına düşmanlarımızın beynine patlayan silahların namlusunda doğrulanıyordu.** Yani sözler içi boş anlamsız laflar değildi. İşte buydu coşku ve sevinci farklı kılan. Evet bu anlamlı günde elde silah savaş hasreti tüm savaş tutsaklarının içini bir kor ateş gibi yaktı. Gerillaya duyulan özlem, hasret, sevgi ve Partiye ve Önderliğe bağlılık duyguları büyüdü, kabına sığmaz oldu.

Ve saat 12.00'de toplantıyı yöneten arkadaşın kapanış konuşmasıyla 1 Mayıs kutlamamız (toplantımız) son buldu. Ama bu ruh ve bilinç bir kez daha tazelenip yaşam ölçütümüz olarak belleklerimize daha derin kazındı...

ÖZGÜRLÜK TUTSAKLARI

Dünya işçi sınıfı —1986'de 1 Mayıs'a yol açan olayları saymazsak—, 101 yıldır 1 Mayıs'ı kutluyor. Her yıl daha büyük bir bilinç, heyecan ve coşkuyla... Her yıl "Mücadele, Birlik, Dayanışma" kavramlarına yeni bir değer katarak, daha anlamlı ve soylu halkalar ekleyerek...

1 Mayıs'ın özünü kavramak, anlamını bilince çıkarmak gerekiyor; devrimci ruhunu pratik kavgada canlandırmak gerekiyor. Çünkü 1 Mayıs, bugün çoğu reformist, revizyonist ve dava döneği tarafından özü boşaltılmış, içi boş bir gösteri derekesine indiriliyor. Avrupa'dan Türkiye'ye uzanan geniş bir reformistler ve revizyonistler cephesi tarafından bu yapılıyor; kavga, direniş ve devrim olan özünü yeniden dünyanın her alanında egemen kılmak, kavga şiarı yapmak ertelenmez güncel bir görev olarak duruyor...

1 Mayıs'ın tarihsel anlamını ve güncel önemini vurgulamakta yarar var; gereklidir de.

19. yy. aynı zamanda işçi sınıfının görkemli mücadeleler yüzyılıdır. İşçi sınıfı mücadelesi salt Avrupa'yla kalmadı. Cartistlerin yılları bulan direnişi, 1848 Haziran ayaklanmasında yücelişti; proletaryayı bağımsız bir toplumsal-siyasal güç olarak tarih sahnesine çıkardı; bu 1871 Paris barikatlarında doruklandı ve proletaryayı "egemen sınıf" haline getirdi. Aynı dalganın Amerikan işçi sınıfını etkilememesi ya da Amerikan işçi sınıfının aynı büyüklükte kucaklaşmaması düşünülemezdi. 1 Mayıs'a yol açan işçi eylemleri patlak verdi. Olayın merkezi Şikago'dur. O dönemde işçiler haftanın her günü olmak üzere günde 12 saat çalışıyorlardı. Bu, yoksullaşma yoğun sömürünün boyutları hakkında bize bir bilgi verir sanırız. Kadın ve çocuk işçilerin durumu daha hazindir; çalışma koşulları oldukça ağırdır. İşte bu koşullarda Şikago işçileri, 8 saatlik işgünü ve çocukların iş koşullarının değiştirilmesi amacıyla 1 Mayıs 1886 günü bir günlük genel greve gittiler.

Bunun üzerine McCormick adında bir fabrikatör işçileri birbirlerine düşürüp, direnmeyi kırmak için, sendikasız emekçileri işe aldı ve 8 saatlik işgününü uyguladı. Doğaldır ki, grevci işçiler, bu "grev kırıcılığı" sindiremezlerdi. Nitekim öyle yaptılar. İşçiler fabrikanın üzerine yürüdüler. Tabii düzenin sadık bekçileri hemen imdada yetişeceklerdi. Şikago, işçilerle, burjuva düzenin silahlı adamlarının (polis) göğüs göğüse, dişe diş kavgasına sahne oldu. Sokaklar, oluk oluk işçilerin kızıl kanlarına boyandı. Bu, emek bilincinin bir gelişim göstergesiydi. Şikago meydanlarının kızıla boyandığı o gece işçiler dağıttıkları bildiride şunları diyorlardı:

"Emekçiler! Kardeşleriniz, ekmek istediler, ekmek yerine kurşunla doyuruldular." Ertesi gün yine işçi gösterileri başladı. Mitingler yapıldı. İşçilerin toplandığı bir meydana ajan-provokatörlerce bomba atıldı. Olay düpedüz bir tertipti. 7 polisin ölmüş olması bu gerçeği değiştirmez. 4 de işçi yaşamını yitirmişti bu olayda. Hemen devreye giren burjuvazinin yargı organları "suçu" 8 işçiye yüklediler. "Devleti yıkmak" suçundan(!) bu sekiz işçiden yedisi adı geçen eylemle ilgileri ve ilişkileri kanıtlanmadan idama, birisi de müebbet hapse mahkum edildi. Daha sonra altısının darağaçlarında yaşamlarına son verildi. Bununla burjuvazi, işçi hareketini ve direnişini engelleyebileceğini sanıyordu. Oysa, darağaçlarındaki işçi şunu haykırıyordu:

"Zaman gelecek mezarlarımızdaki sessizlik, yaşarken yaptığımız konuşmalardan daha etkili olacak."

Ve tarih burjuvaziyi değil, kavgaya ve işçi davasına kesin bağlılığını ve inancını büyük bir kararlılık ve cesaretle haykıran işçiyi doğruladı.

Şikago işçi direnişinden birkaç yıl sonra, 1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonal, aldığı kararla 1 Mayıs'ı işçi bayramı; işçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak ilan etti.

Şikago sokaklarında mayalanan 1 Mayıs ruhu, 1 Mayıs direnişçiliği ve kavgacılığı proletaryanın ve ezilen halkların mücadele andı, kavga bilinci ve bayrağı oldu. Ve yüzyılı aşan bir süredir hep artan bir bilinçle ve gerçekten bayram coşkusuyla kutlanageldi; yılın tüm günleri 1 Mayıslaştırılmaya çalışıldı.

1 Mayıs, işçinin mücadele şiarı oldu onyıllar boyu. Kızıl kanıyla bilinçlere, yüreklere, gönüllere kazındı. Kavgada düşen her işçinin elinden kapılıp yükseltilen BAYRAK oldu.

1 Mayıs, birlik ve dayanışma bilinci, ruhu oldu; işçi kavgasının bilimsiz olamayacağını; tüm ezilenlerin aynı davada, emek davasında dayanışma duygularıyla kucaklaşmasında görülen eksikliğin davayı, kavgayı olumsuz etkileyeceğini öğretti. Birlik, dayanışma ve mücadele ile ete-kemiğe büründüğü ölçüde dava yükseldi, yüceldi.

1 Mayıs, uluslararası işçi sınıfının mücadele, birlik ve dayanışma günüdür. Yüzyılı aşkın bir süredir, böyle kutlanageldi. Uluslararası sermayeye karşı uluslararası emeğin dayanışmasının ve birliğinin mayası oldu.

Bu mücadele, birlik ve dayanışma bilinci, Paris barikatlarında Şikago işçilerine, Ekim Devrimi'nden tüm ezilen halklara taşınlan, onların beyinlerinde ve yüreklerinde devrim kasırgası yaratan bir bilinçtir.

İlkin 8 saatlik işgünü uğruna başlayan kavga, ekonomik-demokratik talepleri aşarak iktidar kavgasıyla doruklandı. Bu noktaya gelinceye kadar binlerce, onbinlerce proleter yaşamını yitirdi; birlik ve mücadele ruhunu kanla, acıyla, engin özveriyle yoğurdu ve çeklikleştirdi.

Her yıl 1 Mayıs, görkemli ve kanlı gösterilerle, eylemlerle, büyük devrimci direnişlerle kutlanarak kuşaktan kuşağa aktarıldı. Burjuvazi, karşısında örgütlü, bilinçli ve birlik içinde bir işçi sınıfı gördükçe kudurganlaştı, zorbalığı katmerleşti; katliamlarla, kitlesel kıyımlarla 1 Mayıs'a olan düşmanlığını gösterdi. Korkuyordu. Korkuyordu çünkü; birlik, dayanışma ve mücadele, onun saltanatını, dünyasal cennetini, iktidarını alaşağı edecek olgulardır. Ne yapıp edilmeli, bu "tehlikekli fikirler"i, daha ciddi boyutlara varmadan sözlüklerden çıkarmalıydı; belleklerden silinmeliydi, ortalama işçilerin beyinlerine ve yüreklerine girmesine, oraya yerleşmesine asla izin vermemeliydi.

Ama boşuna! Katliamlara, toplu kıyımlara, gözdağı ve yıldırma hareketlerine karşın işçiler bir yıl sonraki 1 Mayıs'ı daha görkemli, daha coşkulu, daha bilinçli ve anlamlı mücadele günü haline getirdiler; işçi sınıfının şanlı tarihinin sayfalarını şöyle bir çevirdiğimizde bu gerçeği çok çarpıcı bir şekilde görürüz.

Avrupa'da, Amerika'da, 1 Mayıs için çok kavga verdiler, çok kan döktüler, çok emek verdiler... Ve 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak yasallaştırmayı becerdiler, başardılar. Burjuvazi bu tavizi vermek zorundaydı. Yoksa kabaran işçi dalgası karşısında iktidarını kurması hayli zordu. 1 Mayıs işçi bayramı, yasal bir hak olarak kurumlaştı bu ülkelerde.

Ancak faşist zorbalık altına

Aydın cezaevinde bulunan PKK'li savaş esirleri toplu halde